

The book is owned by อจ. เอนก นาวิกมูล

Typed to Word Document by อาสาสมัครพิมพ์สามเกลอ

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พล นิกร กิมหงวน

จอมเวหา

ป. อินทรปาลิต

ความเดิมจาก "บินประจัญบาน"

ร.ท. แดงดองนักบินฝรั่งเศสผู้มีสมญาว่า "อ้ายหางเขียว" ได้จดหมายมาทำทนาย จ.อ.ทองใบ วัชชัย เสืออากาศของเราได้นำหม้อเครื่องบิน ๕ เครื่องไปสู้รบกับมันที่ฐานทัพอากาศของฝรั่งเศส ทองใบจึงนำหม้อเครื่องบินขับไล่ไปพบกับ "อ้ายหางเขียว" ตามคำท้า ผู้ที่ไปกับเขา คือ จ.อ. พล พัทธการณ, จ.ท. นิกร การณวงษ์, จ.ท. กิมหงวน ไทยแท้ และ จ.ท. วิรัช วิไลลักษณ์.

หม้อเครื่องบินที่กล่าวนี้ ได้ไปพบกับหม้อเครื่องบิน "อ้ายหางเขียว" สมความตั้งใจของทั้งสองฝ่ายสงครามเวหาระหว่างไทยกับฝรั่งเศสได้เป็นไปอย่างดุเดือด จ.ท.กิมหงวนแสดงความสามารถอาจหาญนำเครื่องบินของเขาเข้าชน "อ้ายหางเขียว" ตกลงมาพินาศด้วยกันทั้งคู่ อาศัยกับร.ท.แดงดองต่างกะโคตร่มซูชีพเอาตัวรอด และขณะที่ร่มลอยอยู่ในอากาศ ทั้งสองได้ต่อสู้กันด้วยปืนพกอีก กิมหงวนยิง "เสืออากาศ" ของฝรั่งเศส ตายกลางอากาศ.

ผลของการสู้รบ ฝ่ายเราได้ชัยชนะอย่างงดงาม จ.ท.วิรัชถูกยิงตาย ส่วนหม้อเครื่องบินของ "อ้ายหางเขียว" ถูกยิงตายหมด การรบภาคอากาศครั้งสำคัญนี้ นิกรออกจะอับโชคมาก เขาไม่ได้ทำลายเครื่องบินข้าศึกแม้แต่ลำเดียว.

ทางราชการได้เลื่อนยศให้ จ.ท. กิมหงวนและจ.อ.ทองใบเป็นนายเรืออากาศตรี จ.อ.พล พัทธการณเป็นพันจ่าอากาศโท ส่วนนิกรคงเป็นจ่าอากาศโทตามเดิม ทำให้กะดิ่งทองของเราน้อยใจในโชคของตนมาก.

กิมหงวนผู้ปราบอ้ายหางเขียว กลายเป็นนักบินที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในกองทัพอากาศ ทางทหารได้ให้เครื่องบินขับไล่สี่ลำเป็นเครื่องประจำตัวเขาอีกหนึ่งลำแทนเครื่องบินที่พังไป อาศัยให้ช่างอากาศทาสีคำที่ท่อนหาง และขนานนามตนเองว่า "อ้ายหางดำ" หรือ "เปรดเวหา" อันเป็นสมญาที่เขาพอใจที่สุด.

วันหนึ่ง, กองทัพอากาศของเราได้เตรียมการโจมตีเชิงอ่อนเป็นการใหญ่ ต้องใช้เครื่องบินเกือบสองร้อยเครื่อง วันนั้นเอง ฝูงเครื่องบินจากจังหวัดใกล้เคียงได้เดินทางมารวมกำลังที่ศรีโสภณ.

ในตอนบ่าย ข้าศึกส่งเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดหนัก ๑ เครื่อง และเครื่องบินขับไล่อีก ๕ เครื่อง ล่วงล้ำเข้ามาเพื่อจะทำลายเครื่องบินและสนามบินของเรา ทองใบนำหม้อเครื่องบินขึ้นปะทะด้านทานไว้ พล, นิกร, กิมหงวน มีโอกาสขึ้นต่อสู้อีก อาศัยถูกยิงเครื่องบินชำรุดต้องนำเครื่องบินลง ทองใบ, สมบัติ, พล, นิกร ทำลายเครื่องบินขับไล่ของข้าศึกได้คนละ ๑ เครื่อง และเครื่องบินของมันชนกันเองตกอีก ๒ เครื่อง เหลือ ๓ เครื่องทิ้งเจ้าชู้ใหญ่ไว้บินหนีไปโดยเร็ว.

"เจ้าชู้ใหญ่" เครื่องบินฝรั่งเศส ๔ เครื่องชนตัมพายุยามจะทิ้งบอมบ์ลงสนามบินของเรา นิกรนำเครื่องบินของเขาเข้าขัดขวางและสู้รบกันตัวต่อตัว ในที่สุด จ.ท.การณวงษ์ก็บังคับเครื่องบินเข้าชนกับ "อ้ายชู้ใหญ่" แล้วกะโคตร่มลงมาข้างล่าง เขาถูกไฟลวกบาดเจ็บสาหัสต้องส่งไปอยู่โรงพยาบาลทหารศรีโสภณ.

คืนวันนั้น.

ฝูงเครื่องบินของเรานับจำนวนร้อยก็ออกเดินทางไปยังช่อง อ่อน ผ่าแนว ป.ต.อ. อันหนาแน่นของข้าศึก ทั้ง ลูกระเบิดเพลิง ลูกระเบิดทำลาย รวมน้ำหนักทั้งหมดไม่ต่ำกว่า ๓๐ ตัน ทำความพินาศนิบาให้แก่นครที่ สวยงามที่สุดในอินโดจีน.

พล พัชรารักษ์ได้แสดงความสามารถอาจหาญอย่างน่าชมยิ่ง เขานำเครื่องบินจึกหัวลงมายังไฟฉาย และปล่อยบอมบ์ขนาดเล็กทำลายหน่วยป.ต.อ. ข้าศึกได้ระดมยิงปืนกลหนักต่อสู้ กะสุนนัดหนึ่งถูกหน้าท้องนาย พัชรารักษ์มีอาการสาหัส พลต้องผละจากการรบบิรบเดินทางกลับฐานทัพตามลำพัง แล้วท่านผู้บัญชาการทหาร อากาศก็ส่งเข้าไปโรงพยาบาลศรีโสภณโดยด่วน.

เมื่อฝูงเครื่องบินของเราโจมตีช่องอ่อนจนกระทั่งเกิดเพลิงไหม้ทั่วเมืองแล้วก็เดินทางกลับมาฐานทัพโดย สวัสดิภาพ ปรากฏว่าเครื่องบินโจมตีและขับไล่หายไป ๕ เครื่อง ร.ต. กิมหงวนอยู่ในจำนวนที่หายไปด้วย ทุก ๆ คนเข้าใจว่าอาเสียชีวิตต้องเป็นเหยื่อกะสุนป.ต.อ.ข้าศึกเสียแล้ว.

แต่ - หลังจากฝูงบินมาถึงสักครู่ใหญ่ ๆ เสียงหวนกก็ติดตามมา เขาถูกกะสุนปืนกลบาดเจ็บสาหัส ที่ หน้าผากแห่งหนึ่ง และที่เข่าขวาอีกแห่งหนึ่ง กะสุนปืนยังอยู่ในกะดูกเหนือเข่าเล็กน้อย ผู้บังคับบัญชารีบส่งเขา ไปโรงพยาบาล.

พล, นิกร, กิมหงวนได้มานอนป่วยอยู่ร่วมห้องเดียวกันอีก ร.ต.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ แพทย์ปริญญาอังกฤษ หรือเพื่อนเกลอของพล, นิกร, กิมหงวนเป็นแพทย์ผู้รักษา ดิเรกกล่าวรับรองว่าอาการป่วยของ "เสื่ออากาศ" ทั้งสาม คนนี้จะต้องหายวันหายคืนในไม่ช้า.

ต่อจากนี้ขอให้ท่านโปรดอ่านข้อความสำคัญในเรื่อง"จอมเวหา"ต่อไป ผู้เขียนขอกราบเรียนให้ทราบ ด้วยว่า ถ้าท่านผู้มีใจรักชาติคนไหนคนใดจะจัดทำถุงของขวัญส่งไปให้ทหารหาญของเราที่กำลังสู้รบกับข้าศึกใน สมรภูมิแล้ว โปรดอย่าลืมบรรจุหนังสือชุดพล, นิกร, กิมหงวนลงไปด้วยนะครับ.

เช้าวันนั้น.

๑.๐๐ น. เศษ ที่โรงพยาบาลทหารศรีโสภณ "เสื่ออากาศ" ทั้งสามกำลังนอนหลับคร่ำครึอยู่บนเตียง เดียวกัน แสงแดดอ่อน ๆ ส่องลอดเข้ามาในหน้าต่าง เสียงหวนกกรนเสียงสนั่นหวั่นไหวราวกับเสียงเครื่องบิน เขา นอนโง้งโง้งตูดโด่ง พลนอนตะแคง เข่าขวาพาดอยู่บนศีรษะอาเสื่อ นิกรนอนหงายไขว่ห้าง มือข้างหนึ่งอยู่ใน กะเป๋าพล อีกข้างหนึ่งอยู่ในกะเป๋ากิมหงวน ต่างคนต่างกรนแข่งกัน

บังตาประตูห้องเผยออกซ้า ๆ ร.ต.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ พาเจ้าคุณปัจจนิกกับนายทหารคนสนิทของท่าน เข้ามาในห้อง เจ้าคุณมาเยี่ยมสามเกลอ มีขนมและช็อคโกแลตไม้ถือติดมือมาด้วย ท่านแม่ทัพคอยคลายความวิตกเมื่อ พระเวทการวิจิตร นายแพทย์ใหญ่เรียนให้ท่านทราบเมื่อตะกี้นี้ว่า พล, นิกร, กิมหงวนฟื้นอันตรายนแล้ว

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ มองดูสามสหาย แล้วท่านก็หัวเราะเบา ๆ

"เยี่ยมมัน, เดียงเดียวผ่าขึ้นไปนอนตั้งสามคน มองดูคล้าย ๆ กับลูกหมาหน้าหนาว ฮะ - ฮะ "

นายแพทย์หนุ่มยกนิ้วชี้ตะระริมฝีปากแล้วร้องซี้ด

"อย่าเอ็ดไปครับ" เขาพูดเสียงกะซิบ "ให้มันเป็นนอนกันตามสบายเถอะครับ เพราะยังอ่อนเพลียอยู่ มาก"

ท่านแม่ทัพพะยักหน้าซ้า ๆ

"เมื่อคืนนี้มีอาการเป็นยังไงบ้างวะ ดิเรก?"

นายณรงค์ฤทธิ์นั่งตรึงตรอง

"ไม่มีอาการที่น่าวิตกหรือครับ นอกจากกิมหงวนมันละเมอลูกขึ้นนั่งตะโกนคำฝรั่งเศส แล้วพูดพรั่าถึงการรบทางอากาศ ส่วนเจ้าพลกับเจ้ากรนอนหลับเป็นตาย"

"เออ - ดี ยังงั้นอีกไม่กี่วันคงหายเป็นปกติ "

พุดจบเจ้าคุณก็เดินจรดปลายเท้ามาขึ้นที่ข้างเตียงภายในห้องคนไข้เจียบกริบสักครู่หนึ่ง เสียหงวนก็พรวดพราดลุกขึ้นนั่ง กลับตาร้องเพลงที่เป็นปรปักษ์กับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

" โอละเฮ - เอ๊ย - โอละหึก ลูกขึ้นแต่ดึก หัวล้านแดงแจ๋ เอ้า - โอละเฮ เอ๊ย - โอละหึก ลูกขึ้นแต่ดึก จีบ ๆ ๆ ๆ "

แล้วกิมหงวนก็เอนตัวลงหลับต่อไป เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทำคายน ร.อ.จ๊ับนายทหารคนสนิทของท่านกลืนน้ำลายเอือก ส่วนดิเรกยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก.

ท่านแม่ทัพหันมาพุดกับนายทหารคนสนิท

" คุณว่ามันละเมอจริง ๆ หรือแกล้งทำ ? "

ร.อ.จ๊ับ ปี่สุวรรณขี้แหย ๆ ก่อนที่เขาจะพุดออกความเห็น กิมหงวนชิงพุดขึ้น

" ให้อันตายซีครับ ผมละเมอจริง ๆ "

เจ้าคุณพะยัคคีรัยะอันล้านเลียนหึง ๆ

" อือ - เห็นจะจริง ม่ายมันคงไม่สาบาน " แล้วท่านก็สะอึกโหยง " อ้าย - แกล้งละเมอแล้วละ อ้ายนี้เฮ้ย ! อ้ายเฮ้ย "

กิมหงวนหลับตาโบกมือ พุดเสียงจ้วเจีย

ท่านแม่ทัพอมยิ้ม ล้วงปิ่นพอกออกมาจากซอง ยกด้ามปิ่นพาดกะบานอาเสี้ยก่อนข้างแรงดั่ง ป้อก !

" จะมาเล่นลูกไม้หลอกกินเปล่า คนอย่างข้าเน่าไม่ได้แอมละโว้ย เฮ้ - ลูกขึ้นลื้มตามองดูโลกเสี้ยที่ ลูกขึ้นเข้าเอาเหล้ามาให้สามขวด "

ทันใดนั้น พล, นิกร, กิมหงวนก็พรวดพราดลุกขึ้นนั่งลื้มตาโพลง

" ไหนล่ะครับ ? " ต่างกล่าวพร้อม ๆ กัน.

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ มองหน้า "เสื่ออากาศ" ทั้งสามทีละคน แล้วท่านก็หัวเราะ

" หนอยแน่, พอเอ๋ยถึงเหล้าเท่านั้น ตื่นหมดเลย "

อาเสี้ยยิ้มเอียงอาย

" สวัสดิ์มีชัยครับ คุณอา, ไหนล่ะครับเหล่า ? คนเราโต ๆ ด้วยกันแล้ว พุดอะไรก็ต้องทำตามคำพุดนะ ครับ "

เจ้าคุณชักริว

" แดกเข้าไปได้รึ กำลังเจ็บอยู่อย่างนี้ ? "

นิกรพุดเสริมขึ้น

" จะเป็นอะไรไปครับ ผมถูกไฟลวก ไม่ใช่ป่วยกะเพาะอาหารพิการ "

พลพุดเสริมขึ้น

" นั่นนะซีครับ มันคนละเรื่องแท้ ๆ ถ้าได้ดื่มน้ำสักคนละขวดสองขวด ผมคิดว่าผมจะหายเร็ววันขึ้นอีก อ้า - นั่นห่ออะไรครับคุณอา ? "

เจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย

"ขนมไว้ย อ้าชื่อมาฝากแก" พุดจบท่านก็ส่งห่อกระดาษให้นายพัชราภรณ์.

พลริบแก้คูทันที ภายในห่อมีกล้วยทับราว ๑๐ ลูก ท็อฟฟี่ ๕ - ๖ อัน มะพร้าวแก้ว ๓ อัน แล้วก็ละมุด ๕ - ๖ ผล กล้วยน้ำว้าอีกครั้งหวี.

สามเกลอลืมตาโพลง แล้วต่างก็หัวเราะก๊ากพร้อม ๆ กัน ดิเรกกับ ร.อ.จับว่าเสียงอหายน เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ชักฉิว ทำหน้ากระริบกระราดชอบกล.

เสี่ยหงวนจีมือไปที่ห่อขนม พุดพลางหัวเราะพลาง

"นี่หรือครับ คุณอา, ของเยี่ยมคนเจ็บ?"

"เออ! ทำไมวะ, แกเห็นว่ามันเป็นของเลวทรามต่ำช้าอะไร?"

กิมหงวนหน้าแดงกร่ำ ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

"ฮะ - ฮะ เป่าครับ แต่ว่าเท่าที่ผมเคยเห็น โดยมากของเยี่ยมคนไข้เขามีแต่ แอปเปิ้ล, องุ่นสดหรือลูกพลุน"

ท่านแม่ทัพบวมวดคิ้วขุ่น

"อ้ายบ้า แกรู้ไหมว่าแอปเปิ้ล, องุ่นลูกพลุนหรือขนมปังหวานนะ มันเป็นอย่างต่างประเทศ เราเป็นคนไทย เราต้องอุดหนุนคนไทยซิวะ"

นิกรหัวเราะคิก พุดเสริมขึ้นเบา ๆ

"จริงครับ แล้วก็ถูกสตางค์ด้วย หมดห่อนี้เองมากก็เพื่อเดียว"

เจ้าคุณค้อนควับ

"แกมันไม่รู้จักอะไร กล้วยน้ำว้าและกล้วยบั้งมีวิตามินตั้งแต่เอ. ถึง แซด นี้ - มะพร้าวแก้ว กินเข้าไปแล้วบำรุงกองเลือดกองลม แก่กะษัย, บำรุงสมอง ท็อฟฟี่นี่แก้ร้อนในกระหายน้ำ อมเล่นแก้กุ่มคึกว่าคุดจี๊ฟเป็นกอง แล้วก็ละมุด บำรุงต่อมต่าง ๆ ในร่างกายของแก หรือแคะขี้ข้างกะบานกันเล่นแก้กุ่มก็ได้"

สามเกลอลมอดูหน้ากันแล้วหัวเราะหึ ๆ ท่านแม่ทัพบกตัวนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียง แล้วไต่ถามอาการป่วยของพล, นิกร, กิมหงวน กะดิ่งทองไม่มีอาการอะไรที่น่าวิตก นอกจากปวดแสบปวดร้อนเพราะพิษไฟลวก พลมีอาการฟื้นเขตต์อันตรายแล้ว ส่วนเสี่ยหงวนเขาจะฟื้นก็ต่อเมื่อผ่าเอาลูกป็นออกมาได้

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ หันมาพูดกับนายแพทย์ดิเรกลูกเขยของท่าน

"แกคิดว่า อีกกี่วันแกถึงจะผ่าเอาลูกป็นที่ขาออก?"

นายฉรรงค์ฤทธิยิ้มเล็กน้อย

"ขาใครครับ?"

เจ้าคุณทำปากจู๋

"ขออ้ายหงวนไว้ย"

"อ้อ - ต้องรอผลการตรวจเอ็กซเรย์ก่อนครับ ถ้ารู้ว่าลูกป็นอยู่ตรงไหน และอ้ายเสี่ยมีกำลังแข็งแรงพอ ก็ทำการผ่าตัดได้ ไม่ยากเย็นอะไรหรอกครับ เมื่อสองสามวันนี้ทหารช่างคนหนึ่งถูกยิง ลูกป็นกลเข้าไปฝังอยู่ในกะโหลกศีรษะตั้งเกล้า ลูก ผมยังผ่าเอาลูกป็นออกได้จนหมด"

คนเจ็บทั้งสามสะดุ้งโหยงพร้อม ๆ กัน พลริบกล่าวถามทันที

"เฮ้ - โทกหกะมั่งอ้ายคือ?"

" แล้วกัน " ดิเรกพูดอย่างเคื่อง ๆ " กันจะโกหกเอาตะหวัคตะบวยอะไรกันวะ ให้ตายโหงตายहांเอาไร - ยูไม่เชื่อไอหรือนี่ ? "

นายพัชรภรณ์ก้นน้ำลายเอือก

" เดี่ยวก่อน อ้ายคือก ฉันสงสัยเหลือเกิน ธรรมดาคนเรานะ ถูกยิงหัวนัดเดียวก็ตายโหง ทหารที่แก้วถูกยิงตั้งแก่นัดไม่ตายใครจะเชื่อวะ "

ดิเรกขมวดคิ้วหน้า

" ใครบอกแกล่ะว่าไม่ตาย ที่ฉันผ่าเอาลูกปืนออกนะเขาตายแหงแก่แล้ว "

อາเสี่ยยกเท้าถีบดิเรกปิ้งเข้าให้ นายแพทย์หัวนอกเซแซ่ด ๆ ล้มลงก้นกะแตกพื้นดังอ๊ก พล, นิกร, กิมหงวน หัวเราะลั่น ดิเรกค่อย ๆ ลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น.

" มึง - คีละมึง อ้อย - พ่อไม่ผ่าลูกปืนให้แกหรือก คอยดูซิ ฉิบหาย ! ถีบเอาตะโปกแทบหัก "

กิมหงวนยิ้มแป้น

" ก็แกมันพูดกวนโทโสนี้หว่า "

นายณรงค์ฤทธิ์ทำปากหมุบหมิบ ท่านเจ้าคุณหัวเราะชอบใจ ซึ่งมีให้ดิเรกนั่งลงบนเก้าอี้ว่างข้างตัวท่าน แล้วกล่าวถามอาการของเสี่ยหงวน

" ดิเรก แกบอกพ่อซิ ตั้งต่างว่าแกไม่สามารถเอาลูกปืนออกจากขาอ้ายหงวนได้แกจะทำยังไง ? "

นายแพทย์ล้วงกะเป้าหยิบกล้องและถุงยาเส้นออกมาอัศจรรย์

" ถ้าเอาออกไม่ได้ก็ต้องตัดขานะซี ป้า "

เจ้าคุณทำคอข่น มองดูหน้ากิมหงวนแล้วท่านก็หัวเราะ

" ว่าไง อ้ายเสี่ย ? "

กิมหงวนยักคิ้วแผ่ลิบ

" จะเป็นไรไปครับ ตัดก็ตัด เอาของคุณเอาตัดมาใส่ขาผมก็แล้วกัน "

ท่านแม่ทัพลืมตาโพลง

" แล้วข้าจะเดินยังไงกันไว้ ? "

อาเสี่ยหัวเราะลั่น

" สุดแล้วแต่คุณอาซีครับ นะครับ เสี่ยสละขาให้ผมข้างหนึ่งก็แล้วกัน "

เจ้าคุณทำคอข่น

" อ้ายเวร ใครจะไปยอมวะ แล้วก็แกคิดดูซิ แกสูงยังกะเปรด ถ้าตัดขาออกเอาขาฉันไปใส่ขาแก แกก็คงเดินทิ่มเหล็ก ๆ ขาข้างหนึ่งยาว อีกข้างหนึ่งสั้นจุกจุก แทนที่จะให้ความสะดวกสบาย แกกลับจะต้องลำบากใจไปตลอดชาติ "

ดิเรกพูดเสริมขึ้น

" ผมคิดว่าถ้าผมตัดขาอ้ายหงวนออก ผมจะเอาขาหมาใส่ให้แทน "

อาเสี่ยหลับตาปี

" ไม่รับประทานละ หมอจ๋า, เชิญแกไปตัดขาให้คุณพ่อแกเถอะ นี่ - ดิเรก ฉันนะรำคาญเต็มทนแล้วอยากจะให้แกผ่าเอาลูกปืนที่ขาฉันออกในวันนี้และเดี๋ยวนี้ ฉันจะได้ไปรบอีก ได้ยินเสียงเครื่องบินบินข้ามโรงพยาบาลไปเมื่อเช้านี้ ฉันอยากจะไปรบเหลือเกิน "

ดิเรกหัวเราะเบา ๆ

"อย่าใจร้อนนักเลววะ หงวน, ถ้าฝ่าได้กันก็ฝ่าให้แคะนะซี รอไปอีกสองสามวันเถอะน่า ให้แกแข็งแรงกว่านี้สักนิดเถอะ "

เสียงหงวนสั้นสิริษะซ่า ๆ เอ้อมมือปลิดคิ้วขมวดน้ำว่าที่พลวงไ้วันโ้ตะมา ๑ ลูก ปอกเปลือกใส่ปากเคี้ยวคำเดียวหมดลูก แล้วเหวี่ยงเปลือกไปกลางห้อง นิกรคืออนกิมหงวนมับ คว่าละมุดมากินบ้างกลัวจะขาดทุน พลรีบชิดท้อพีไว้ก่อน.

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ แลเห็นสามเกลอมีกิริยาจะปรีะกะเปล่านั้นก็ตั้งใจ

" อ้ายหลานชาย " ท่านพูดกับพล, นิกร, กิมหงวน " আমিข่าวดิจจะบอกแก่ให้ทราบว่ สิบนาฬิกาวันนี้ท่านผู้บัญชาการทหารทั่วไปจะมาเยี่ยมแก่ที่นี้เป็นส่วนตัว ฉะนั้นจึงขอเตือนแก่สักหน่อยว่า แกจะต้องระมัดระวังกิริยามารยาทให้มาก "

สามสหายยิ้มเป็นไปตามกัน

พลว่า " สำหรับผม คุณอาไม่ต้องเตือนหรือครับ "

กิมหงวนพูดขึ้นบ้าง

" ผมก็เช่นเดียวกันครับ "

" มึงละตัวสำคัญ " เจ้าคุณพูดเสียงหนัก ๆ

อาเสี้ยหัวเราะก๊าก

" ผมรู้จักกาลเทศะดีครับ "

" เออ - อย่าให้ท่านคำหุนตีเตือนแก่ได้ก็แล้วกัน เมื่อคืนนี้ท่านเรียกอาไปปรึกษาข้อราชการบางอย่าง ท่านได้กล่าวขวัญชมเชยแก่ทั้งสามคน ท่านพูดว่า ไม่นึกเลยว่าแก่สามคนจะกล้าหาญชาญชัยถึงอย่างนี้ "

สามสหายหน้าบานไปตามกัน.

" คุณอาแจ้งข่าวพวกผมไปให้เมีย ๆ ของเราทราบหรือเปล่าครับ ? "

เจ้าคุณสั้นสิริษะ

" เปล่า - ไม่จำเป็นและไม่ม่ประโยชน์อะไรเลย ขึ้นโทรเลขไปบอกก็จะตื่นเดินตกอกตกใจกันใหญ่ ดีไม่ดีก็จะแก่กันมานี้ "

" ครับ - ดีแล้วครับ "

ต่อจากนี้ ท่านแม่ทัพก็สนทนากับ พล, นิกร, กิมหงวน เป็นเรื่องส่วนตัว นายทหารคนสนิทนั่งดาปรี้ออยู่ทางมุมห้องตามลำพัง ยิ่งคุยก็ยิ่งออกรส สามสหายและท่านเจ้าคุณหัวเราะกันลั่นห้อง หัวเราะอย่างไม่ต้องอั้นราวกับว่าที่นี้ไม่ใช่โรงพยาบาล

บังดาประตูกถูกผลักออกโดยแรง พ.ท.พระเวชการวิจิตร นายแพทย์ใหญ่แห่งโรงพยาบาลศรีโสภณ เดินพรวดพรวดเข้ามาในห้องด้วยใบหน้าถ่มึงทึง ท่านไม่แลเห็นเจ้าคุณปัจจนิก ๆ คุณพระจ้องมองคูดิเรก นายแพทย์เวรด้วยแววตาแข็งกร้าว แล้วเอ็ดตะโรลั่น

" คุณดิเรก ! ที่นี้เป็นโรงพยาบาล ไม่ใช่ก๊วนกัญชา ทำไมมาถึงชวนคนใช้คุยเอ็ดตะโรยั้งี้หา ? "

นายแพทย์ณรงค์ฤทธิ์ทำหน้าปูเลี่ยน ๆ

" ผมเปล่าครับ " เขาพูดแผ่วเบา ซี่มือบู้ยไ้มาทางเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

พอแลเห็นแม่ทัพใหญ่ด้านเขมร พระเวชการ ๆ ก็ใจหายวาวลมแทบจับ ท่านลืมนดาโพลง อ้าปากหวอรีบชิดเท้าตรงก้มสิริษะโค้งคำนับอย่างงดงาม

ไม่ต้องสงสัยว่าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ จะโกรธแค้นพระเวชการ ๆ สักเพียงใด เพราะคุณพระเป็นผู้ช่วยเหลืออยู่ได้ บังคับบัญชาของท่าน แต่บังอาจดูท่าน.

ท่านเจ้าคุณเม้มริมฝีปากแน่น

" คุณพระคุณหมเชียวหรือนี้ ? "

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ, พล, นิกร, กิมหงวนกับดิเรกและร.อ.จับหัวเราะครืน ท่านเจ้าคุณหายโกรธแล้ว ท่าน ล้วงกะเป๋าทหีบนาฬิกาออกมาดูเวลา แล้วพูดกับสามสหาย

" อาเห็นจะต้องกลับละไว๊ สองโมงต้องไปประชุมที่กองบัญชาการรบทั่วไป บางทีเวลาเย็น ๆ ถ้ามี เวลาว่างจะมาเยี่ยมแกอีก ใครอยากกินอะไรหรืออยากได้อะไรก็บอกมา "

พลหัวเราะหึ ๆ

" ผมอยากรับประทานส้มเขียวหวานครับ "

เจ้าคุณพะยัคหน้า

" ส้มเขียวหวาน ? ได้ซี ที่ตลาดถมเถไป อาจจะให้ทหารไปซื้อมาให้ เจ้ากรละ จะเอาอะไร ? "

" ผมหรือครับ อยากได้เหล้าสักสองสามหีบครับ "

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ แยกเขี้ยว

" บอกว่ากินไม่ได้ก็เชื่อกันบ้างซีไว๊ แล้วกันฮ้ายนี้ ให้หายเสียก่อนเถอะ ฉันจะเลี้ยงแก้ไข้เต็มคราบ ทีเดียว "

กะดิ่งทองยืมแห่ง ๆ

" ถ้ายังงั้นซื้อถั่วลิสงคั่วมาฝากผม สักสิบสตางค์ก็ได้ครับ "

พลกับกิมหงวนสะอื้นโหยง

" เฮ้ ! " อาสี่เอ็ดคะโร " อย่าอุตริไว๊ อากาศห้องนี้มันปลอดโปร่งสบายดีแล้ว กินอย่างอื่นเถอะพ่อ มหาเจริญ "

นิกรหัวเราะ

" ถ้างั้น คุณพ่อซื้อปลาหมึกตัวใหญ่ ๆ มาฝากผมสักสามตัวนาคครับ "

เจ้าคุณยืมเล็กน้อย

" ได้ - น้ำจิ้มเอาไหมละ ? "

" เอาสิครับ ใส่กะเป๋ามากก็ได้ อ้อ - เมื่อกยจี๊สักสองสามห่อนะครับ เอาไว้ขบเล่นแก้เหงา แล้วก็ตั้งวาง ป้อเปี้ยะสักห้าหกอัน ของโปรดของผมทั้งนั้น "

ท่านแม่ทัพพะยัคหน้ารับคำ เปลี่ยนสายตามาที่กิมหงวน

" แกละ จะเอาอะไรบ้างว่ามา "

อาสี่ขอมยืมแก้มคู่

" เหล้าครับ " เขาพูดหน้าตาเฉย.

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

" เชื่อกันบ้างซีไว๊ เวลานี้ยังกินไม่ได้ "

กิมหงวนจู้ปากจิก

" ปู้โธ่ ผมถูกยิงที่หัวเข่า กินเหล้าแสดงด้วยหรือครับ "

" เจ้าคุณว่า " ไม่แสดง แต่ถ้ำแกยังอยู่โรงพยาบาล แกจะกินเหล้าไม่ได้เป็นอันขาด "

อาเสี่ยหัวเราะเบา ๆ

" ถ้ายังงั้น คุณอาซื้อมาเถอะครับ ผมถือออกไปกินนอกโรงพยาบาลก็ได้ "

" แล้วกัน ประเดี๋ยวพ่อก็จะเตะเปรี้ยงป้างเข้าให้เท่านั้น อุดเหล่าสักเจ็ดแปดวันนั้นจะตายเชียวหรืออะ? "

เสี่ยหงวนหน้าม่อย เขาบ่นพึมพำ

" น้า - คีละน้า " แล้วก็หันมาพูดกับเพื่อนเกลอทั้งสอง " เฮะ - จี้เหนียวเฮะ ขอเหล่ากินสักขวดก็ได้ " "

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือผลักหน้ากิมหงวนเบา ๆ

" เอาเถอะ อ้ายหลานชาย ถ้าแพทย์เขาส่งแกลกลับประการเมื่อไรแล้ว อาจจะให้แกลกินเหล้า อย่างที่เรียกว่ากินเพื่อหมาที่เคียว ง่า - อย่างไรไว้ยี้ แกลอยากได้สิ่งของเครื่องใช้หรือขนมข้าวต้มอะไรก็บอกมา เย็น ๆ อดมาเยี่ยมจะได้หามาให้ "

อาเสี่ยนั่งตรึงตรองอยู่สักครู่

" อี๊ย ! " เขาร้องเสียงลั่น " ไม่เอาละครับ สิ่งที่ผมอยากได้คุณอาก็คงไม่กล้าหอบหิ้วเอามาให้ผม " พูดจบกิมหงวนก็ปลิดคิ้วหน้าว่าเอาออกมาอีก ๑ ผล โยนเปลือกไปทางมุมห้อง ถูกหน้า ร.อ. จ๊ับ ปี่สุวรรณเต็มรักโดยไม่มีเจตนา

ท่านแม่ทัพพะยักหน้ากับเสี่ยหงวน

" เอาเถอะน้า บอกมาเถอะ แกลต้องการอะไร ถ้ามันเป็นของใหญ่โตจะได้ให้ทหารรับใช้เอามาให้ "

กิมหงวนกะพุ่มมือไหว้อย่างนอบน้อม

" ขอบพระคุณครับ อย่าให้ผมรบกวนคุณอาเลยครับ ผมหายป่วยแล้วผมไปหาซื้อเอาก็ได้ ไม่มีใช้ก็ยังไม่ต้องใช้ "

เจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

" อะไรของแกลวะ เสี่ยเซีตรี ? "

" ไม่ใช่หรือครับ "

" ยังงั้นอะไรเล่า บอกมาเถอะน้า ในฐานะที่อาชูชาในความกล้าหาญของแกล แกลอยากได้อะไรจะต้องพยายามหามาให้แกล "

อาเสี่ยซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

" จริงหรือครับ ? "

" เออหว่า " พูดจบท่านก็ลุกขึ้น " แกลจะเอาอะไรว่ามา อาจจะกลับละ ? "

กิมหงวนพูดเสียงอ่อน ๆ

" ผมอยากได้หัวล้านจำลองมาใส่เล่นโก้ ๆ สักหนึ่งหัวครับ "

ท่านแม่ทัพแขกเขี้ยว ทำปากขื่นนัยตาโตเท่าไข่ห่าน ท่านจ้องมองดูอาเสี่ยราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ กิมหงวนทำหน้าที่กระเริ่ชราดชอบกล เขาค่อย ๆ ส่งหมอนหนุนศีรษะให้ท่าน แล้วก้มหัวให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ โดยดี

เจ้าคุณเริ่ชราดสุดแขน นายแพทย์ดิเรกใจหายวาบ เผ่นพรวดเข้ามาคว้าข้อมือท่านไว้

" โน ๆ ๆ ๆ ป้า อ้ายเสี่ยมันเป็นเจ็บที่หัว ถ้าอาหมอนตีมันอาจจะกลายเป็นโรคเส้นประสาท ขอทีครับ "

เจ้าคุณพาดหมอนลงกลางกระดานนายแพทย์ณรงค์ฤทธิ์ดั่งปีบ !

" นี่แน่ะ ขอทีข้าก็ให้ ถอยออกไป " แล้วท่านก็พูดกับกิมหงวน " มา - ก้มหัวลงมาตี ๆ ทะลึ่งนักรมึง "

ดิเรกชักฉิว เลยพูดเอ็ดตะโร

"คุณพ่อจะมาทำคนไข้อย่างผมไม่ได้เป็นอันขาด เข้าใจ?"

เจ้าคุณแม่ทัพขมวดคิ้วขึ้น

"อู่วะ, มันลือข้านี้หว่า"

ดิเรกถอนหายใจเบา ๆ

"ลือก็เถอะมันซีครับ ใช้หมอนติกระบานได้รี ดีไม่ติกลายเป็นโรคตับทรุดคุณพ่อจะว่ายังไง ผมเป็นผู้รับผิดชอบนา"

เจ้าคุณพะยัคหน้าหงิก ๆ

"ดีแล้ว" แล้วท่านก็พูดกับอาเสี่ย "เฮ้ย! หมอมันให้ข้าเตะแก ลูกขึ้นยืนกอดอกหันมาให้ข้าเตะดี ๆ"

กิมหงวนหันควับมาทางด็อกเตอร์หนุ่ม

"อ้ายด็อก แกมันใจหรือว่า ถ้าฉันถูกเตะฉันจะไม่ใช่อันตราย?"

"เฮ้สัสส์สัส" หมอตอบหน้าตาเฉย

อาเสี่ยนั่งเงิบไปนาน แล้วลุกขึ้นหันหลังให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ

"เมื่อหมอรับรองก็เอาซีครับ"

เจ้าคุณยิ้มแป้น หมายมันปั้นมือที่จะเตะเสี่ยหงวนให้สมรัก ท่านถอยหลังออกไปหลายก้าว เพ้าเจ้ากรรมเหยียบเอาเปลือกกล้วยที่อาเสี่ยโยนทิ้งไว้ ลื่นแพร่ดหกล้มก้นกระแทกปึงอย่างถนัดใจ

พล, นิกร, กิมหงวน และดิเรกหัวเราะก๊าก ส่วน ร.อ. จี๊บนายทหารคนสนิทกลืนหัวเราะแทบแยะ เขาเอานิ้วที่มดลูกตาตัวเองค่อนข้างแรง เพื่อให้รู้สึกเจ็บจะได้ไม่หัวเราะ แม้จะนั่นก็ยังกลืนไม่ได้ ต้องชกหน้าตัวเองอีก 1 ที ถูกปากครึ่งจมูก

ท่านแม่ทัพสุดปากครางเบา ๆ หยิบเปลือกกล้วยหอมเวียงไปข้างหน้า หล่นลงกลางศิรัษะ ร.อ. จี๊บบอดี้ คราวนี้นายทหารคนสนิทชักฉิว คว่ำเปลือกกล้วยขว้างไปตกห่างจากเจ้าคุณ 2-3 ก้าว เจ้าคุณไม่ทันเห็นลุกขึ้นได้ก็ปรี๋เข้ามาจะเตะกิมหงวน เหยียบเข้าให้อีกเป็นซ้ำสองหงายท้องกันสัมผัสพื้นหลังห้อง โครม!

"อ้อย! มึง – ก้นกบถูกหักแล้ว ไม่ยอม"

เสี่ยหัวเราะอย่างครั้นเครงดังขึ้นอีก คราวนี้ ร.อ. จี๊บล้อยเสี่ยก้ากใหญ่ เขาลุกเดินเข้ามาช่วยประคองเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ให้ลุกขึ้นยืน แล้วพูดเป็นเชิงประจบ

"ได้เท่าลมอย่างสง่าผ่าเผยเหลือเกินครับ"

เจ้าคุณโมโหจนลืมหัด

"ใครบอกพ่อมึงล่ะ?" พูดจบท่านก็สะดุ้งโหยง "โอ๊ะ! คุณจี๊บบ ขอโทษ - ขอโทษครับ ผมลืมนึกไปนึกว่าอาเสี่ย ขอโทษที คุณ"

ร.อ. ปี่สุวรรณทำหน้าที่เหมือนปีสะก๊อต

"เสะ ๆ ไม่เป็นไรครับ ง่า – ได้เท่าค งหายเจ็บแล้ว"

เจ้าคุณฝืนยิ้มอย่างยากเย็น

"ได้เท่านั้นะไม่เป็นไรหรอกคุณ แต่ก้นกบผมนะซีแทบหัก เพราะอ้ายเวรกิมหงวนคนเดียว แดกแล้วยังทิ้งไว้อีก"

อาเสี่ยหัวเราะลั่น

"ก็ไม่มีกระ โถนนี่ครับ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง ยกมือชี้หน้ากิมหงวน

"มึง! ถ้าไม่มีกว่าแกยงเจ็บป่วยอยู่ละก็ พ่อเตะตายท่าเลย" แล้วท่านก็หันมาทางนายทหารคนสนิทของท่าน "ไป-คุณจับ กลับกันทีเถอะ"

เจ้าคุณคือนิมหงวนอีกครั้งหนึ่ง แล้วหมุนตัวกลับก้าวเท้าออกเดิน ปลายเท้าเหยียบเปลือกกล้วยอันเก่าเข้าไปให้อีก คราวนี้คลื่นไถลไปข้างหน้า เจ้าคุณจีนตัวไว้ เลยล้มลงก้นกระแทกพื้นอีกอย่างงามทีเดียว

ท่านแม่ทัพนั่งนิ่งเม้มริมฝีปากทำตาปริบ ๆ ในราว 5 นาที ท่านก็ร้องลั่น

"โธ้ย!"

กิมหงวนทำคอข่นหลัง บตาปี

"เอาไว้พรงนี้ค่อยร้องซีครับ"

"ทะเล้ง!" พูดจับท่านก็ลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว เดินลงสั้นปัง ๆ ออกไปจากห้อง ร.อ. จับวังเหยา ๆ ตามท่านออกไป

สามเกลอ กับ นายแพทย์ณรงค์ฤทธิ์พากันหัวเราะจนน้ำหูน้ำตาไหล การหัวเราะมากทำให้พลรู้สึกเจ็บปวดจากพิษบาดแผล และนิกรก็เช่นเดียวกัน ต่างหน้าก็นิว้วควมวดสะดุดปากเบา ๆ

ดิเรกเห็นท่าไม่เป็นการก็รีบห้าม

"เฮ้ - เป็นหยุดหัวเราะโวย ไป - ไปนอนตามเตียงของตน อ้ายเสี่ย! แล้วกัน ไปบอกยู่ว่าให้หยุดหัวเราะ"

"อูวะ - ก็มันขั่นนี้หว่า"

นายณรงค์ฤทธิ์ ปรีเข้ามากะซอก กิมหงวนให้ลุกขึ้นคว่ำหมับลากไปเตียงของเขาและบังคับให้นอนจนได้ พลขบกรรมแน่นเพราะเจ็บในท้อง เขาลุกขึ้นเดินเรื่องหงอยไปนอนที่เตียงของเขา

นายแพทย์คว่ำละมุดผลหนึ่งใส่ปากกัด แต่แล้วเขาก็ขว้างออกไปนอกหน้าต่าง ทำหน้าเหยงเขอบกล

"มายก้อด เป็นฝาดโวย! ว่า - ขมติดปากเลยละมุดดิบแท้ ๆ ดันซื้อมาได้"

สามสหายพากันหัวเราะอีกครั้งหนึ่ง พลชักฉิวเอ็ดตะโรลั่น

"อ้ายด้อก! โธ้ย - ซัด ไป - ออกไปให้พ้น อูยกั้นเจ็บในท้องโวย"

ดิเรกหน้าจ้อย เขาพะยักหน้าซ่า ๆ

"เป็นนอนนิ่ง ๆ แล้วพยายามหลับเสี่ย บา - หัวเราะกันมากนักรู้ว่าไม่ดีน้า กั้นไปละ กูคุมมือนิ่ง"

"พูดจับดิเรกก็เดินออกไปจากห้อง แต่แล้วเขาก็ผลอเหยียบเปลือกกล้วยเข้าอีกคนหนึ่ง

"โครม! อ้อย!"

นายแพทย์ณรงค์ฤทธิ์ลงอย่างไม่เป็นท่า พลกับนิกรต้องกักริมฝีปากตนเองจนหือเลือด ส่วนกิมหงวนแหกปากหัวเราะ มีหน้าซำซอกขาทั้งสองขึ้นชอยทำถึบอากาศคล้ายกับขีรดจกรยาน ดิเรกลุกขึ้นสะดุดปากลั่นเดินกระโผลกกระผลกออกไปจากห้องด้วยใบหน้าเหยง

พุทธศักราช 2484 ผ่านมาแล้ว 7 วัน

พล นิกร กิมหงวน เกือบจะหายเป็นปกติแล้ว บาดแผลของนิกรที่ถูกไฟลวกหายสนิท แต่ที่หน้าเป็นรอยด่างหลายแห่ง รอยไฟใหม่นี้แหละคืออนุสรณ์แห่งความกล้าหาญ ซึ่งทุกครั้งที่นิกรต้องกะจก เขาจะต้องนึกถึงการเสียสละอย่างกล้าหาญของเขา ที่นำเครื่องบินคู่ชีวิตเข้าชนกับเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดหนัก ป้องกันข้าขวางมิให้เข้าศึกทำลายเครื่องบินของเรา ที่จอดอยู่เรียงรายในสนามบิน

พล พัทธภรณ์ ลูกขึ้นเดินได้บ้างแล้ว แต่แพทย์บังคับให้เขานั่งหรือนอนเฉย ๆ อีก 2-3 วัน เพราะเห็นว่าสุขภาพของเขายังไม่สมบูรณ์พอ ทั้ง ๆ ที่ถูกห้ามพลยังอดลุกขึ้นวิ่งไปที่หน้าต่างไม่ได้ ทุกครั้งที่เครื่องบินของเราบินผ่านโรงพยาบาล นายพัทธภรณ์มีชีวิตจิตใจเป็นนักบินจริงๆ เขาตื่นตื่นยินดีจนออกนอกหน้า ทุกคราวที่ได้รับคำสั่งให้นำเครื่องบินขึ้นต่อสู้กับข้าศึก หรือให้เดินทางไปที่ระเบิด ไปตรวจการ

อาเสียของเราคนเดียวที่ยังไม่มีหวังที่จะหายขาด กะสุนปืนที่ฝังอยู่ในกระดูกเนื้อหัวเข่า ทำให้กิมหงวนเดินไม่ถนัด เพราะรู้สึกเสียวแปลบ ต้องใช้ไม้ยันได้รั้งไว้ทั้งสองข้าง แต่เสียหงวนก็รู้สึกโก้ดีเหมือนกัน เพราะถ้าหากว่าเขาสวมเครื่องแบบนายเรืออากาศตรี เดินกระโผลกทะเลกใช้ไม้ทั้งสองช่วยพยุงกำลังขา เดินเข้าเฉลิมกรุงหรือห้อยเทียนเหลา หรือโรงละครศิลปากร ใครต่อใครก็จะมองดูเขาเป็นตาเดียว และแน่เหลือเกินเขาจะต้องซุบซิบกันว่า "นี่ยังโง่ละ เปรตเวหา เสืออากาศของเราที่ฆ่าอ้ายหางเขียว" พวกผู้หญิงคงจะทำตาฟ้องตาสลึงกับเขา เขาจะต้องเป็นเทพบุตร ชื่อของเขาจะฝังแน่นอยู่ที่ริมฝีปากของประชาชนคนไทยทั่วประเทศ มันโก้หน่อยอยู่หรือ

วันนั้น ตอนสาย

ที่โรงพยาบาลทหาร ศรีโสภณ พล นิกร กิมหงวนกำลังนั่งคุยกันถึงความหลังของตน ซึ่งไม่น่าจะได้เป็นนักบินชั้นเสืออากาศเลย อาเสียไม้ลั่นห้อง คุยจนน้ำลายแตกฟอง

"แต่ก่อนนี้ กันเคยรู้จักกับนายทหารอากาศคนหนึ่งซึ่งตกเรือบินตายโหงไปหลายปีแล้ว" เสียหงวนกำลังไม้ขนาดสี่นิ้ว "กันถามเขาว่า นักบินคนหนึ่ง ๆ นะ กว่าจะจะเป็นนักบินลำบากไหม เจ้าหมอนั่นบอกว่ายากเขินราวกับเงินกูเข้านครก"

พลสะดุ้งแล้วหัวเราะ

"เงินกูเข้านครก หรือเงินครกขึ้นกูเขาอะ พูดเสียให้ถูก"

กิมหงวนทำตาโต

"กันพูดถูกแล้ว เงินกูเข้านครก ไม่ใช่เงินครกขึ้นกูเขา"

"ถูก!" พลร้องลั่น "เขามีแต่เงินครกขึ้นกูเขา"

เสียหงวนจู้ปาก

"โธ – อ้ายบ้องคั้นเอ๊ย นี่แหละเขาว่าโง่แล้วยังจะอวดหยิ่ง การเงินครกขึ้นกูเขานะ ถึงมันจะลำบากถ้าเรามีความพยายามจริงๆ ก็ต้องสำเร็จ แต่ที่ฉันว่าเงินกูเข้านครกนะมันเป็นของเหลือวิสัย หรือว่าพ่อมึงทำได้ก็ว่ามา"

พลเอื้อมมือเขกกระบานกิมหงวนดังโป๊ก

"นี่แน่ะ – ต้องว่าถึงพ่อด้วย ประเดี้ยวพ่อ ---"

อาเสียยิ้มแห้ง ๆ เล่าเรื่องต่อไป

"เพื่อนนักบินคนนั้นพยายามอธิบายให้กันเห็นว่าการบินขึ้นเครื่องบินนั้นยากมาก แต่พอกันได้เป็นนักบินกันรู้สึกว่ามันไม่ยากอะไรเลย ขับรถยนต์ยังจะยากกว่า เพราะต้องคอยระวังหลบหลีกรถ พลادنคิดผิดกฏหน่อย พ่อแขนขวารวมมับ ส่วนเครื่องบินมันบินไปในอากาศอันกว้างขวาง เราจะจับหอกจะเมนดิลังกายังไงก็ไม่ต้องกลัวจรรยาจรเรียกดตรวจใบขับขี่ จริง ๆ ะพูดแล้วจะว่าคุย เดียวนี้กันกล้าพูดได้เต็มปากว่า ในกองทัพอากาศของเรานี้ไม่มีนักบินคนใดเลยที่จะมีความสามารถยิ่งไปกว่ากัน"

"อ้าว!" พล นิกรร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน แล้วพลก็พูดต่อไป "อย่าโม้มันักเลยว้าอ้ายหางแดง เพื่อนนักบินของเราเนี่ยเขาชำนาญยิ่งกว่าเรามากนัก อ้ายแกมันเท่ากับไก่อ่อนเพิ่งสอนขัน"

"หนอยแม่ ถ้าฉันเราทำไมถึงได้เลื่อนยศปฐุคๆ เหมือนคนขี้ผึ้งท้องละหว่า พรวดเดียวจากจาอากาศโท ฟินนายเรืออากาศตรีเลย คราวนี้ก็น่ากลัวจะหวดนายเรืออากาศโทเสียด้วยซ้ำ ผ่าวะ ! อ้าวได้เป็นนายเรืออากาศโทละก็ อู๊ย – หมูหมาขวางหน้าพ่อเตะหงายท้องหมดเลย"

พล นิกร มองดูหน้ากันแล้วทำหน้าที่

"เฮ้อ ! " นิกรถอนหายใจยาว "อ้ายหงวนเอ๊ย แกนะอะไร ๆ ก็ดีหรือก เสียอย่างเดียวบ้ายศแล้วก็ ทะลึ่ง"

พุดจบนิกรก็หัวเราะ

อาเสี่ยค่อย ๆ ก้มหน้ามองดูบันเอว และเห็นมือขวาของนิกรกำลังความหาสิ่งของในกระเป๋าของเขา ก็ เอื้อมือมือตะครุบสิริระอ้ายเสี่ยมือกวาทันที

"ฮืม ! ประเดี้ยวพอด พุดแต่ปากซีไวย ทำไมต้องล้วงกระเป๋าด้วย"

กระดิ่งทองยืมกะเรียะกระราด

"เปล่าน่า ป่วยมาหลายวันเลยซ่อมมือดู ไม่ไหวไวย มือไม้ไม่เบาเหมือนแต่ก่อนเลย ต้องอิมปรัฟใหม่"

การสนทนาหยุดชะงักชั่วขณะ บังดาประตูห้องถูกผลักออกเต็มแรง

"กุดมือนิ่ง บอยล์" ดิเรกกล่าวทักด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"เฮ้สัส! เก้าเจ็ง" อาเสี่ยตอบ

นายแพทย์ทำคายน ยกมือชี้หน้ากิมหงวน

"เอ็งเป็นเลวมมาก เจอหน้าค่าทุกที"

"โน้ ๆ ๆ ๆ" เสี่ยหงวนลอยหน้าลอยตาพุด แล้วหัวเราะกิก ห้ามเปลเข้ามาทำไมวะ อ้ายคือก ?"

ดิเรกยกมือทั้งสองเท้าสะเอว หันไปบอกให้ทหารวางเปลลงแล้วพุดกับกิมหงวน

"ฉันจะเอาตัวแกไปห้องผ่าตัด"

กิมหงวนลืมตาโพลง

"สะ – เอาไปทำไมกันไวย ?"

"อ้าว – ผ่าเอาลูกป็นออกนะซี"

อาเสี่ยใจหายวาบ

"ไม่เอาละไวย อย่าผ่าเลย ให้มันฝังอยู่ในขาгинต่อไปก็แล้วกัน"

นายแพทย์อ้อมยิ้ม

"ไม่ได้ ถ้าลูกป็นยังคงอยู่ในขาแก ไม่เข้าแกจะเดินไม่ได้ และจะต้องถูกปลดออกประจำการ แกร์ก็จะ เป็นนักบินต่อไปอีกก็ต้องให้ฉันผ่าเอามันออก"

"ว้า – " เสี่ยหงวนครางเสียงยาว "เจ็บไหมวะ?"

"ไม่เจ็บหรือก ไอมียานิดเข้าใจสันหลัง ทำให้เสี้ยนประสาทหา"

อาเสี่ยทำตาปริบ ๆ

"ยาอะไรวะ ?"

"อ้า – เซนเฟรดอน โนไซน่า แมงกานีส ยานฟูโซ โสโปโทนิค โกอโนเรียซาล"

พล นิกร กิมหงวน กลืนน้ำลายเอือกพร้อม ๆ กัน นิกรกล่าวถามทันที

"นี่ชื่อ่อหรือชื่อเต็มวะ ?"

ร.ต. ณรงค์ฤทธิ์แห่งหน้ามองดูเพดาน แล้วแหกปากหัวเราะตามแบบนักเรียนนอก

"ชื่อย่อ โว้ย ชื่อเต็มของมันเขียนสองกระดาษฟูลสะแก๊ปพอดี"

พลทำปากจู๋

"ขายนานนี่นะเธอ ชื่อยาวสองหน้ากระดาษฟูลสะแก๊ป?"

"โน – หลายพันขนานรวมกัน ทิงเจอร์ไอโอดีน, ควีนิน, แอสไพริน, ยูคาลิป อะไรต่ออะไรอีก 'ไม่เชื่อ
เกลอองเขียนดูซิฉันจะบอกให้"

กิมหวนมองไปทางประตูห้องแล้วพูดขึ้นดัง ๆ

"อ้อ – ได้เท่าหรือครับ?"

ดิเรกหลงกล หมุนตัวกลับมองไปที่ประตู อาเล็ยพะยักหน้ากับเพื่อนเกลอทั้งสอง พล นิกร กิมหวน
ต่างยกเท้าขึ้นถีบดิเรกปิ้งเข้าให้เต็มแรง

ศัลยแพทย์เซแซ่ด ๆ ล้มลงบนเปลสนามพอดี พลเสนาธิการทั้งสองต่างยกเปลขึ้นจะพานายแพทย์
ออกไปจากห้อง ดิเรกเอ็ดตะโรลั่น

"เฮ้ย! วางลง"

พลเปลปฏิบัติตามคำสั่ง สามเกลอหัวเราะลั่น ดิเรกโกรธจนหัวฟัดหัวเหวียง ลูกขึ้นทำหน้า
เหมือนกันฝรั่งเศษเมื่อตอนโกรธ

"เวอรรี่แบ็ค เล่นอย่างนี้ฝรั่งไม่ชอบนำ เฮ้ – อ้ายเสี่ยมานอนลง ฉันจะพาแกไปห้องผ่าตัด"

กิมหวนหน้าจ้อย

"นานไปหมาวะ กว่าจะเอาลูกป็นออกและเย็บแผลเรียบร้อย?"

ดิเรกพูดอย่างไ้พุ่ม

"แพทย์อื่น ๆ ทำราวสิบนาที แต่กันทำสองนาทึเป็นอย่างมาก"

อาเล็ยยิ้มออกมาได้ ลูกขึ้นใช้ไม้ยันรักแร้กระโผลกกระเผลกมานอนบนเปลสนาม แล้วพูดกับเพื่อน
ทั้งสาม

"เออวะ จะได้เสร็จเรื่องเสร็จราวกันที เดินเหินไม่ถนัดเรื่องราวกันเสียที แกสองคนตามไปเฝ้าดูกันที่
ห้องผ่าตัดด้วยโว้ย กันจะได้ใจขึ้นขึ้นบ้าง"

พลกล่าวถามดิเรก

"กันไปดูได้ไหม?"

นายแพทย์ห้วนอกสันศิริษะ

"ซอร์รี่ ยูยังไม่แข็งแรงพอที่จะเดินไปไกล ๆ ได้ จากนี้ไปห้องผ่าตัดตั้งร้อยเมตร"

นายพัชราภรณ์หัวเราะ

"กันคิดว่ากันแข็งแรงพอแล้ว ม่ายกันจะถีบแกหกล้มได้รึ?"

ดิเรกนิ่งตริ๊กตรอง

"เอา – ตามใจ แต่แกสองคนจะเข้าไปในห้องผ่าตัดไม่ได้เป็นอันขาด"

"ไม่เอาละโว้ย ถ้าไม่ให้เจ้าพลเจ้ากรเข้าไปในห้องผ่าตัด อ้าวก็ไม่ยอมให้ผ่าตัด ประเดี้ยวแกแกลั้งฉัน
ตายหาไปจะว่ายังไง?"

"แล้วกัน" ดิเรกชักฉิว "มีอย่างรึวะหมอจะแกลั้งคนไข้?"

"ว่าได้รี หมออย่างแกลไครจะไว้ใจ แล้วการที่แกเข้าไปอยู่กับกันในห้องสองต่อสอง นำเกลียดออกจะตายไป ใครเขาไม่รู้ความจริงเขาก็จะพากันคิดจินนิทาได้ ฉันเป็นสาวเป็นนางนี่ยะ คุณหมอ แหม - จะหาโอกาสละซี"

ดิเรกแยกเขี้ยว มองดูกิมหงวนซึ่งนอนไขว่ห้างยักคิ้วแผ่ลิบ ๆ อยู่บนเปล

"โธ่ ประเดี๋ยวพอจะทียบตายท่าเลย เฮ้ - ทหารหามไปไว้ย งานกันยังมีอีกมาก ทหารที่ส่งมาจากแนวหน้าอีกตั้งร้อยคน กำลังรอให้กันผ่าเอาลูกปืนออก บางคนกะสุนฝังอยู่ในหัวใจ บางคนฝังอยู่ในหัวขมอม บ้างก็ฝังอยู่ตามตาตุ่มบ้าง หน้าแข้งบ้าง ล้วนแต่ต้องผ่าตัดทั้งนั้น เร็ว - อย่าชักช้า"

พลเปลช่วยกันยกกิมหงวนขึ้น พาออกไปจากห้อง พล นิกร ลูกขึ้นเดินตามออกไป

ทั้งหมดเดินมาตามเฉลียงตึก เลขห้องเอ็กสเรย์มาเล็กน้อย ก็ถึงห้องผ่าตัด ดิเรกนำหน้าพาเข้าไปในห้องเข้างพลเปลให้ช่วยอุ้มกิมหงวนขึ้นวางบนเตียงผ่าตัดกลางห้อง อาเสี่ยชักใจแป้ว เมื่อแลเห็นเครื่องมือเครื่องมือต่าง ๆ เต็มห้อง

เสร็จหน้าที่ของเขาแล้ว พลเปลก็แบกเปลออกไปภายในห้องคงเหลือแต่ 4 สหาย ดิเรกปิดประตูกะจกฝาใส่กลอนเรียบร้อย พล นิกร นั่งมองดูดิเรกอยู่ข้าง ๆ เฉียงผ่าตัด

ศัลยแพทย์ถอดเสื้อชั้นนอกทหารออก เปิดตู้หยิบเสื้อยาวออกมาสวม พลังคุยฟุ้งว่าการผ่าตัดเอาลูกปืนที่ขาอาเสี่ยออก เรียกว่าผ่าตัดรายย่อย ไม่จำเป็นต้องมีผู้ช่วยเหลือ

เขาลงมือพลังคุยโม้พลัง

"เมื่อกันกลับจากอังกฤษมาเมืองไทย กันได้ขึ้นแวะเที่ยวที่ประเทศอินเดีย มหาราชองค์หนึ่งเสวยกะหู่หม่าไก่เข้าไป กระตุกคิดคอตตั้งหลายอาทิตย์ แพทย์ทั้งอินเดียหมดปัญญา"

สามเกลอตั้งอกตั้งใจฟังหมอพากย์

"แล้วจ้ะอีก ?" พลถาม

ดิเรกปิดก๊อกน้ำ และสลัดน้ำที่มือออก

"กันได้เข้าเฝ้า และทูลอาสาผ่าตัดโดยยอมเอาชีวิตของกันเป็นประกัน ซึ่งพระองค์ก็อนุญาต" เขาหยุดเล่าเดินไปเปิดหีบ निकิลหยิบเข็มฉีดยาขึ้นดู แล้วหยิบสำลีสูดแอลกอฮอล์ปลายเข็มให้สะอาด

"เล่าต่อไปซีไว้ย" กะดิ่งทองเอ็ดคะโรเพราะความอยากรู้

ดิเรกเล่าพลัง บรรจยาฉีดพลัง

"กันรับอาสาแล้ว ก็ขอยืมเครื่องมือผ่าตัดจากนายแพทย์แบก พวกคือเตอร์หนวดคนกกระจอกเหล่านั้นเกิดอิจฉา กลัวกันจะหักหน้าเขาเลยไม่ยอมให้ แก่สั่งพูดบายเบียงต่าง ๆ นา นา เป็นต้นว่า จำนำเครื่องมือเสียแล้ว ม่ายก็ทำหยา ม่ายก็ให้คนอื่นยืมไป"

ดิเรกหยุดเล่า วางเข็มฉีดยาบนรถเข็น ซึ่งเต็มไปด้วยเครื่องมือศัลยกรรม เขาเข็นรถเข้ามาใกล้กิมหงวน

อาเสี่ยยกเท้าตะก้นนายแพทย์เบา ๆ

"อย่าเพิ่งผ่าตัดวะ เล่าให้จบก่อนเถอะ กำลังสนุก"

นายแพทย์ณรงค์ฤทธิ์หัวเราะเบา ๆ

"ถอดเสื้อออกก่อนซีแก แล้วฉันจะเล่าให้ฟัง"

กิมหงวนลุกขึ้นนั่ง รีบถอดเสื้อชั้นในออกส่งให้พลแล้วลงนอน

"เฮ้ - เล่าต่อไป แกโกหกสนุกมาก"

ดิเรกทำคอข่นทันที

"ไม่ใช่โกหก แล้วกัน, เรื่องจริงโวย ให้ตักน้ำป้อมแป้มซีเอ้า"

อาเสี่ยพะยัคหน้าหงิก ๆ

"เอาเถอะ ฉันจะพยายามเชื่อ แล้วไงอีก, แกได้เครื่องมือที่ไหน?"

ดิเรกยิ้มเป็น

"กันจนปัญญาไม่รู้จะทำอย่างไร ในที่สุดก็พบเคียวเกี่ยวหญ้าอันหนึ่ง ซึ่งทหารรักษาพระทวารเหน็บ สะเอวอยู่กับเลขข้อมัน ใช้เกี่ยวอันนั้นแหละ ผ่าพระคอกหอยมหาราชของคันทัน ดึงเอากระดูกไก่ออกมาได้"

พล, นิกร, กิมหงวนตบมือกราว นายแพทย์โค้งคำนับด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม พากย์ต่อไปอย่างสนิทสนม

"ที่นี้ความหนักใจก็เป็นของกันอีก"

"ทำไมล่ะ?" สามเกลอพูดขึ้นพร้อม ๆ กัน

นายแพทย์ขมวดคิ้วข่น แอঁคทำทางไปในตัว

"กันเข้าใจผิคนะซี อ้ายที่กันดึงออกมาเนาะ แทนที่จะเป็นกระดูกไก่ กลับกลายเป็นพระลูกกระเดือกของท่าน"

กิมหงวนพรวดปราดลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว พล, นิกร อ้าปากหาว

"แล้วแกทำยังไงหา?" อาเสี่ยพูดเร็วปรือ

ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

"กันเป็นแพทย์ ลูกอบรมให้เป็นคนใจเย็นสามารถแก้ไขในเหตุการณ์คับขันที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า ดังนั้น, กันจึงบังคับใจให้เป็นปกติ ขอข้มด้วยหลอดตราสมอและเข็มเย็บผ้าของนางในฮาเริ่มคนหนึ่งมา จัดการ ขัดกระดูกกระเดือกเข้าไปใหม่ และล้างเอากระดูกไก่อันแท้จริงออกมาได้ ต่อจากนั้นกันก็เย็บพระคอกหอยให้พระองค์ โดยเรียบร้อย ความทุกข์ทรมานของพระราชชายาไปราวกับปลิดทิ้ง"

สามเกลอตบมือกราว ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

นิกรกล่าวถาม "แล้วพระองค์ประทานอะไรให้แกบ้าง?"

นายแพทย์นั่งตรึงตรง

"ประทานเชือกสองหมื่นรูป ให้ทหารมาส่งที่เรือพร้อมด้วยเสบียงอาหาร โลตี, มะตะบะ, สายไหม, กระหรีปี่ และเครื่องกะป๋อง หมูมัดขิง, กระหรีไก่, ฐุ่นแพ่ง"

อาเสี่ยโบกมือห้าม

"เดี๋ยวก ๆ ๆ คุณหมอจ๋า, ฉันสงสัยเหลือเกิน พระราชชายาเสวยหมูมัดขิงด้วยหรืออะ?"

ดิเรกสะดุ้งโหยง รีบพูดกลับเคลื่อนทันที

"ขอโทษ – กันพูดผิดไป แพะมัดขิงนะ ไม่ใช่หมู"

พล, นิกร หัวเราะลั่น ส่วนเสี่ยหงวนทำตาปริบ ๆ

"อ้อ – ไปได้อย่างน่าขุ่น ๆ เชียวสิ เอา – แข็งอกแข็งใจเชื่อมั่นหน่อย แกเก่งมาก, หวดเสียดสองหมื่นรูปหวาน ๆ เป็นหมอนี่หาสดางค์ง่ายยังงี้เอง"

"หวานกะผิอะไรเล่า" นายณรงค์ฤทธิ์พูดหน้าตาขึงขัง "มหาราชของคันทันเล่นลูกไม้กับกันเข้าให้"

"อ้าว!" พลอุทาน "ทำไมวะ, เชือกของพระองค์ไม่มีเงินในแบงก์ยั้งงั้นหรือ?"

นายแพทย์ยิ้มทะแม่ง ๆ

"มันไม่ใช่เช็คนะซี กันมาถึงเมืองไทยตั้งใจจะเอาเช็คไปขึ้นเงินที่แบงก์ ว่างั้นวานเจ้าแจกยามที่บ้านให้ดูเช็คนั้นก่อน มันบอกกันว่าไม่ใช่เช็ค กลายเป็นตัวจ๋านำไปฉิบ ตัวเลขสองหมื่นรูปที่เขียนไว้ คือสร้อยพระศอ"

สามเกลอหัวเราะก๊าก กิมหงวนยกมือตบป่าดิเรกเบา ๆ

"เอาละ – หยุคพากย์ทีเถอะ พ่อคุณ, ลงมือผ่าตัดเอาลูกปิ่นออกให้ข้าเหอะ อย่างเสือกดึงลูกสะบ้าออกมาเล่นละ พ่อเดินไม่ได้พ่อไม่ยอมจริง ๆ ค่าย"

ดิเรกอมยิ้ม

"เชื่อพูกันเถอะว่า กะดูงักที่ติดคอมหาราชา เอาออกยากเย็นกันยังเอาออกมาได้นี้หว่า นอนกว่าไว้ย กันจะฉิด เซนเพรด ดินโคไซนา แมงกานีส ยานฟูไซ ไฮโปโทนิค โคโนเรียซาล ให้แก เพื่อเส้นประสาทจะได้ซา ผ่าตัดไม่เจ็บ"

เสี่ยหงวนทำหน้าเบ้

"แหม – ได้ยินชื่อยาของแกแล้ว เจมนหน้าแข็งชอบกลไว้ย" พูจอบอาเสี่ยก็ลุกขึ้น "นั่งฉิดเถอะวะ อย่างนอนคว่ำเลยลำบากเปล่า ๆ"

นายแพทย์พะยัคหน้า หยิบสำลืซุบแอลกอฮอล์

"ได้เหมือนกัน" แล้วเขาก็อ้อมมาข้างหลังกิมหงวนยกสำลืเช็ดดูตรงกะดูกสันหลัง เห็นือซาจะเบน เหน็บเล็กน้อย

อาเสี่ยกะซิบกับหมอ

"อย่าให้เจ็บนะไว้ย ไหว้ละ"

"เออน่า – มดกัดเจ็บมากกว่า"

กิมหงวนยิ้มออกมาได้ พล, นิกร จ้องมองดูการกระทำของนายแพทย์อย่างสนใจ ดิเรกจ่อเข็มลงแล้วแทงจิกลงไป

ความประหลาดใจบังเกิดขึ้นแก่ ร.ต. ณรงค์ฤทธิ์ มิใช่น้อย เข็มยาฉิดงอโค้ง หาระคายคิ้วหนังอาเสี่ยไม่

"บ๊ะ! ไม่เข้าไว้ย เอ – เข็มนี้ยังใหม่เอี่ยมแท้ ๆ"

ดิเรกเปลี่ยนเข็มใหม่อีกหนึ่งอัน เมื่อทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว เขาก็แทงเข็มลงไปทีกะดูกสันหลังของกิมหงวน คราวนี้แทงแรงกว่าเก่ามาก ดังกิก!

เข็มฉิดของโคงเหมือนเบ็ดตกปลา นายแพทย์หนุ่มทำหน้าตื่น

"เอ๊ะ, ยังไงกันไว้ยนี้?"

อาเสี่ยยิ้มเล็กน้อย

"เข็มมันเก่าละมั้ง"

"ไม่เก่า เข็มใหม่ยังไม่ได้ใช้เลย เอ – ทำไมแทงไม่เข้าสะ แปลกใจจริง"

กิมหงวนนึกอะไรขึ้นมาได้ เขายิ้มอย่างพากพุม หันมายกคิ้วกับดิเรก

"เฮ้ย – อ้ายค้อก กันนิกได้แล้วทำไมแทงไม่เข้า"

พูจอบเขาก็ยกมือขึ้นจับพระสมเด็จจักระฆัง ที่คล้องคออยู่กับสายสร้อย "นี่ – แกเห็นไหม?"

นายแพทย์ทำตาปริบ ๆ

"ว้อท?"

"พระนี่นะซี อย่างว่าแต่เข็มเลยะ มีดหรือปืนยังไม่ได้แอมเลยเพื่อน พระองค์นี้นะท่านช่วยให้กันรอดตายมาหลายครั้งแล้ว"

นายแพทย์อ้าปากหาว เขาเป็นนักเรียนนอก ไม่มีความเลื่อมใสในทางไสยศาสตร์หรือคงกะพันชาตรี

"เฮ้ – อิมพอสซิเบิล เป็นไปไม่ได้"

กิมหงวนชักนิ้ว ปลดมิดพับสะปริงจากเข็มขัดออกมาข้างออก ส่งให้ดิเรก

"เฮ้ – ฉันยินดีให้แกทดลองเถื่อนฉันด้วยมิดเล่มนี้"

ดิเรกดูปลาคมมิดแล้วหัวเราะก๊าก

"ก้อเข้าเท่านั้นแหละวะ"

กิมหงวนทำตาโตเท่าไข่ห่าน

"ถ้าไม่เข้าละ เอAVISก็หนึ่งหีบ"

"โอ – ได้ซีเพื่อน" นายแพทย์พูดกลางหัวเราะพลาง

"ไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่พระองค์นี้จะป้องกันคมมิดได้"

อาเสี่ยชักนิ้ว

"อ้ายแกมันหัวสมัยจนเกินไป พระพุทธคุณนะ ย่อมคุ้มครองป้องกันผู้ที่นับถือเสมอ" แล้วกิมหงวนก็ยื่นแขนให้ "เฮ้ – ฟินชีวะอ้ายค้อก จะแทงหรือจะเถื่อนก็ได้"

"โน ๑ ๑ ๑ โอไม่กล้า ถ้ามันเข้าไอจะต้องฉิบหาย"

"เถอะน่า ฉันรับรองว่าฉันจะไม่เอาเรื่องเอาราวกับแก"

นายณรงค์ฤทธิ์ทำหน้าที่ชอบกล ส่งมิดให้นิกร

"แกทดลองแทนกันที่เถอะวะ กันไม่กล้าหอรอก"

นิกรหัวเราะหึ ๑

"มา – กันเอง ถ้าข้าแกจัดการบาดแผลให้มันก็แล้วกัน อ้ายเสี่ยนะมันไม่ต้องเจอกับคนจริงอย่างอ้าว มันจะหนียาวไปได้ยังไงวะ ถ้าหนียาวลูกปืนคงไม่เข้าไปฝังอยู่ในกะดุกหอรอก"

อาเสี่ยค้อนควับ

"ก็วันนั้นกันลื้มเอาพระไปนี่หว่า เสิญ ๑ อ้ายกร แล้วแกจะต้องแปลกใจที่มิดเล่มนี้ทำอะไรฉันไม่ได้"

กะดิ่งทองกุมด้ามมิดแน่น มือซ้ายจับข้อมือขวา กิมหงวนกุมไว้ แล้วเขาก็ฟันจับไม้สู้จะแรงนัก

กิมหงวนชักนิ้วหัวตา

"ฟินให้มันแรง ๑ ชีน่า เฮ้ – แทงคิกว่าวะอ้ายกร"

นิกรแทงจิวลงไปที่เต็มแรง ดิเรกกับพล, นิกรอ้าปากหาวไปตามกัน คมมิดหาได้ระคายผิวหนัง กิมหงวนไม่ สามคนมองดูหน้ากันอย่างจนสนเท่ห์

"มายก้ออด" ดิเรกคราง "แกเป็นหนียจริง ๑ โว้ย"

อาเสี่ยปลาทปลั้มใจอย่างยิ่ง

"ใจลูกเชื่อหรือยังว่า คนอย่างป้านะ มิดไม้หรือปืนไม่ได้แอมเลย"

นิกรกลืนน้ำลายเอือก วางมิดลงข้าง ๑

"บา – หนียจริง ๑ โว้ย นึกว่าแกพูดเล่นเสี่ยอีก ผ่าซี! ทำยังไงกันถึงจะได้พระอย่างนี้ศักดิ์"

กิมหงวนขมขื่นยิ้มใหญ่

"หาเอาชีวะ แต่เวลานี้องค์หนึ่งในราวสามสิบบาท แกอาจจะหาซื้อได้ตามวงการนักเล่นพระ"

กะดิ่งทองเลื่อมใสมาก

"เอ – ไม่ได้การโว้ย ต้องหาไว้คุ้มกันอันตราย"

พลพุดเสริมขึ้น

"นั่นนะซี ก็นองก็เพิ่งได้เห็นอภิหารและบุญฤทธิ์ของพระในวันนี้ อ้ายเสี้ยนไม่เลวแฮะ"

อาเสี้ยนบ้านเป็นใบบัว เขาปลดขอสายสร้อยถอดออกวางไว้ข้าง ๆ ที่นอน เอี่ยมมือเขียนสะเอวนายแพทย์ณรงค์ฤทธิ์

"เฮ้า – นึกยาได้แล้ว คุณหมอ"

นิกรพุดชัดขึ้นทันที

"เดี๋ยวไว้ ขอให้กัณลองอีกสักทีเถอะวะ" พุดจบเขาก็คว้าข้อมืออาเสี้ยน แล้วฟันด้วยมีดพกสะปรังเต็ม

แรง

"จู้ว!"

เนื้อที่แขนกิมหงวนขาวเว่อ สักครู่เดียวโลหิตสีแดงเข้มก็ไหลพลั๊ก ๆ กะดิ่งทงหน้าชาวซิด ดิเรกกับพลนั่งตะลึง ส่วนกิมหงวนพอแลเห็นเลือดก็ร้องเอ็ดตะโรสปีนิสสัยอันนี้มาจากเตี้ยของเขา

"ไอ้ยา! ดายท่าแล้วไว้กู อ้อย - ดิเรกไว้ช่วยด้วย ว้า - ซี้้อ"

นายการณวงศ์ทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ อุดใจเด่นทิกทัก เมื่อแลเห็นเลือดไหลโซกแขนกิมหงวน

"ก็ไหน แก - แกว่า นะ - เหนียวยังงัล่ะ?" กะดิ่งทงพุดเสียงเครือ

กิมหงวนขมเขี้ยวเคี้ยวฟัน หยิบสายสร้อยพระที่วางอยู่ข้าง ๆ ชูให้นิกรดู

"กูถอดพระออกแล้ว มึงเห็นไหม?" อาเสี้ยนพุดด้วยความโกรธ แล้วร้องไห้ "ฮือ - อ้ายกรนะมึงเพื่อนรักกันแท้ ๆ มึงฟันกูได้ลงคอ ฮือ - ฮือ โฮ!"

นิกรยกมือไหว้ปะหลก ๆ

"กัณไม่รู้เน่หว่า กัณไม่เห็นจริง ๆ ว่าแกถอดพระออก ให้ตายโหงตายท่าซี้เฮ้า"

พลหัวเราะงอหาย เขาพุดกับนายแพทย์ณรงค์ฤทธิ์

"เฮ้ย - ช่วยใส่หุยกใส่ยาให้มันหน้อยไว้ เลือดออกมาก ๆ ประเดี่ยวะจะพาลเป็นลม แม่โว้ย แผลบื้อเรื้อเชียว ยังรื้อยทั้งรื้อยไม่มีรอด อีกสองสามวันบาททะยักเล่นงานก็เสร็จ"

อาเสี้ยนสะคุ้งโหยง

"อย่าเล่นแข่งซีไว้ย อูย ดิเรกเร็วซี ใส่ยาให้กัณหน้อย"

ดิเรกหัวเราะเบา ๆ จัดการช่วยเหลือกิมหงวน เช็ดเลือดใส่ยาและพันแผลให้เรียบร้อย กินเวลาราว 5 นาที เสียหงวนเดือดคาลนิกรมาก ค่าพิมพ์าดลอดเวลา

ต่อจากนั้น ร.ต. ณรงค์ฤทธิ์ก็เริ่มงานผ่าตัดเอาลูกปืนออกจากขา กิมหงวน คราวนี้กระทำได้โดยสะดวก

"นอนลงไว้ย ประเดี่ยวให้ยาซึมซาบไปทั่วเสียก่อน กัณจะผ่าขาแก"

อาเสี้ยนถอนหายใจหนักหน่วง

"เวลาผ่าไม่เจ็บแน่นะ?"

"เออน่า" นายแพทย์ตวาดแเว็ด "หมอที่ผ่าตัดและทำให้คนไข้ร้องครวญคราง ผู้นั้นคือหมอที่ไม่มีพุม ปู้โธ่ มหาราชาที่กัณเล่า -"

"พอที" พลพุดชัดขึ้น "อย่าเอ่ยชื่อถึงเจ้าแวกองคัณอีกเลยวะ"

ดิเรกอมยิ้มแก้มตุ่ย

"ทำไมล่ะ?"

"จันหมั่นใส่ในความต่อแหลขนาดหนักของแกนะซี"

นายแพทย์หัวเราะ เอื้อมมือเลือกเครื่องมือผ่าตัดเตรียมไว้ให้เรียบร้อย กิมหงวนชักใจคอไม่ใคร่ดี เพราะเกิดมาก็เพิ่งเคยผ่าตัดครั้งนี้

"เอาหรือยังไว้อยู่?" เขาถามเบา ๆ

"เดี๋ยว" ดิเรกพูดยานคาง "ต้องให้ยาฉีดยาซึมซาบไปทั่วเสียก่อน อะไร – ยังไม่ทันไรเลยหน้าซีดเสียแล้ว"

"เออซีวะ" กิมหงวนพูดเสียงอ่อย

นายฉรรค์ฤทธิชัยมือตบศีรษะอาเสี่ย แล้วนึกขึ้นได้ว่ามือของเขาอาจจะสกปรก จึงเดินไปล้างมือฟอกสบู่

นิกรหยิบมีดผ่าตัดเล่มหนึ่งขึ้นมาพิจารณา ดูแล้วพูดกับกิมหงวน

"เฮ้ย – อ้าวผ่าให้เอาไหมวะ?"

อาเสี่ยสะอึกโหยง

"อย่า – อย่า วางเสียไว้อย่าทำอะไรที่ไม่ใช่เรื่องของแก"

กะดิ่งทองหัวเราะเบา ๆ หยิบมีดใส่กระเป๋ากางเกง ดิเรกจับตามองดูอยู่แล้วจึงกะแอมดัง ๆ

"เฮ้ย – เอาออกมาวางไว้ที่เก่า ของหลวงไว้อย่าทำที่เล่นที่จริงนา"

นิกรทำหน้าที่เย็บกระดาษ ล้วงกระเป๋าหยิบมีดออกมาวางไว้ตามเดิม ดิเรกเดินไปที่ตู้เครื่องเวชภัณฑ์ เปิดตู้ ออก หยิบผ้าพันแผลขนาดใหญ่ที่หนึ่งแล้วม้วนหนึ่งถือเดินมาหา กิมหงวน

"เอาละไว้อย่า ก็นั่นเป็นผ้าละ เอาผ้านี้ผูกตาเสียก่อน"

อาเสี่ยถอนหายใจเบา ๆ

"ไม่ผูกไม่ได้หรือ?"

"ไม่ได้" ดิเรกควาดแวต "ฉันบอกให้ผูกก็ต้องผูก ประเดี๋ยวพอดหน้าตาหัน"

"อืออือ" อาเสี่ยคราง "ไม่น่าเป็นหมอละสิ อย่างแกล้งไปใส่สวน จะโมยไม่กล้าอย่างกรายเข้าไปเลย"

นายแพทย์หัวเราะ คลี่ผ้าพันแผลออกพันหน้า กิมหงวนตอนนั้นตา สักครู่ก็เสร็จเรียบร้อย

"นอนลงไว้อย่า ใจดี ๆ ไม่ต้องปอด มหาราชาที่กั้น ---"

พลยกเท้าถีบหมอนอิงเข้าให้ ดิเรกเซเซต ๆ ไปหลายก้าว

"บอกว่าไม่ให้พูดถึงเรื่องมหาราชา นี่ – จำไว้ แกนะมันโง่ขนาดสี่ดาวเลย"

นายฉรรค์ฤทธิชัยมึน ๆ เดินไปเปิดก๊อกล้างมืออีก ในราย 5 นาทีก็เข้ามาหา กิมหงวน หยิบค้อน ขวางบนรถเครื่องมือผ่าตัด ยกขึ้นเคาะหน้าแข้ง กิมหงวนเต็มแรง เสียหงวนนั่งพิงปากไม่รู้ไม่ชี้ นายแพทย์หันมาพูดกับพล นิกร

"ใช้ได้แล้ว ยาที่ฉีดเข้าไปประจับความรู้สึกในร่างกายของท่านกลางของเจ้าหงวนแล้ว ก็นั่งลงมือจะถอยออกไปห่าง ๆ หน่อยไว้อย่า"

กิมหงวนถามขึ้นด้วยเสียงสั้นเครือ

"ไม่เจ็บแน่นา?"

"เออน่า – วั – ทำใจเสาะไปได้ นอนนิ่ง ๆ เอะพูดมาก ประเดี๋ยวพอดเอาเสี่ย ๆ ขาออกเสี่ยข้างหนึ่งหรือ"

"อ้ออ กแล้วจ๊ะ หมอจ๋า"

ดิเรกหัวเราะเบา ๆ เขาเดินไปล้างมืออีก พล, นิกร มองดูเขาอย่างน่ารำคาญ

"คุณหมอไว้อย่า" กะดิ่งทองพูดเกือบเป็นเสียงตะโกน "กว่าจะทำการผ่าตัดต้องล้างมืออีกกี่ครั้งวะ?"

นายแพทย์หันมาทำตาเขียว

"แกมันไม่รู้จักอะไร เชื้อโรคที่คิดมี้อาจจะทำให้เจ้าหงวนเป็นบาดทะยักตายก็ได้"

กิมหงวนพูดขึ้นทันที

"น่าน – อ้ายคือกมันพูดถูก เฮีย – ล้างมืออีกสักสิบครั้งเถอะไว้ย จะได้แน่ใจว่าปลอดภัยจริง ๆ "

ดิเรกเดินสะบัดมือเข้ามาหา

"พอแล้ว มือกันสะอาดพอที่จะทำการผ่าตัดให้แก อ้าว – นอนราบ ๆ ซียะ เสือกนอนไขว่ห้าง โธ่ – ประเดี้ยวพ่อตอนเสี่ยเลยอ้ายนี่"

อาเสี่ยใจหายวาบ

"อย่าน่าไว้ย" เขาพูดเร็วปรือ "แน่ – อ้ายนี้จะเล่นวิตถารละซี ตอนพ่อเข้าละมึง พ่อแม่ลูกเมียญาติพี่น้องแกมีเท่าไร พ่อฆ่าหมดเลย"

นายแพทย์ทำตาปริบ ๆ หันมายิ้มกับพล

"ถ้ามันเอาจริงสะ ง่า – พูดถึงเรื่องการตอนคน กันมีเรื่องขำ ๆ จะเล่าให้แกฟังอยู่เรื่องหนึ่ง อ้า – มหาราชอินเดียของคั่น พ่อใจในความสามารถของกันมาก พระองค์รับสั่งว่า พระองค์เป็นโรคชอบมีเมียเป็นมาตั้งแต่อายุสองขวบแล้ว จึงขอให้กันตอนให้พระองค์"

นายพัชราภรณ์ทำห่ายู้ย

"โธ่ – อ้ายเหรอกเฮีย แกนี่ทำไมถึงไม่จัดน้กะ?"

ดิเรกชักคิ้วแผล็บ เดินไปล้างมือที่อ่างน้ำอีก คราวนี้ล้างนานมาก ฟอกสบู่คาบอติก ไข่เปลงถูเล็บ ลาดมือด้วยโลโซน แล้วล้างน้ำ ทำซ้ำ ๆ ซาก ๆ หลายครั้ง

พอล้างมือเสร็จรีบร้อยเดินกลับมา ประตูห้องก็เผลยออกซ่า ๆ คุณพระเวชการ ๆ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลโผล่หน้าออกมา ท่านพะยักหน้ากับดิเรกแล้วหลบหน้าออกไป ร.ต. ณรงค์ฤทธิ์รีบเดินตามท่านออกไปจากห้อง

ทันใดนั้น ความคิดอันอุตตริวิตถารก็ได้บังเกิดขึ้นแก่ณิกรทันที กะดิ่งทองจุดแขนพลพาเดินไปทางริมหน้าต่างแล้วกะชิบกะซาบกับเพื่อนเกลอ

"เราช่วยกันผ่าตัดให้เจ้าหงวนแทนดิเรกเถอะวะ"

พลอ้าปากหาว

"สะ – ไม่ได้หรอก เรามีพุมเมื่อไหร่เล่า อ้ายเสี่ยมันจะได้แหกปากร้องลั่นห้อง"

นิกรอมยิ้ม

"ไม่ร้องหรอก ดิเรกมันฉีดยาเข้าไปทำให้เนื้อชาหมดแล้ว เอาน่า"

นายพัชราภรณ์ขึ้นตริกตรงอยู่สักครู่ นึกสนุกขึ้นมาก็พะยักหน้าตกลง

"เอา – เอาก็เอา กันเป็นแพทย์ผู้ช่วย"

กะดิ่งทองยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"ถ้าจั่งลงมือเดี๋ยวนี้แหละไว้ย" นิกรกะชิบกะซาบ

"จิ้นชักซ่าอ้ายเหรอกมันเข้ามามันเตะเราตายท่า"

"เอาซี แกเป็นคนผ่าตัดนะ ให้อัวเป็นช่างเท้าหลังก็แล้วกัน"

นิกรมองดูอาเสี่ยซึ่งนอนร้องเพลงหงิง ๆ อยู่บนเตียงเขากลั่นหัวเราะแทบแยะ กะชิบบอกพลเบา ๆ

"อย่าพูดอะไรให้มันสงสัยนา ให้กันโต้ตอบกับมันเอง"

พลพะยัคหน้ารับรอง พ่อหมอบำเป็นพากันเดินยืมกริมเข้ามาขึ้นข้างกิมหงวน นิกรเลือกมีดกรุกกรัก ๆ
"เฮ้ - ดิเรก ผ่าหรือยังไวย?" กิมหงวนถาม.

นิกรรีบพุดกลบเกลื่อน

"กำลังเตรียมตัว แก่อ่าถามอะไรเลยนำ ดิเรกมันสามหน้ากากป้องกันเชื้อโรคมันพุดกับแกไม่ได้หรอก"

"อ้อ!" อาเสี่ยอุทาน "ผ่าเร็วๆ เอะวะ ราคาคูเต็มทนแล้ว"

กะดิ่งทองขยับมีดผ่าตัด เขาเกือบจะหัวเราะออกมาดังๆ สายตามองเห็นสร้อยคอกับพระสมเด็จฯ เลี่ยมทองวางอยู่ข้างๆ กิมหงวน อ้ายเสี่ยมือกาวก็ถือโอกาสหยิบเอามาใส่กระเป๋ากางเกง.

แล้วการลงมือผ่าตัดของนายแพทย์ทั้งสองซึ่งไม่มีปริญญาก็เริ่มต้น นิกรรจรมีดลงข้างแผลที่ถูกยิงเหนือเข้าขวาเล็กน้อย กะชิบถามพลอีก

"ผ่าตรงนี้นะหรอ?"

พลพะยัคหน้า

"เออ"

นิกรหลับตาปี เบือนหน้าไปทางอื่น แข็งอกแข็งใจริคมิดอันคมกริบลงไปแผลอเสี่ยดังควาก ค่อยๆ ลืมตามองดูแผล พอแลเห็นเลือดทะลัก นายแพทย์เถื่อนก็ใจหายวาบ

"อ้อ!" นิกรร้องครางใบหน้าซีดเผือด รีบกะชิบถามพล "อ้อ - แยะแล้วไวย ทำไงดีเล่า?"

พลสั่นศีรษะซ้ำๆ แผลอตัวพุดออกมาดังๆ

"ไม่รู้ไวย คูซี, เลือดแดงเกือบไปหมด ไปตามดิเรกมาเร็วๆ เอะ"

เสี่ยหงวนสะอื้นสุดตัว เขาพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง รีบแก้ผ้าผูกตาออก มองดูหน้านายแพทย์เถื่อนทั้งสอง แล้วก็มองดูบาดแผลของเขา อาเสี่ยตะโกนสุดเสียง

"ไอ้ย่า! อ้ายกร - แก - อ้อย - แกผ่าแผลซ้ำหรือนี้? ฉิบหายแล้ว ดิเรก! ดิเรกไปไหน?"

นายการุณวงศ์ทำหน้าที่ยิ้มครึ่งแหย

"อย่าอะอะไปไวย สะๆ อ้ายคือมันออกไปข้างนอก กันเห็นชักช้าเสียเวลา เลยช่วยผ่าให้"

กิมหงวนทำคอย่นหลับตาปี

"ตาย - กู!"

นิกรหัวเราะ รีบทำหน้าที่เป็นปกติ

"ไม่ตายนำ นอนลงเอะวะ ไหนๆ กันผ่าตัดแล้ว ก็ให้กันทำให้ตลอดไปเอะ"

เสี่ยหงวนเอ็ดตะโรลั่น

"ไม่เอา! โอย - กูตายแน่ เลือดออกใหญ่แล้ว หมอ! หมอไวย!"

พลกับนิกรทำหน้าที่เลิกไปตามกัน บังตาประตูห้องผ่าตัดเผยออก ดิเรกเดินยืมเป็นเข้ามาในห้อง เอื้อมือเปิดประตูเรียบร้อย พลกับนิกรรีบทรุดตัวลงนั่ง คลานเข้าไปแอบใต้โต๊ะด้วยความเกรงกลัวดิเรก.

ศัลยแพทย์กวาดสายตามองไปรอบๆ ห้อง แล้วกล่าวถามกิมหงวน

"อ้าว - อ้ายสองคนนั่นไปไหนล่ะ?"

กิมหงวนชี้มือไปที่โต๊ะ

"โน่นแน่ แอบอยู่ใต้โต๊ะนั่น อ้อย - ช่วยกันหน่อยไวย แข็งขาฉิบหายหมดแล้ว อ้ายกรกับอ้ายพลมันทำป่นนี่ - เห็นไม้?"

ดิเรกแลเห็นเลือดที่ฆ่าเสี่ยหงวน เขาก็ลืมนดาโพลง วิ่งปราดเข้ามาจับแขนอเสี่ยเข่า

"ว๊อท - แฮ็ปเปิน?"

"อัยกรรมันเอาמידแฮ็ปเอาหากันเข้านะซี เร็วซีไว๊ เลือดออกใหญ่"

ศัลยแพทย์มองไปที่ใต้โต๊ะ ซึ่งพล, นิกรนั่งทำหน้าปูเลี่ยนๆ อยู่เคียงกัน ไม่ต้องสงสัยว่าดิเรกจะไม่โกรธ
แค่นักเพียงไร เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่กรอดๆ.

"มิง! มิงสองคนเป็นเลวมมาก ทำยังงี้ใช้ได้หรือวะ?"

สองเกลอกลานออกมาจากใต้โต๊ะ แล้วลุกขึ้นยืน

นิกรพูดอึ้งๆ "อย่าอะอะไปเลยนะ อัยเลี่ยมมันเป็นคนเจ็บแท้ๆ มันยังไม่ว่าอะไรเลย"

กิมหงวนตวาดแหว็ด

"ว่าซีวะ ทำไมจะไม่ว่า จิบหาย เล่นไม่รู้จักเล่น"

หมอเถื่อนพากันหัวเราะหึๆ นายแพทย์ณรงค์ฤทธิ์สิ้นศรัทธาอย่างหัวเสีย เขาเดินไปล้างมืออีก.

ต่อจากนี้ดิเรกก็ลงมือผ่าตัดอย่างชำนาญ พลกับนิกรยืนมองตาค้าง ไม่นึกเลยว่าดิเรกจะแคล่วคล่อง
ว่องไวอย่างนี้ กิมหงวนนอนอึ้งมึ่มไม่รู้สึกเจ็บเลย ดิเรกเอามิดกรีดเนื้อแคว่ก ทำเหมือนเจ๊กขายหมูฆ่าแหละหมูขาย
ให้เราขังงั้นแหละ หยิบอัยโน่น จับอัยนี้ กิมเล็ก กิมใหญ่ ตะไกรเล็ก ตะไกรใหญ่ มิดเล็กมิดใหญ่พัลวันพัลกลูไม่
ทัน.

ในราว ๕ นาที เขาก็เอาคีมอันเบือเรอหีบกะสุนปืนกลที่ฝังอยู่ในกะดุกเหนือหัวเขากิมหงวนออกมา
ด้วยความสามารถของเขา.

แล้วดิเรกก็ลงมือเข็บแผลอย่างรวดเร็ว ซึ่งนายแพทย์น้อยคนนักที่จะชำนาญอย่างนี้ พล, นิกรมองดูการ
กระทำของนายแพทย์ตลอดเวลา ต่างรู้สึกเลื่อมใสในความสามารถของค็อกเตอร์ณรงค์ฤทธิ์มาก มิเสียดแรงที่ข้าม
น้ำข้ามทะเลไปเรียนมาจากประเทศอังกฤษ.

เข็บแผลเสร็จก็เป็นอันเรียบร้อย มีการทำความสะอาดรอยที่เข็บอีกนิดหน่อย ดิเรกใช้สำลีเช็ดกะสุนปืน
หัวแหลมซึ่งเป็นกะสุนปืนกล แล้วชูให้พล, นิกรดู.

"เห็น ไหม นี่คือความสามารถของกัน"

พลพะยักหน้า

"อ้อ, เป็นแก่งไว๊ เตี่ยเลยอัยค็อก"

นายแพทย์อึ้งมึ่มเป็น

"กะดุกใต้ที่มหาราชาอินเดียเสวยเข้าไปนะ เอาออกยากกว่านี้หลายเท่าตัว ก็นั่งเอาออกมาได้"

นายพัชรารักษ์หุคยิมทันที

"เอาอีกแล้ว เรื่องพระราชากองคั่นนั้นนะ หุคดกล่าวขวัญถึงเสียทีเถอะวะ"

ดิเรกหัวเราะหึๆ ยกมือตบศรัทธากิมหงวนเบาๆ

"เฮ้, เป็นเสร็จแล้วไว๊"

อาลัยลุกขึ้นนั่ง ร.ต.ณรงค์ฤทธิ์แก้ผ้าผูกตาเขาออก ซึ่งให้เสียดหงวนมองดูบาดแผลที่เข็บไว้ให้อย่าง
เรียบร้อย กิมหงวนอึ้งมึ่มแห่งๆ ทำปากจู๋.

"เตี่ยเลย - แกเข็บแผลได้แบบเนียนยังกะพวกขายซีมรับจ้างขุนกางเกงแยะไว๊ เออแยะ - นี่เป็นอันว่ากัน
กลับไปประจำการได้แล้วไม่ใช่หรือ?"

"โน้ๆๆ ยูต้องนอนอยู่อีกในราวห้าวัน จนกว่าไอจะเอาเส้นไหมที่เข็บออก"

กิมหงวนจู๋ปากจิก

"บ๊ยะ - ก็แกเอาออกเสียเดี๋ยวนี้ไม่ได้รึ?"

นายแพทย์หัวเราะ

"เอาออกแผลมันก็ไม่ติดเป็นเนื้อเดียวกันนะซี" พูดจบเขาก็สะดุ้งโหยง แสดงกิริยาตกอกตกใจจนออกนอกหน้า ดิเรกจับแขนกิมหงวนเขย่า "เฮ้ย - ตายห่าละโว้ย เป็นแม่ - เป็นแม่แล้ว"

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วเล็กน้อย

"ทำไมล่ะ?"

"กันลิมตะไกรอันเล็กไว้ในแผลแก่นะซี"

กิมหงวนทำหน้าที่เหมือนคนที่ถูกผีหลอก พล, นิกรหัวเราะก๊าก

"อ๊วยดื้อ!" เขาร้องเสียงหลง "ทำไมถึงเสือกลิมไว้ อ๊วย - เอาออกโว้ย เร็ว - หาหนทางเอาออกที่ซีประเดี๋ยวยุ่งกันใหญ่"

ศัลยแพทย์หน้าจ้อย

"เอาออกก็ต้องผ่าแผลอีก"

อาเสี่ยสะดุ้งเฮือก

"โธ่ - หมออัปรีช้อะไร โว้ย จีลิมอย่างนี้?"

ดิเรกว่า "เพราะกันริบร้อนเกินไปนะซี ง่า - เมื่อกันผ่าตัดให้มหาราชของกันนั้น กันลิมไม้ขีดไฟไว้ในหลอดลมพระองค์หนึ่งกลัก ต้องผ่าใหม่เหมือนกัน"

กิมหงวนหน้าจ้อยทันที

"ว่า - ผ่าแล้วผ่าอีก ยุ่งจริงอ้ายหมอเปรตนี้ เอาโว้ย ผ่าก็ผ่า, ที่นี้ทำเป็นรังกะคุมเข็บติดไว้ก็แล้วกัน ถ้าแผลเรอลิมอะไรไว้จะได้เอาออกได้ง่ายๆ"

นายณรงค์ฤทธิ์แห่งน้ามองดูเพดาน แหกปากหัวเราะลั่น

"กันลิมอยู่เล่นนะ หงวน, มีริวะแพทย์ปริญญาอังกฤษจะสะเพร่าถึงอย่างนั้น ตั้งแต่กันผ่าตัดมานับร้อยรายแล้ว กันจำได้ว่าครั้งเดียวที่กันผ่าท้องผู้หญิงคนหนึ่งเพื่อเอาลูกที่ตายออกมา แล้วก็เมื่อเข็บบาดแผลเรียบร้อยก็นึกได้ว่า กันลิมกล็องยาเส้นไว้ในท้องหล่อน"

พล, นิกร, กิมหงวน ทำคอร่นพร้อมๆ กัน นิกรพุดพลาหงวหัวเราะพลา

"แล้วแกทำยังไงล่ะ?"

"หา - กันจะทำยังไง ผ่าอีกหล่อนก็ไม่มีการล้าง เลยให้กินยาระบาย ไอโอดี อ็อกไซ บีสมาท ซาลอด เบเออร์ แล้วกันให้สาวใช้ของหล่อนเก็บล้างน้ำไว้ให้กัน เมื่อหล่อนถ่ายออกมาแล้ว"

อาเสี่ยสงสัยมาก ทำตาปริบๆ

"กล็องยาเส้นอันที่แกคาบอยู่นี้ใช่ใหม?"

นายแพทย์พะยั๊กหน้า

"อ้อ - อันนี้แหละ"

"ว่า" เสี่ยหงวนร้องเสียงยาว "มิน่าละ กลืนยังติดกล็องทะแม่งๆ ซอบกล"

ดิเรกหัวเราะอย่างเปิดเผย

"เอาละโว้ย เสร็จเรื่องเสร็จราวแล้ว กลับไปห้องแกเสี่ยที แกสามคนจะได้หลับนอนพักผ่อนเสียบ้าง ถ้าแกเชื่อตามคำแนะนำฉัน อีกสองสามวันฉันจะรายงานขออนุญาต ส่งแก่ไปประจำการตามเดิม อ้า - คอยอยู่นี่นะ"

กันจะออกไปบอกพลเปลงเข้ามา" พุดจบศัลยแพทย์หัวนอกก็เดินออกไปจากห้องด้วยความพากพุกที่เขาผ่าเอา ลูกปืนออกมาได้.

กิมหงวนนึกถึงสายสร้อยคอกับพระเลี่ยมของเขาได้ อาเลี่ยมมองหารอบๆ เติงแต่ก็ไม่พบ เขาค่อยๆ ซ้ำเลื่องมองดูหน้านิกรก่อนอื่น กะดิ่งทองผิวปากเพลงข้ามโจงกะดิกเท้าทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

อาเลี่ยมยิ้มเล็กน้อย

"อ้ายกร"

"หา?" นิกรขานรับ "อะไรวะ?"

กิมหงวนชักคิ้วแปลบ

"สายสร้อยกับพระของฉันจะ เอาคืนมาให้ฉันเสียดีๆ ม่ายงั้นกะซวกได้แถมด้วยมีดเล่มนี้แหละ"

นายการุณวงศ์ทำหน้าที่ดาบชิงชังปฏิเสธรอย่างแข็งแรง

"อ้ายบ้า! ใครเขาเอาของแกไป อัยมาตุ๋นน้อยเลยวะ ชีๆ กะอีสมบัติสร้อยคอราคาอย่างมากที่สุดก็แปดสิบ บาท ฉันจะเอามาทำไมกัน"

กิมหงวนกำมีดพกสะปริงกะ โดดลงจากเตียง ค้าวอกเสือนิกรเขย่า

"เอาคืนมา" เขาพุดซ้ำๆ "ม่ายงั้นจะเถื่อนหัวใจแกเอาออกมาแกล้มเหล้า เร็ว - อย่ารำไร หนึ่ง - สอง - "

"อ้อย - คืนแล้วโว้ย" นิกรร้องลั่น "อย่าเล่นมิดเล่นพรั่นะอ้ายเวร เดี่ยวผีผลึก" พุดจบก็ล้วงกะเป้าหยิบ สร้อยคอออกมาคืนให้อาเลี่ยมโดยดี

กิมหงวนหัวเราะหึๆ

"แปลบไม่ได้ อ้ายนี้ เลวมาก หน้าตาดีๆ จิกเก่งฉิบหายเลย"

"เออชีวะ" นิกรพุดเสียงอ่อย.

เลี่ยมหงวนสั้นสิริษะซ้ำๆ ขณะนั้นบังตาประตูห้องศัลยกรรมเปิดออกอีกครั้งหนึ่ง นายแพทย์ดิเรกพาพล เสนารักษ์สองคนหามเปลเดินเข้ามา พอเขาเห็นกิมหงวน ดิเรกก็เอ็ดตะโรลั่น

"ใครบอกให้แกลงจากเตียงหา อ้ายหงวน?"

อาเลี่ยมเอ็ดตะโรขึ้นบ้าง

"ก็อ้ายเปรตนี่มัน โกงสายสร้อยเข้าไปนี่หว่า"

นายณรงค์ฤทธิชัยมือเกาศีริษะ

"เวอริ่เบ็ด เป็นเลวมาก" แล้วเขาก็สะดุ้งโหยงเมื่อเห็นพลนอนขีมอยู่บนเปลสนาม "เฮ้ย! แล้วกัน โว้ย เปล นี้เขาสำหรับคนเจ็บ ไม่ใช่แก"

นายพัชราภรณ์หัวเราะ

"แต่กันก็เจ็บเหมือนกันนี่หว่า"

"แกเป็นอะไร?" ดิเรกลามหน้าตาชิงชัง

"ยังงี้ก็ไม่รู้ อยู่ดีๆ จมูกมันเกิดมีสองรูขึ้นมา"

ดิเรกคำรามลั่น

"สิ่ม - แ่ ลูกขึ้น อ้ายเปรต! ข้าเอามาให้อ้ายเลี่ยมนอนอน เข้าใจ?"

พลรีบลุกขึ้น กิมหงวนกะ โผลกกะผลกมาที่เตียงสนาม ทรวดตัวนั่งแล้วเอนกายลงนอนอย่างสบายใจ.

ศัลยแพทย์สั่งทหารให้นำ ร.ต.กิมหงวน ไทยแท้กลับไปห้องของเขา แล้วดิเรกพาพล, นิกรออกไปจากห้อง.

ยายเสื่อมือกาวหีบเครื่องมือผ่าตัดหลายชิ้นใส่กะเป๋าคู่ แต่พอนึกได้ว่าเป็นของหลวง ก็รีบควักออกมาวางไว้ตามเดิม.

ในที่สุด, เมื่อสามเกลอของเราหายป่วยเป็นปกติ ท่านผู้อำนวยการโรงพยาบาลก็ส่งพล, นิกร, กิมหงวน กลับเข้าประจำการตามเดิม รวมเวลาที่ต้องนอนแหว่งอยู่ที่โรงพยาบาลศรีโสภณถึง ๑๕ วัน บัดนี้ต่างก็แข็งแรง สุขภาพสมบูรณ์พ้อแล้ว.

ตอนสายวันนั้น.

พล, นิกร, กิมหงวน ในเครื่องแบบแต่งกายทหารอากาศตามยศของตน กำลังพากันเดินผ่านกองรักษาการณ์ฐานทัพอากาศเข้ามาในบริเวณสนามบินด้วยท่าทางสดชื่น ร.ต.กิมหงวนมีไม้ยันรักแร้ทั้งสองข้าง ความจริงเขาเดินและวิ่งได้เหมือนคนธรรมดา แต่อาเสียเห็นว่า การที่มีไม้ยันทำให้เก้งก้าง ก็เลยเอาไม่ติดมาด้วย.

สามสหายกำลังพูดคุยกันถึงเรื่องสงคราม ซึ่งคนมีหวังจะได้ออกรบอีก พวกทหารกองรักษาการณ์แลเห็นเขาต่างก็ร้องทักทายด้วยความรักใคร่สนิทสนม และดีใจที่พล, นิกร, กิมหงวนหายป่วย ซึ่งเท่ากับตายแล้วเกิดใหม่.

สนามบินเงียบเชียบหงอยเหงาอย่างไรชอบกล อาเสียขมวดคิ้วขึ้น ยกมือชี้ให้เพื่อนทั้งสองมองดูธงไตรรงค์ของเราบนยอดเสา

"เฮ้ย - พล, กร ไว้ แกเห็นอะไรผิดปกติบ้างไหม?"

นายพัชรารักษ์สะดุ้งเล็กน้อย

"เอ๊ะ - ธงของเราลดครึ่งเสาเนี่ยหว่า?"

นิกรพูดขึ้นเบาๆ

"ถ้าأيคนชักธงมันนี่ก็เกียดก้างมั้ง เลยชักเพียงครึ่งเสาเท่านั้น"

พลยกมือผลักหน้ากะดิ่งทองทันที

"โธ่ - อ้ายเวร มืออย่างหรือวะขึ้นชักครึ่งเสาโดยไม่มีเหตุผลจะได้ติดตะรางปะไร"

"อ้อ - จริงสินะ" นายการุณวงศ์พูดเบาๆ "เอ - หรือพ่อตาข้ามองเฒ่าไปแล้วก็ไม่รู้"

นายพัชรารักษ์ยกเท้าเหยียดก้นยายเสื่อมือกาวดั่งพับ

"นี่แน่ะ, เสื่อไปแข่งท่านทำไม"

นิกรยกมือคลำกันแล้วขมำแหงๆ

"แล้วมันชักธงครึ่งเสาเพราะเหตุใดเล่า?"

อาเสียตอบทันที

"เพราะว่าชักไม่ถึงยอดเสานะชีวะ เช่อจริง ไม่น่าถามเลย"

พลจู้ปากห้าม

"อย่าพูดเป็นเล่นไว้ยี้ กันสังหรณ์ใจอย่างไรชอบกล บางที - บางทีนักบินขึ้นเสื่ออากาศของเราคนใดคนหนึ่งได้สะละชีพเพื่อชาติไปแล้วก็เป็นได้ ชักกลุ่มใจเสียแล้วละเฮะ"

คราวนี้สามเกลอเงียบกริบ ไม่มีใครพูดอะไรเลย ต่างพากันเดินมาตามถนนข้างกองบัญชาการ แล้วเลี้ยวขวามาทางหน้าสนามบิน.

เหล่าทหารอากาศนั่งจับกลุ่มอยู่ตามใต้ต้นไม้ใหญ่และหน้าโรงเก็บ ดูเหมือนเขาพากันนั่งก้มหน้าก้มตาไม่ได้พูดอะไรกันเลย เครื่องบินขับไล่หลายเครื่องจอดเตรียมพร้อมที่จะจะผจญกับฝูงบินฝรั่งเศสที่ล่องลำเข้ามา นักบินประจำเครื่องนั่งอยู่ใต้ปีกเครื่องบินของเขา รอคอยคำสั่งด่วน.

จ.ท.คนหนึ่งแลเห็นพล, นิกร, กิมหงวนก็ร้องระบุชื่อเขา พวกทหารอากาศแทนที่จะไซโยให้ร้องแสดงความดีอกดีใจที่ 'สามทหารเสือ' หายป่วย เขากลับนั่งเฉย มีบางคนลุกขึ้นเดินเงื่องหงอยเข้ามาหา.

ความลงสนทนทำให้ได้บังเกิดขึ้นแก่สามเกลอมามากมาย ต่างทักทายเพื่อนและกล่าวคำขอขมาใจที่อุตสาหะผลัดเปลี่ยนกันไปเยี่ยมที่โรงพยาบาล.

ขณะนั้น ร.ต.ทองใบ ธวัชชัย กับ จ.อ.สมบัติ ได้พากันวิ่งเหยาะๆ เข้ามาหา 'สามทหารเสือ' ด้วยความปีติยินดี พล, นิกร, กิมหงวนซิดเท้าตรง ยกมือวันทยาหัตต์ ผู้บังคับฝูงที่ ๕ รีบรับความเคารพทันที.

"ผมดีใจมากที่คุณสามคนหายป่วยแล้ว" ทองใบพูดยิ้มๆ ยื่นมือให้จับที่ละคน.

พลพูดนอบน้อม

"เพราะคุณพระรัตนตรัยคุ้มครองผมหรือครับ คุณครู"

ร.ต.ธวัชชัยพะยักหน้าซ้ำๆ

"คุณคงให้อภัย ที่ผมได้ไปเยี่ยมพวกคุณเพียงครั้งเดียว ทั้งนี้เพราะไม่มีเวลาว่างจริงๆ นี่ก็ไปทำลายชุมทางรถไฟของข้าศึกเพิ่งกลับมาถึงเมื่อตะกี้นี้เอง" พุดจบทองใบก็ยกมือตบหลังพล "ผมดีใจจนพูดอะไรไม่ถูกแล้ว ผมคิดว่าพวกรุ่นนี้หรือมะรินนี่เป็นอย่างซ้ำ เราคงได้ไปทำงานร่วมตายด้วยกันอีก"

พลยิ้มอ่อนโยน

"ครับ ผมใฝ่ฝันถึงการรบทุกลมหายใจทีเดียว"

กิมหงวนเอื้อมมือเขี่ยสะเอว 'เสื่ออากาศ' แล้วกล่าวถามแบบขานผ่าซาก

"ใครมองห่างไปล่ะครับ คุณครู ถึงได้ชักธงครึ่งเสา?"

ทองใบหน้าสลด เขาถอนหายใจเอือกใหญ่ นิ่งเงียบไปนานจึงพูดกับสามสหาย

"พวกคุณคงจะเศร้าใจมาก ถ้าผมบอกว่า ผู้บังคับฝูงบินใหญ่สะสมได้เสียเสียแล้ว เมื่อเย็นวานนี้เอง"

พล, นิกร, กิมหงวนรู้สึกเย็นวาบไปทั่วตัว ต่างยื่นตะลิ่งพริ้งเพริด

"ท่านผู้บังคับฝูงตาย?" พลทวนคำแผ่วเบา.

"ครับ - ท่านได้นำเครื่องบินขึ้นต่อสู้กับพี่ชายอ้ายหางเขียวอย่างกล้าหาญที่เหนือสนามบินนี้ แต่บังเอิญการบินผาดโผนของท่านพลาดพลั้ง เครื่องบินจึงได้ปักหัวลงมาชนพื้นดินแหลกละเอียด ท่านแม่ทัพมีคำสั่งให้ลดธงครึ่งเสาหนึ่งวันคือวันนี้"

กิมหงวนขบกรามกำหมัดแน่น พี่ชาย 'อ้ายหางเขียว' ลงมาแก้แค้นแทนน้องชายของมัน บัดนี้, วิทยุณแห่งนักรบ และเลือดนักรบทำให้เอาเสียปรารถนาอย่างยิ่งที่จะได้ต่อสู้กับพี่ชาย 'อ้ายหางเขียว'

"ครุครับ" เขาพูดเสียงหนักๆ "พี่ชายอ้ายหางเขียวจะคือใครกันครับ?"

ร.ต.ธวัชชัยยิ้มเศร้าๆ

"มันชื่อนายเรืออากาศเอกวัวมา เป็นนักบินประจำเมืองขึ้นของฝรั่งเศสแอฟริกา เพิ่งเดินทางมาถึงอินโดจีนเมื่อสองสามวันนี้แหละครับ"

พลจำชื่อพี่ชาย 'อ้ายหางเขียว' ไว้

"คุณครูกรุณาเล่าให้เราฟังโดยละเอียดได้ไหมครับ?"

"อ้อ - ได้ซีคุณ อ้ายวัวมาเป็นนักบินที่เชี่ยวชาญกว่าอ้ายหางเขียวมาก มันสามารถจิกหัวลงมาทำลายป.ต.อ.ของเราได้หลายกะบอก เต็มไปด้วยความเฉลียวฉลาดและไหวพริบ เมื่อวานนี้ นายเรืออากาศเอกวัวมาได้ขับเครื่องบินทาสีแดงของมันล้วงล้ำเข้ามาถึงนี้และทั้งๆ ที่ ป.ต.อ.ของเราระดมยิงอย่างหนาแน่น มันก็บินผาดโผนหลบหลีกวิถีกระสุนอย่างน่าชม"

อาเล็ซซีย่าปากลั่น

"มันต้องผม คุณครู ฮีม - แต่ ผมจะต้องแก้แทนผู้บังคับฝูงให้ได้ บัดนี้อ้ายหางแดง เอ๊ย อ้ายหางดำได้หายป่วยกลับมาประจำการอีกแล้ว ผมจะฆ่ามันเอง ฮีม - แล้วยังไงอีกครับ?"

ร.ต.ทองใบท่าตาปริบๆ มองหน้าพลคล้ายกับจะถามว่า ที่กิมหงวนหายป่วยคราวนี้ สติสัมปชัญญะของเขายังสมบูรณ์อยู่หรือ?

แล้วทองใบก็พูดกับอาเล็ซซีย่าต่อไป

"เจ้านายเรืออากาศเอกว้าวมา ได้นำจดหมายผูกติดกับเกือบห้าเก้าๆ อันหนึ่งทิ้งลงมาข้างล่าง มีข้อความโอหังทำทายเป็นผู้บังคับฝูงขึ้นต่อสู้กับมันตัวต่อตัว คุณนิศย์นำเครื่องบินขึ้นต่อสู้ทันที แล้วผู้บังคับฝูงของเราก็สิ้นชีวิตด้วยอุบัติเหตุเครื่องบินตก ขณะที่ยานบินผาดโผน ผมได้นำเครื่องบินขึ้นต่อสู้แก้หน้าผู้บังคับฝูง แต่อ้ายว้าวมาลงหมดคะสุนปืนจึงรีบบินหนีกลับฐานทัพ"

พล, นิกร, กิมหงวน เศร้าใจในมรณะกรรมของผู้บังคับฝูงอย่างยิ่ง ผู้บังคับบัญชาที่กล้าหาญและเมตตา กรุณาต่อผู้น้อยอย่าง ร.อ.นิศย์ นกอากาศยอมหาได้ยาก นักบินทุกๆ คนต้องโศกเศร้าเสียใจอย่างที่สุด ต่างต้องการแก้แค้น และรบนรธาผู้บัญชาการทหารอากาศ ให้ส่งตนไปพบกับ 'จอมเวหา' ของฝรั่งเศส แต่คุณพระคงสว่างจ้า ไม่นอนญาติ เพราะการงานที่จะต้องปฏิบัติยังมีอีกมากนัก.

พลพูดกับครูของเขา

"คุณครูคิดว่าผมพอที่จะต่อสู้กับมันได้ไหมครับ?"

ร.ต.ธวัชชัยยิ้มเล็กน้อย

"ได้ซิคุณ พวกเราทุกคนไม่มีใครเลยที่จะกลัวมัน หรือนึกว่าสู้มันไม่ได้" ทองใบพูดเสียงกร้าว "อ้ายว้าวมาจะต้องตามไปอยู่กับอ้ายแดงคองน้องชายของมัน ที่เมืองนรกในวันสองวันนี้"

นายพัชราภรณ์ขบกรามแน่น ถอนหายใจเบาๆ

"ผมจะพยายามขออนุญาตท่านผู้บัญชาการ เพื่อไปพบกับจอมเวหาในวันนี้ จะได้ว่าตำแหน่งจอมเวหาจะควรเป็นของนักบินไทยหรือนักบินฝรั่งเศส"

ทองใบขมมือจับแขนศิษย์คนโปรดของเขา

"อย่าเพิ่งร้อนรนนักคุณพล พวกเราอีกหลายคนที่ยากจะหาชื่อเสียงอย่างคุณบ้าง เปิดโอกาสให้เขาบ้างเถอะ"

พลยิ้มอ่อนโยน นิกรพูดจืดจาง.

"แล้วใครจะเป็นผู้บังคับฝูงแทนคุณนิศย์ล่ะครับ?"

"อ้อ, นายเรืออากาศเอก สิริ ปานิกนันท์ แห่งฝูงบินป้องกันพระนคร ท่านเพิ่งเดินทางมารับตำแหน่งเมื่อตอนแปดนาฬิกาวันนี้เอง ไปเถอะคุณ พวกเรารีบไปรายงานตนเองกับท่าน ผู้บังคับฝูงพูดกับผมว่า ท่านได้ยื่นชื่อเสียงของคุณทั้งสามแล้ว ท่านรู้สึกปลื้มใจที่ฝูงบินใหญ่ผสมภาคเขมรมีนักบินชั้นเสื่ออากาศอยู่หลายคน ท่านอยากรู้จักคุณมาก ผมเรียนท่านเมื่อตะกี้นี้เองว่า แพทย์จะส่งคุณกลับมาประจำการในวันนี้ และคุณคงมาถึงนี้ก่อนสิบเอ็ดนาฬิกา" พูดจบเขาก็กำหมัดชกท้องนิกรเบาๆ "เก่งมากคุณนิกร ผมไม่นึกเลยว่านักบินที่เอาแต่ง่วงเหงาหาวนอนจะกล้าหาญชาญชัยถึงเพียงนี้"

กะดิ่งทองยิ้มเป็น

"นั่นแหละครับ ลูกศิษย์เก่งก็เพราะได้อาจารย์ดี"

ทองใบหัวเราะ กิมหงวนเอื้อมมือเข้ด้นแขนครูของเขาแล้วกล่าวถาม

"ประธานโทษ คุณครูได้ข่าวดีสำหรับพวกเราบ้างไหมครับ?"

'เสื่ออากาศ' ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

"ข่าวเลื่อนยศนะหรือ?"

อาสาแยกนิ้วชี้มือขวาใส่ปากกัด ทำกิริยาเอียงอาย

"แะ - แะ ครับ"

ทองใบหัวเราะเบาๆ

"ข่าวเลื่อนยศจะยังไม่ผมไม่ทราบ แต่รู้ระแคะระคายจากเพื่อนที่อยู่กองบัญชาการบอกว่า ทางราชการกำลังพิจารณาที่จะส่งคุณสามคนไปอยู่กองทัพเรือ"

สามเกลอลืมตาโพลง

"จริงๆ หรือครับ?" พลถามเร็วปรือ.

ทองใบพยักหน้า

"เก้าสิบเปอร์เซ็นต์ แต่คุณอย่าเพิ่งพูดไป ม่ายผมจะมีความคิด เพราะผู้บัญชาการยังสงวนเป็นความลับ"

พลหน้าจ้อยทันที

"ผมจะไปเป็นนักบินนาวิ เอ - ไม่เหมาะกะมังครับคุณครู"

"ที่ไหนได้ คุณเข้าใจผิดมาก นักบินนาวิมีโอกาสสร้างชื่อเสียงและทำงานดีกว่าพวกเราทางนี้ ถ้าหากคุณได้ทิ้งระเบิดเรือรบเข้าศึกสักครั้ง คุณจะรู้สึกว่าการเป็นนักบินนาวิ พิเศษกว่านักบินธรรมดาตามก้นกิ้ง แต่ฯ, ยังไม่แน่หรือกะนะ คุณพล, ผมทราบมาอย่างไรผมก็เล่าให้คุณฟังอย่างนั้น"

อาสาถามขึ้นบ้าง

"ทิ้งระเบิดเรือรบยากไหมครับ คุณครู?"

ทองใบอมยิ้ม

"ผมไม่เคยไปทิ้งระเบิดเรือรบแม้แต่ครั้งเดียว แต่คิดว่าคงไม่ยากนัก ยิ่งนักบินที่กล้าหาญมีความชำนาญอย่างคุณด้วยแล้ว อาจจะง่ายเหมือนกับของกล้วยๆ ก็ได้ จริงไหมครับ ผมยังจำได้ คุณเคยบอกผมว่า ขับเครื่องบินง่ายกว่าขับรถเจ๊กหรือรถสามล้อตั้งหลายเท่า"

กิมหงวนทำหน้าทะแม่งๆ ชอบกล

"แะ - แะ คุณครูอย่าพูดแค้นผมเลยครับ เตะผมคิดว่า สำหรับคุณครูกะทึบผมก็ได้ ผมไม่ว่าเลย"

'เสื่ออากาศ' หัวเราะก๊าก

"จริงซี คุณจะได้กะทึบผมเข้าให้บ้าง ไปเถอะคุณ ไปรายงานท่านผู้บังคับบัญชาเสียก่อน เครื่องบินของคุณกับของคุณพล ช่างอากาศเราปรับเครื่องและทำความสะอาดไว้เรียบร้อยแล้ว พวกเราทุกคนบ่นถึงกะทึบเปลี่ยวหมายเลขหนึ่งและปรตเวหาไม่เว้นวัน"

นิกรรีบกล่าวถามทันที

"ทางการเตรียมเครื่องบินลำใหม่ไว้ให้ผมหรือยังครับ คุณครู?"

ร.ต.ธวัชชัยพะยัคหน้า

"ไปดูที่โรงเก็บเถอะคุณนิกร, แล้วคุณจะปลื้มใจในเครื่องบินลำใหม่ของคุณ ซึ่งมีรูปร่างและเลขหมายซ้ำกับลำที่พังไปแล้ว"

กะดิ่งทองยิ้มแป้น ยกมือรำป้อ

"กะดิ่งทองแสนจะดีใจ ได้เครื่องบินลำใหม่งามละออตา เราจะปราบฝรั่งเศส พวกเปรตนครก โลยั้งมันให้ตกเหมือนตะหมา ขอกราบลาพระอาจารย์ไปรายงานที่กลับมา - ตะรุเหรง?"

อาเสี่ยยกไม้ยันรักแร้ฟาคะบานนิกรดั่งไปึก

"โธ - อ้ายเก่าเจ็งเฮี้ย หน้าด้านเหลือเกินแกนี่"

พวกนักบินที่ยืนล้อมรอบและร.ต.ทองใบหัวเราะลั่น ต่อจากนั้นหลังจากได้สนทนากับเพื่อนๆ อีกสักครู่แล้ว พล, นิกร, กิมหงวนก็พากันขึ้นไปบนตึกกองบัญชาการฐานทัพอากาศ.

ก่อนเที่ยงวันเล็กน้อย.

รถเก๋งของกองทัพอากาศคันหนึ่ง พา 'เสื่ออากาศ' ทั้งสามเล่นเข้ามาในค่ายทหาร อันเป็นที่ตั้งกองบัญชาการรบภาคเขมร.

สามเกลอมาหาเจ้าคุณปัจฉินึกฯ เป็นส่วนตัว พลได้โทรศัพท์ท้วงหน้าเรียนมาให้ท่านทราบแล้ว ท่านแม่ทัพคือดีใจมากที่พล, นิกร, กิมหงวนหายป่วยเป็นปกติ ท่านได้บอกให้เขามากินข้าวกลางวันกับท่านที่นี่ และจะเตรียมวิสกี้ไว้รับรอง ๓ ขวด ซึ่งสามเกลอของเราหมายมั่นปั้นมือที่จะฟาให้เต็มคราบ.

มอริสแก่เสี่ยวขวามือตรงหน้ากองบัญชาการ สักครู่ก็หยุดเทียบบันไดตึก บานประตูตอนหลังรถเปิดออกอย่างรวดเร็ว พล, นิกร, กิมหงวนพากันก้าวลงจากรถอย่างสง่าผ่าเผย พลกับกิมหงวนคาดสายรัดกุมขัดกระบี่ อาเสี่ยมีไม้ยันรักแร้ทั้งสองข้าง แกล้งเดินกะโผลกกะเผลกให้ใครๆ มอง อ้ายเสื่อพัชรภรณ์ สวมหมวกหนีบเอียงขวเล็กน้อย สวยเก๋ราวกับไทโรนเพาเวอร์ พวกทหารรักษาการพากันมองดูเป็นตาเดียว.

สามสหายตรงเข้าห้องโถงชั้นบนได้ไปชั้นบน อาเสี่ยผิวปากเพลงข้ามโขงด้วยความครื้นเริง.

ร.อ.จ๊ับ ปี่สุวรรณ นายทหารคนสนิทท่านแม่ทัพนั่งสับปะหงกจกๆ อยู่บนม้ายาวหน้าห้อง ความจริงนำเห็นใจเขามาก ๓ คีนแล้วที่ร.อ.จ๊ับไม่ได้นอน เนื่องจากท่านเจ้าคุณปัจฉินึกฯ มีราชการด่วนมาก

พล, นิกร, กิมหงวน เข้ามาหยุดยืนข้างหน้านายทหารคนสนิท เสี่ยวหงวนยกไม้ยันรักแร้ข้างขวาจี้สะเอว ร.อ.ปี่สุวรรณเบาๆ.

ร.อ.จ๊ับลืมหูลิงมองดูสามสหายอย่างเคื่องๆ

"มาอีกแล้ว" เขาพึมพำ "เอ - ก็ไหนฉันได้ข่าวว่าเธอเป็นบาดทะยักตายแล้วไม่ใช่หรือกิมหงวน?"

อาเสี่ยชักคิ้วแผล็บ

"นั่น - นายร้อยเอกจ๊ับครับ ไม่ใช่ผม ตายหายไปเมื่อเช้านี้เอง"

นายทหารคนสนิทกลืนน้ำลายเอือก ก่อนที่เขาจะพูดอะไรต่อไป เขาก็แลเห็นกะดิ่งทองกำลังจะเข้าไปในห้องท่านแม่ทัพ

"อ้าวๆ บอกฉันเสียก่อนซินิกร ยังเข้าไม่ได้จนกว่าฉันจะเข้าไปเรียนท่าน และท่านอนุญาต อ่านดูป้ายฉู"

นายการณวงศ์ชักฉิว

"อย่ายุ่งไปหน่อยเลยนำคุณ ผมมาหาท่านในฐานะที่ท่านเป็นพ่อตาผม ไม่ได้มาเป็นทางราชการ คุณเข้าใจคำว่าส่วนตัวกับราชการไหม คุณจ๊ับ?"

นายทหารคนสนิทลุกขึ้นเดินเข้ามาขวางประตูห้อง

"จะอย่างไรก็ตาม ท่านกำลังนอนหลับพักผ่อน สั่งฉันไว้ว่า ใครจะเข้าไปพบกับท่านไม่ได้เป็นอันขาด"

นิกรหัวเราะ ดันนายทหารคนสนิทพรวดเดียวชนบังตาเซเซๆ เข้าไปในห้อง กะดิ่งทองหันมาพะยักหน้ากับเพื่อนเกลอ แล้วสามสหายก็พากันเข้าไป ร.อ.จีจันปัญญา ไม่รู้จะทำอย่างไร ได้แต่สั่นศีรษะเดินบ่นพึมพำออกจากห้อง.

ท่านเจ้าคุณแม่ทัพแต่งกายครึ่งท่อน นอนหลับอ้าปากกรนกร้อๆ อยู่บนเก้าอี้โยก แมลงวัน ๔-๕ ตัวเล่นเอาดิคกันอยู่บนศีรษะอันล้านเส้นของท่าน ระหว่างนี้เจ้าคุณปัจจนิกฯ กรากกร้าต่อการทำงานจนไม่มีเวลาพักผ่อน แต่ท่านก็ได้ขอมสละความเหนื่อยยาก ตลอดจนชีวิตและเลือดเนื้อเพื่อชาติของเรา ความอุตสาหะมานะของท่าน ประกอบกับความสามารถในยุทธวิธี กองทัพใหญ่ด้านกัมพูชา จึงสามารถรุกคืบหน้าตีข้าศึกแตกพ่ายไปทุกนาที.

เสียงหวนแอ๊กทำให้ฝั่งผาย เดินลงสั้นปังๆ เข้าไปนั่งที่เก้าอี้โต๊ะทำงานของเจ้าคุณแม่ทัพ เขากะแหม่มดั่งๆ ยกขาขึ้น ไหว้ห้างแล้วพุดกับนิกร

"ยังงี้ คุณพระ, กองพลอิสสระในบังคับบัญชาของคุณพระทำไมถึงเคลื่อนที่ช้านัก?" แล้วกิมหงวนก็ทุบโต๊ะปัง "ยังงี้ก็แยะนะซี หา? ผมบอกแล้วไม่ใช่หรือ คุณพระจะต้องตีที่มั่นทางฝั่งขวาของทะเลสาบให้ได้ภายในเวลาวันอังคาร นี้วันศุกร์แล้วยังตีไม่ได้ เลวมาก"

คุณพระนิกรแกล้งทำตัวสั้นงก

"ควรมิกวรแล้วแต่จะโปรดเออะครับ เกล้าผมขอกราบเรียนให้ทราบว่ายุทธบริเวณตอนนั้นฝ่ายเราเคลื่อนที่ได้ยากลำบากมาก"

แม่ทัพกำมะลอกมือบีดหนด หัวรู้ไม่ว่าเจ้าคุณปัจจนิกฯ นอนลี้มตามองคูอยู่ตลอดเวลา พลแลเห็นแล้วเขาแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ยื่นนิ่งเฉย.

อาเสี่ยตวาดแเว็ด

"ทำไมถึงเคลื่อนยากลำบาก เหตุผล?"

กะดิ่งทองก้มศีรษะโคงคำนับ

"อ้อ - ยุทธภูมิตันนั้นเต็มไปด้วยดงมะอิกขอรบ ใต้เท้า, พวกทหารถูกหนามมะอิกทิ่มตำได้รับความเจ็บปวดมาก"

แม่ทัพกำมะลอกมือปิดศีรษะ ทำปากยื่นนัยตาถลนให้คล้ายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เวลาโกรธ ซึ่งไม่ต้องสงสัยว่าเจ้าคุณจะเดือดดาลสักเพียงใด.

"คุณพระลือผมหรือนี้ หา? อ้ายหมาวัด! มิงรู้ใหม่ว่า ผมนายพลโทพระยาปัจจนิกพิณาส แม่ทัพใหญ่ผู้ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของคุณพระ หา?"

นิกรยกมืออุดจมูก

"แหม! กระผมหมั้นเขิวกะบานใต้เท้าเหลือเกินครับ"

กิมหงวนแกล้งทำหน้านั่วคิ้วมวด หันมาทางพล

"คุณหลวง! เอาคุณพระริดสีดวงฯ ไปซังสืบคินฐานลื้อเรียนผม เร็ว - เอาตัวไป ข้าวปลาไม่ต้องให้มันแตก"

พลยิ้มเหยๆ

"ไม่รู้ไวย ข้าไม่เล่น บ้าจริง! ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง"

อาเสี่ยหัวเราะ

"ตามใจ ไม่เล่นฉั่นเล่นกันสองคนก็ได้"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลูกขึ้นนั่งทรงตัวตรง แล้วพุดเสริมขึ้น

"ขำเล่นด้วยคนซิวะ"

กิมหงวนหันควับมาทางท่านแม่ทัพ

"เอาซีครับ" เขาพูดอึ้งๆ "คุณอามาเป็นตัวแม่ทัพก็แล้วกัน ผมเป็นผู้บังคับกองพันก็ได้ ตั้งต่างว่าผมมารายงานผลการรบให้ทราบ" พุดจบเสียงหงวนก็สะดุ้งสุดตัว นึกขึ้นได้ว่า ที่เขากำลังเล่นอยู่นี้เขาล้อท่าน

"เหวอเออ!" อาเสียงร้องลั่น.

เจ้าคุณแผ่นดินพรวดลุกขึ้นยืน กะโดดเข้าจิกผมกิมหงวนดึงจนหน้าหงาย นึกวิ่งจืดออกไปจากห้อง ท่านแม่ทัพกำหมัดขวาแน่น สะวงโป่งเข้าให้ถูกโหนกแก้มกิมหงวนอย่างเต็มรัก แล้วท่านก็คว้าไม้เท้าขรรค์ข้างหนึ่งของอาเสียงเอื้อขึ้นสุดแขน.

พลเห็นท่าไม่เป็นการ กะโจนพรวดเข้าคว้าข้อมือท่านไว้

"อย่าครับ คุณอา, ขอทืครับ โคนอายนี้เข้าละก้อ อ้ายเสียต้องกลับไปนอนโรงพยาบาลอีกเชียวครับ" แล้วพลก็แย่งไม้เอามาจากมือท่าน.

เจ้าคุณขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ยกมือชี้หน้าเสียงหงวน

"มึง - มึงลื้อกู"

"แะ - แะ ครับ" อาเสียงพูดในลำคอ.

ท่านแม่ทัพตบหน้ากิมหงวนอีก ๑ เพี้ยะ แล้วกวาดสายตามองหาลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

"อ้ายกร - อ้ายกรไปไหน มานี่?"

กะดิ่งทองคลานลอดบังดาเข้ามา และคลานเข้ามาหาท่าน ก้มลงกราบบนเท้าเจ้าคุณปัจจนึกฯ

"อย่าโกรธผมเลยครับ คุณพ่อ, ผมเล่นสนุกๆ เท่านั้นเอง อ้า - นอนแหวอยู่โรงพยาบาลตั้งครึ่งเดือน เพิ่งจะนึกครึ้มใจวันนี้แหละครับ"

เจ้าคุณขยับเท้าจะเตะลูกเขยของท่าน แต่แล้วก็ไม่เตะ

"ฮืม - ดีว่าฉันทึกถึงความกล้าหาญของแกหรอกนะ ม่ายพ่อเตะกางหักเลย พับฝ่า, หนอยแน่ - เดินทัพไม่ได้ ติดดงมะอีก ชะ - ชะ เกระห้แล้ว อ้ายนี้, ลูกขึ้น!"

นายการุณวงศ์ขี้มกระเรียกระราด ค่อยๆ ลุกขึ้นยืนตรง

"สวัสดิมีชัยครับ คุณพ่อ, บัดนี้ลูกเขยผู้กล้าหาญของคุณพ่อได้หายป่วยกลับมารับราชการสงครามตามเดิมแล้ว"

เจ้าคุณซ่อนยิ้มไว้ในหน้า หันมาทางกิมหงวน

"ลูกขึ้นซี อ้ายปรต, นี่มันที่นั่งของฉันท มา นั่งทางนี้ ทะลึ่งนั้ก อ้ายห้าร้อย" แล้วท่านก็คว้าไม้เท้าขรรค์จากมือพลส่งให้กิมหงวน "เฮ้า - เอาไป"

อาเสียงหัวเราะ

"ไม่ต้องใช้ไม้เท้าขรรค์ครับ ผมลุกเดินไปเองก็ได้" พุดจบก็ลุกขึ้นเดินอ้อมไปนั่งหน้าโต๊ะเขียนหนังสือแม่ทัพทำตาปริบๆ

"อ้ายหงวน" แล้วท่านก็หัวเราะก๊าก "เมื่อแกเดินเห็นได้คล่องแคล่วอย่างนี้ แกจะต้องใช้ไม้เท้าทำไมกันหา?"

กิมหงวนชักคิ้วแผ่ลึบ

"ขันทันไว้เล่นไก่ๆ ยังนั่งแหละครับ ใครเห็นเข้าเขาจะรู้ว่าผมเป็นนักบินที่กล้าหาญ"

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก หันมาทางพล, นิก

"นั่งชียะ พอมหาจำเริญ เก้าอี้เขามิให้นั่ง" แล้วท่านก็ถอนหายใจเบาๆ "เฮ้อ - ฉันเห็นหน้าพวกแกแล้ว ไม่ได้มีความสบายใจเลย แกเอ๊ย"

เสี่ยหงวนพรวดพราดลุกขึ้นทันที

"ไปเถอะโว้ย พวกเรา"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำปากจู๋ ซึ่งมีมือไปที่ประตู

"เชิญๆ เชิญไปเดี๋ยวนี้นะ หนอยแน่ จ่องหอง ประเดี๋ยพ้อเตะสองดินเลย ไปซิ, แกกิดว่าฉันอยากพบแก่นักรี?"

กิมหงวนยิ้มอย่างกวนโทโส ทรวดตัวนั่งตามเดิม.

"ไปก็อดกินเหล้านะซีกรับ คุณอาบอกเจ้าพลไปทางโทรศัพทไมใช่หรือครับว่าจะเสี่ยงวิสกีสามขวด"

ท่านแม่ทัพยกหลังมือองๆ ชูให้อาเสี่ย

"นี่แน่ะวิสกี"

"จู้กรู" กิมหงวนกะเซ้า "คุณอาใจดีใจดีนะครับ พวกเราอดแห้งอดแล้งมาหลายวันแล้ว เหล้าแม่แต่หยดเดียวก็ไม่ได้ผ่านลำคอเลย"

เจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย

"มันเป็นของจำเป็นนักหรือวะ?"

"ปู่ไร่ จำเป็นยิ่งกว่าจำเป็นอีกครับ ความจำเป็นของมนุษย์เราก็คือเหล้า เชื่อผมเถอะครับ ง่า - มหาราชชาติอินเดียองค์หนึ่งรับสั่งว่า 'ความสีกหรือในร่างกายของคนเรานั้น เกิดเพราะขาดธาตวิสกี'"

พล, นิกรหัวเราะลั่น เจ้าคุณแม่ทัพก็พลอยหัวเราะไปด้วย.

"อ้ายหงวนเอ๊ย - -"

"เอ๊ย" แล้วอาเสี่ยก็สะดุ้งโหยง รีบกะพุ่มมือไหว้ทันที "เฮ้อ - เฮ้อ พูตกันเป็นงานเป็นการเถอะครับ เดียวนี้เราสามคนต่างก็หายป่วยเป็นปกติแล้ว ผมอยากจะทำให้คุณอาช่วยกรุณาเรียนผู้บัญชาการให้ท่านสั่งให้พวกเรานำเครื่องบินออกไปทำการรบกับอ้ายพวกเศษฝรั่งอีกเถอะครับ" พูตกิมหงวนก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกรอดๆ ทอดสายตามองออกไปนอกหน้าต่าง แล้วกำหมัดทุบโต๊ะปัง "ผมอยากรบกับอ้ายนายเรืออากาศเอกว้าวมาพี่ชายอ้ายหางเขี้ยวครับ มันเป็นผู้ฆ่าผู้บังคับฝูงที่รักของผม อ้ายว้าวมา ฮึม - มันยังคงไม่รู้ว่ เปรตเวหาจะเป็นผู้ส่งมันไปเมืองนรก พับเผือย ผมเจ็บใจเหลือเกิน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูเสี่ยหงวนด้วยความพอใจ.

"อ้ายหลานชาย อย่างไรก็ตามก็ต้องได้ออกรบอีก แต่ระหว่างนี้นักบินที่กล้าหาญของเรายังมีอีกมากมายก่ายกองนัก ซึ่งเขาจะต้องทำงานเพื่อชาติ และเสี่ยสละเพื่อชาติของเขาบ้าง แกต้องเปิดโอกาสให้เขาบ้างซิ แกสามคนควรจะพักผ่อนอีกสักสองสามวัน"

พลพูดเสริมขึ้น

"เราแข็งแรงดีแล้วครับ คุณอา"

นิกรจิบปากจิบคอพูด

"ผมก็แข็งแรงเหมือนกันครับ"

ท่านแม่ทัพหัวเราะ มองดูสามเกลอทีละคน

"แกสามคนเป็นนักรบที่กล้าหาญ ยกทีจะหาใครเปรียบเหมือน อย่างเพิ่งร้อนรนนักเลยวะ อ้ายหลานชายรบนะต้องได้รับแน่ๆ แต่ไม่ใช่วันนี้"

ภายในห้องเงียบสงัดไปสักครู่ เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวต่อไป.

"ความกล้าหาญของแกทั้งสามคน ทางราชการกำลังพิจารณาบำเหน็จรางวัลความชอบให้ อาเชื่อว่าเจ้าหงวนคงได้เป็นนายเรืออากาศโท ส่วนเจ้าพลกับเจ้ากรต้องได้นายเรืออากาศตรีแน่ๆ"

'สามทหารเสือ' อึ้งเป็น

นิกรว่า "ถ้าได้นายเรืออากาศตรี ผมต้องชนกับเครื่องบินเข้าศึกอีก ผมไม่กลัวตายเลยครับคุณพ่อ เดี่ยวนี้ผมชักบ้าบิ่นชอบกล ร้อยลำต่อหนึ่งลำผมก็สู้ ให้ตายโหงซีเหี้ย"

เจ้าคุณพะยัคหน้าซำๆ

"ดีมาก กร, แต่จะอย่างไรก็ตาม ปากกาหมึกซึมของฉันทู่วางไว้บนโต๊ะ และแกหยิบเอาไปนั่นขอได้โปรดวางไว้ที่เก่า ม่ายจะกลายเป็นคดีอาญาขึ้นได้ ซี - ซี เกดงนี่กว่าฉันทูไม่เห็นละซี อย่าหน้อยเลยว้า ไม่ได้แอมหรือ"

กะดิ่งทองทำหน้าปูเลียนๆ ล้วงกระเป๋าหยิบปากกาเซ็ฟเฟอร์ของท่านแม่ทับเอาออกมาวางไว้บนโต๊ะตามเดิม.

ต่อจากนี้ เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็สนทนากับ พล, นิกร, กิมหงวนเป็นการส่วนตัว โดยมากมักจะพูดกันถึงเรื่องบ้านช่องทางกรุงเทพฯ เจ้าคุณว่าตั้งแต่ท่านมารบทำให้ท่านต้องขาดเงินรายได้ที่ท่านเคยได้ เดือนหนึ่งไม่ต่ำกว่า ๒,๐๐๐ บาท ท่านเคยให้เขากู้บาทละ ๒๐ สตางค์ แต่เดี๋ยวนี้คนที่กู้ท่านไม่รู้ว่าจะไปกู้ท่านได้อย่างไร เพราะท่านไม่ได้อยู่ทางกรุงเทพฯ.

เสี่ยหงวนหัวเราะหึๆ

"คุณอาจยังคิดนะครับ ผมน่าจะขาดผลประโยชน์ไปมาก แต่ว่าชาติเราขอมเหนือกว่าสิ่งใดๆ ทั้งหมด ซึ่งผมได้พลีทุกสิ่งทุกอย่างแล้วเพื่อชาติ แม้กระทั่งนวลละอองและอ้ายตี้ ง่า - ผลประโยชน์ของผมเดือนหนึ่งแสนกว่าบาท ถ้ารบกันสิบเดือน ผมก็ขาดรายได้ไปเท่ากับสิริษะคุณอาพอดี"

เจ้าคุณพะยัคหน้าซำๆ

"เออ - จริงซินะ" ท่านพูดเบาๆ แล้วก็สะดุ้งเฮือก หน้าตาบูดบึ้งทันที ท่านคว้าขวดหมึกขว้างหน้าอาเสี่ยเต็มแรง กิมหงวนก้มสิริษะหลบแพล็บ กะปุกหมึกเฉียดไปอย่างหวุดหวิด ปลิวหวิวออกนอกหน้าต่าง "อ้ายหงวน! อ้ายหมา! มึงเอาหัวกูเป็นมาตรฐาน มึง! อ้าย ---"

อาเสี่ยหน้าซีดเผือด ทำตาปริบๆ หันมาถามพล

"อะไรกันไวย์นี้ ตะกี้อ้าวพูดอะไรวะ?"

พลกลั่นหัวเราะแทบแย้

"แกว่า รายได้ของแกสิบเดือน เท่ากับสิริษะคุณอาพอดี"

"ปู้ไร้! " กิมหงวนร้องลั่น "กันไม่ได้พูดจันตักหน้อย ให้รากลือกลงแดงซีเหี้ย แล้วกัน อยู่ดี ๆ หน้าเกือบแหก"

เจ้าคุณตวาดเว็ด

"แล้วจันแกพูดว่าอะไร อ้ายที่ทนสาบาน ระวังเถอะมึง จะต้องเป็นตามคำสบถ"

"อ้า - คุณอาหนูแ้วไปเสียแล้วละครับ อ้ายพลก็พลอยเป็นบ้าไปด้วย ผมพูดยั้งตั้งหาก ผมว่ารายได้ของ ผมสิบเดือนเท่ากับของคุณอาหนึ่งปี"

ท่านแม่ทัพนัยตาโตเท่าไข่ห่าน

"อ้ายโกหก อ้ายมะกอกสามตะกร้า แก - - ประเดี้ยวพอดขว้างหน้าตาแหก"

อาเลี่ยขมวดคิ้วนั่งตรึงตรอง แล้วพูดพึมพำเบา ๆ

“เอ – หรือเราพูดยั้งนั่นจริงหว่า ถ้าพูดเช่นนั้นเราก็ระยำมาก แต่เราไม่ได้พูดนี้หว่า เอ – หรือเราพูด อ้อ ! จริงโวย บ้า – เล้าเป้ !”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เม้มริมฝีปากแน่น

“อ้ายเปรตนี้ถ้าจะบ้าแน่ พูดกับตัวเองก็ได้” แล้วท่านก็ถลึงตากับนิกร “เฮ้ย !”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ วางปากกาหมึกซึมไว้ตามเดิม เจ้าคุณรีบตะครุบมาเหน็บรังกะค่อมเสื้อเชิ้ตของท่านไว้

ทันใดนั้นเสียงกริ่งโทรศัพท์สนามบน โถ้ะของท่าน ได้ดังขึ้น ท่านแม่ทัพยกหูขึ้นรับ

“ฮัลโหล ที่ไหน ?”

มีเสียงตอบมาตามสาย

“กองบัญชาการฐานทัพอากาศภาคเขมรครับผม กระผมพระควงสว่างฯ พูดขอรับ”

เจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย

“อ้อ – คุณพระรี ว่าไง ?”

กิมหงวนพูดสอดขึ้นทันที

“ใครพูดมาครับ คุณอา”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำปากยื่นนัยตาถลน

“โธ – ทะลึ่งจริง อ้ายเปรตนี้”

พระควงสว่างฯ ได้ยินคำพูดที่แปลกหูเช่นนี้ ก็พูดมาเร็วปรือ

“ได้เท่าว่ากระผมอ้ายเปรต ? ประทานโทษ ทำไมถึงคำว่ากระผมอย่างนี้ละครับ ?”

เจ้าคุณใจหายวาบ

“เปล่า – เปล่าคุณพระ ขอโทษครับ ผมดำนายเรืออากาศตรีกิมหงวน” แล้วท่านก็ยกมือปิดลำโพงพูด
จ้องมองดูอาเลี่ยราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ “มึงจะบ้าไรอ้ายหงวน อย่าทะลึ่งให้มันมากนักซีโวย” พูดจบก็ปล่อยมือ
ที่ปิดลำโพงออก “ฮัลโหล ว่ายังไงคุณพระ ฮัลโหล – ฮาโล่ – ว่าไงครับ หา? ฮาโล่ – ฮาโหล”

“ฮึ้ย!” กิมหงวนร้องลั่น มิวแต่ห้าโหลหกโหล อีกโกฏิก็ไม่รู้เรื่องกัน”

“แล้วกัน อ้ายบ้า!” เจ้าคุณพูดเกือบเป็นเสียงตะโกน

พระควงสว่างฯ ได้ยินเข้าก็รีบพูดมาอีก

“กระผมไม่ได้เป็นบ้า ได้เท่ามาเหล่าหรือครับนั่น ?”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำคายนหลับตาปี

“คุณพระ ดายจริง ขอโทษเถอะครับ ผมด่าอ้ายหงวน แต่เสียงมันเข้าเครื่องโทรศัพท์” พูดจบท่านก็
กระซอกป็นพอกออกจากช่อง จ้องหน้าอกอาเลี่ยห้ามไม่ให้เขาพูดอะไร แล้วท่านก็พูดกับท่านผู้บัญชาการ
ทหารอากาศต่อไป “ฮัลโหล ว่าอะไรครับ ?”

ในราว ๕ นาที ที่ได้ตอบกัน อาเลี่ยนั่งเหมือนตุ๊กตาไม่กล้าพูด เพราะปากกะบอกป็นตรงหน้าอกเขา
พอดี จนกระทั่งท่านวางหูโทรศัพท์ กิมหงวนก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ไอ้ย้า – หันปากกะบอกไปทางอ้ายสองคนนี่เถอะครับ ว้า – เสียวไล้จัง”

ท่านแม่ทัพเก็บปืนใส่ซองไว้ตามเดิม

“เอ้า – ที่นี้มีังจะพูดยังงี้ก็เชียว โธ – ทะลึ่งจนไม่รู้จักกาละเทศะ”

อาเลี่ยยิ้มทะแม่ง ๆ

“คุณพระท่าน โทศัพท์มาว่าอะไรครับ ?”

เจ้าคุณนั่งนิ่งเฉยอยู่สักครู่ใหญ่ ๆ พยายามดับโมโหโทโส แล้วท่านก็หันมาพูดกับพลด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

“ผู้บัญชาการทหารอากาศเขารายงานมาว่า จอมเวหานำเครื่องบินมาอีก ถูก ป.ต.อ.นอกสนามบินยิงขับไล่เปิดไปแล้ว มันเอาก่อนอิฐผูกติดจดหมายฉบับหนึ่งทิ้งลงมา อ้ายนักบินฝรั่งเศสนี่ชะล่าใจมากเกินไป เครื่องบินขับไล่ของเราเครื่องหนึ่งกำลังไล่ติดตามไป”

พล, นิกร, กิมหงวน ต่างตั้งอกตั้งใจฟังด้วยความกระหายที่จะได้โรมรันกับ ร.อ.วัวมา พี่ชาย ‘อ้ายหางเขียว’

นายพัชราภรณ์กล่าวถามอย่างนอบน้อม

“จดหมายนั้นมีความว่าอะไรครับ ?”

เจ้าคุณชำเลืองมองดูกิมหงวนนิดหนึ่ง จึงตอบพล

“อาเถอะ, อย่ารู้เลย จะมีอะไร, นอกจากคำพวกเรตามนิสสัยก็กลัวจะหยาบซ้ำของอ้ายพวกฝรั่งเศส”

อาเสี่ยพูดโพล่งขึ้นทันที

“ผมจะต้องฟาดกับมันให้ได้ ประเดี๋ยวเถอะครับ เมื่อผมกลับไปถึงสนามบินแล้ว ผมจะขออนุญาตท่านผู้บัญชาการนำเครื่องบินของผมไปพบกับจอมเวหา”

ท่านแม่ทัพหัวเราะ

“อย่าเพิ่งไว้วางใจ หงวน, เอาไว้ให้หายดีก่อนเถอะ”

เสี่ยหงวนจู้ปากจ๊กจ๊ก

“ผมหายแล้วนี่ครับ แหม – ผมอยากไปเสียดีวี่นี้ด้วยซ้ำ ไปไว้วางใจ, กลับเหอะ”

เจ้าคุณบึ้งหน้า ๆ พูดขัดขึ้น

“จะไปไหน อ้ายเสี่ย, อาชี้อิวี่ก็ไว้แล้วสามขวด”

“ไม่กินละครับ” กิมหงวนพูดห้วน ๆ

“ชะ – เป็นบ้าไปได้ อ้ายนี่”

อาเสี่ยขบกรามแน่น เลือดรักชาติและวิญญาณแห่งความเป็นนักรบ เร่งเร้ากิมหงวนให้ออกจะไปพบกับ ‘จอมเวหา’

“ผม – ผมอยากแก้แค้นแทนผู้บังคับฝูง และเพื่อนทหารอากาศของผมครับ”

เจ้าคุณลุกขึ้น เดิมอ้อมโต๊ะเข้ามา ยกมือตบศีรษะกิมหงวน

“อ้ายหลานชาย ไปกินข้าวกลางวันกับอาเถอะ ไป – เจ้าพลกับเจ้ากรด้วย อาเสี่ยงแกล้มที่ ถ้าแกเมาอาจะให้ทหารพาแกลไปส่ง”

พล, นิกร, กิมหงวน มีกิริยาเคร่งขรึมไปตามกัน ต่างกระหายที่จะรบกับ ‘จอมเวหา’ ของฝรั่งเศสอย่างยิ่ง ท่านแม่ทัพหยิบเสื้อขึ้นนอกขึ้นสวม ถัดกะคุดเรียบร้อย คาดสายรัดกุมเป็นสง่าผ่าเผย คว้าหมวกเหล็กสวมศีรษะ แล้วพาสามเกลอออกไปจากห้อง

ตลอดเวลาที่รับประทานกลางวันร่วมกับท่านแม่ทัพใหญ่ภาคเขมร พล, นิกร, กิมหงวน ต่างมีใจจดจ่อในความเก่งกล้าสามารถของ ร.อ.วัวมา นักบินฝรั่งเศส ผู้มีสมญาว่า ‘จอมเวหา’ สามเกลอกินข้าวกลางวันโดยไม่รู้สึกเอ็ดอ่อยเลย ต่างดื่มวิสกี้กันละนิดหน่อยเท่านั้น แล้ว พล, นิกร, กิมหงวน ก็รีบอ้อมลากลับ

เจ้าคุณปัจจนิกฯ รู้ดีว่า สามสหายคงจะไปขออนุญาตท่านผู้บัญชาการทหารอากาศ เพื่อนำเครื่องบินไปสู้กับ ‘จอมเวหา’ ที่รังของมัน ดังนั้นท่านแม่ทัพจึงรีบโทรศัพท์ท้วงหน้าไปถึงพระคางสว่างฯ สั่งคุณพระว่าถึงอย่างไรก็อย่ายอมให้พล, นิกร, กิมหงวน ขึ้นเครื่องบินเป็นอันขาด จนกว่าจะถึงวันจันทร์หน้า

รถยนต์เร่งของกองทัพอากาศแล่นเข้ามาในกองบินใหญ่สะดมแล้ว พล, นิกร, กิมหงวน คุยกันลั่นรถถึงเรื่อง ‘จอมเวหา’ จนกระทั่งรถหยุดที่หน้าโรงเก็บเครื่องบิน

สามเกลอพากันก้าวลงจากรถ ยิ้มแย้มแจ่มใสให้เพื่อนทหารอากาศซึ่งรู้จักคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี จ.อ. สมบัติกำลังคุยอยู่กับช่างอากาศคนหนึ่ง พอเห็น ‘เสื่ออากาศ’ ทั้งสาม เขาก็วิ่งเหยาะ ๆ เข้ามาหา

“คุณกิมหงวน” เขาพูดกับอาเสียก่อนเพื่อน กรากเข้าจับแขนกิมหงวนเข่า “อ้ายว้าวมันพาเครื่องบินมาวนเวียนอยู่นอกเขตสนามบินของเราเมื่อตะกี้นี้เองแหละครับ ครูทองใบได้รับคำสั่งให้นำเครื่องบินได้กวดไปจนปานนี้ยังไม่กลับมาเลย”

อาเสียยิ้มเล็กน้อย

“ผมทราบแล้ว ท่านผู้บัญชาการโทรศัพท์รายงานไปให้คุณอาทราบ แต่ไม่ได้บอกชื่อนักบินที่ติดตามไป เอ – ครูถ้าจะเลยไปถึงรังมันเป็นแน่ นี่ – คุณสมบัติ คุณรู้ไหมครับ จดหมายของมันที่ทิ้งลงมานั้นมีข้อความว่าอะไรบ้าง ?”

“ผมกำลังจะบอกคุณเดี๋ยวนี้ มันทำคุณครับ มันเขียนเป็นภาษาไทยบอกว่า มันต้องการแก้แค้นแทนน้องชายของมัน ถ้านักบินที่ยิงน้องชายมันตายเป็นลูกผู้ชายใจทหารแล้วให้นำเครื่องบินไปต่อสู้กับมันสิบหกนาฬิกาวันนี้ ที่เหนือสนามบินกำแพงทม”

กิมหงวนเค้นหัวเราะเสียงลั่น

“ชะ – ฮ่า มันทำผม โช – อนิจจุ๋งเอ๊ย น่าสงสาร จะตายเสียเปล่า ๆ มันคงไม่รู้หรือว่าเปรตเวหา เป็นนักบินที่มีความสามารถเหนือริชโธเฟนหลายเท่านี้ อ้อ – มันทำผม ดีมาก มันต้องตาย ผมจะต้องไปตามนัดสิบหกนาฬิกา คุณสมบัติ ?”

“ครับ – แต่ว่าคุณจะไปได้หรือครับ ผมคิดว่าอย่างไรเสียผู้บังคับฝูงคงไม่อนุญาตให้คุณบินเป็นแน่ เพราะคุณเพิ่งหายป่วย”

อาเสียยิ้มอย่างสง่าผ่าเผย

“ไม่ให้ไปผมก็จะหนีไป ม่ายมันจะคิดว่า ผู้ฆ่าอ้ายหางเขียวเป็นนักบินที่ซี้ซลาดตาขาวสินดี” พูดจบเขาก็หันมาทางเพื่อนเกลอทั้งสอง “อ้ายว้าวม่าเสรีกันแน่ละวะ ผ่าซี”

ทันใดนั้น สายตาของพลที่มองไปยังขอบฟ้าข้างหน้าโน้น ได้แลเห็นจุดดำเล็ก ๆ จุดหนึ่งเคลื่อนใกล้เข้ามา มันคือเครื่องบินลำหนึ่ง และจะต้องเป็นเครื่องบินของเราแน่ ๆ เพราะถ้าเป็นเครื่องบินฝรั่งเศสแล้ว ยามอากาศก็คงจะรายงานให้กองบินทราบโดยทางโทรศัพท์สนาม

“คุณสมบัติ” พลพูดกับนักบินร่วมฝูงของเขา “นั่น – ครูทองใบของเราใช้ไหมครับ?”

ทุกคนมองตามสายตานายพัชรภรณ์

“ครับ – ใช่แล้ว” สมบัติพูดยิ้ม ๆ “ครูกลับมาแล้ว ไปในสนามบินเถอะครับ บางทีครูอาจจะยิงจอมเวหาตายแล้วก็ได้”

ทุก ๆ คนพากันวิ่งเหยาะ ๆ ผ่านโรงเก็บเข้าไปในเขตสนามบิน ‘กะทิงเปลี่ยว’ หมายเลข ๒๑ บินต่ำและใกล้เข้ามาทุกที ฐานที่ล่อกางออก อีกสักครู่ก็ร่อนลงสนามโดยสวัสดิภาพ พวกนักบินหลายสิบคนวิ่งเหยาะ ๆ เข้าไปล้อมรอบเครื่องบิน ด้วยความกระหายอยากจะทำทราบผลของการติดตาม ‘จอมเวหา’

ร.ต.ธวัชชัย ‘เสื่ออากาศ’ ของเราป็นออกมาจากที่นั่ง กะโศดลงมาข้างล่าง เขาถอดแว่นตาและหมวก
หนังออก ยิ้มรับเพื่อน ๆ ของเขาและสามเกลอ ก่อนที่เขาจะพูดอะไรกับใคร ร.อ.ศิริ ปานิกนันท์ ท่านผู้บังคับ
ฝูงบินใหญ่จะสมคนใหม่ก็เดินเข้ามาหา

“ว่าไง คุณทองใบ?”

‘เสื่ออากาศ’ ชิดเท้าตรง แล้วรายงานให้ท่านทราบ

“ผมได้นำเครื่องบินติดตามเครื่องบินทาสีแดงไปจนกระทั่งเกือบถึงจังหวัดกำแพงทอง ที่นั่นมีกลุ่มเมฆอัน
หนาแน่นเหนือทิวเขาแห่งหนึ่ง เครื่องบินข้าศึกได้หลบหนีไปได้โดยอาศัยกลุ่มเมฆเป็นเครื่องกำบังขอรับ ผมได้
ค้นหาอยู่ในราวครึ่งชั่วโมง จึงนำเครื่องบินกลับ ควรมีควรวแล้วแต่จะโปรดครับ”

มีเสียงพึมพำในหมู่นักบิน ท่านผู้บังคับฝูงจะยกหน้าช้า ๆ

“ดีแล้ว, คุณทองใบ นับว่าเป็นบุญของมันที่หลบหนีไปได้ เอาละ คุณไปพักผ่อนได้ คุณคงจะได้พบ
กับ ‘จอมเวหา’ อีก”

ทองใบยิ้มอ่อนโยน ขณะนั้น ร.ต.กิมหงวน เดินฉับ ๆ เข้ามาขึ้นข้างหน้าผู้บังคับฝูง เขาชิดเท้าตรงอย่าง
แข็งแรง พร้อมกับยกมือวันทยาหัตถ์พับ แกว้มวมกพลไปทางหนึ่ง

“อ้อ – คุณกิมหงวน”

“ครับ ผมเอง ผมขออนุญาตนำเครื่องบินไปพบกับจอมเวหา เพื่อแก้แค้นแทนผู้บังคับฝูงเก่าของผมได้
ไหมครับ?”

ร.อ.ปานิกนันท์ยิ้มเล็กน้อย ยกมือตอบ่ากิมหงวน

“ได้ซีคุณ ผมยินดีอนุญาตให้คุณไปตามความประสงค์”

อาสาเสี่ยกะโศดตัวลอย ร้องตะโกนลั่น

“ไชโย! ฐึปี ขอให้ผู้บังคับฝูงคนใหม่ และตัวข้าพเจ้าจงเจริญ ไช – โย! ไช – โย!”

ร.อ.ศิริ ทำหน้ากะเรียะระราด เขานึกในใจว่ากิมหงวนน่าจะเป็นพลทหารช่างอากาศมากกว่าที่จะเป็นนาย
เรืออากาศตรี

“เดี๋ยว – เดี๋ยวก่อนคุณ อย่างเพิ่งดีใจ ฟังผมพูดก่อน”

กิมหงวนสะดุ้งโหยง

“อะไรอีกล่ะครับ ก็อนุญาตให้ผมแล้ว?”

“ถูกละ ผมยินดีอนุญาตให้คุณไปตามความประสงค์ แต่ไม่ใช่วันนี้ อย่างน้อยต้องเป็นวันจันทร์หน้า”

“เพราะอะไรครับ นี้ผู้บังคับฝูงจะกันทำไมให้ผมไปรบหรือ?”

ร.อ. ปานิกนันท์ ชักเดือดคาลเกือบ ๆ จะเตะเสี่ยหงวนเสี่ยแล้ว เขาเป็นคนเลือดร้อนอยู่สักหน่อย

“คุณพูดจาให้ดีกว่านี้สักนิดเถอะ คุณสงวน อย่าลืมน่าผมเป็นผู้บังคับบัญชาของคุณ ประเดี๋ยวผมฮึด
ขึ้นมาผมถีบเองง่าย ๆ ไม้รู้่นา”

“นแฮม – ไม้แรงไปหรือครับ?” อาเสี่ยพูดเบา ๆ

“ก็ลองดู ผมเป็นโรคชอบเตะคนทะเล้ง ให้คิ่นตายซีเฮ้า”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“งั้นผู้บังคับฝูงก็มีหวังได้เตะผมทุกวันแหละครับ ฮ้ายผมมันเป็นโรคอดทะเล้งไม้ได้เสี่ยด้วย อย่าถือสา
หาความผมเลยครับ ฮ้า – ทำไมผู้บังคับฝูงไม่อนุญาตให้ผมไปพบกับจอมเวหาล่ะครับ ผู้บังคับฝูงทราบดีแล้วว่ามันทำ
ผม ถ้าผมไม่ไปมันก็จะเข้าใจว่า นักบินไทยขี้ลาด”

คราวนี้ศิริขี้มออกมาได้ เขายกมือตอบว่าอาเสี่ยเบา ๆ

“น้องชาย คุณนะใจร้อนมาก คุณเพิ่งหายป่วย สุขภาพยังไม่สมบูรณ์”

“ใครบอกผู้บังคับฝูงละครับ ?” พูดยจนเขาก็อึกเขนทั้งสองขึ้นเกร็งกล้ามเนื้อ “นี่ – คูชิครับ แขนผม
แข็งแรงยังกะเหล็ก แข็งแรงแคว่คด่องว่องไวดีแล้วครับ”

ผู้บังคับฝูงสั้นศิริษะ

“ถึงอย่างไรผมก็อนุญาตให้คุณไปไม่ได้”

กิมหงวนจู้ปากจิกจิก

“ดีแล้วครับ ถ้าเช่นนั้นผมจะขออนุญาตท่านผู้บัญชาการ แล้วข่าว่าผมทำการข้ามหน้าข้ามตนา พับผ
, ผู้บังคับฝูงใจไม่สปอร์ทเหมือนผู้บังคับฝูงคนเก่าเลย”

ร.อ.ศิริ ทำตาปริบ ๆ

“ถึงคุณจะไปขออนุญาตท่านผู้บัญชาการ ท่านก็ไม่อนุญาตเหมือนกัน เชื่อผมเถอะ”

“ทำไมครับ ?” อาเสี่ยลอยหน้าถาม

“เพราะท่านเจ้าคุณแม่ทัพโทศัพทบัญญัติห้ามไม่ให้คุณทั้งสามขึ้นเครื่องบินจนกว่าจะถึงวันจันทร์
หน้า”

“ฮึ้ย !” เสี่ยหงวนร้องลั่น “หัวล้านไม่อยู่ตามประสาหัวล้าน ยุ่งไม่เข้าเรื่อง โธ่ – มันนำเอาขี้หมาทะเลง
กะบานเหลือเกิน”

พวกนักบินหัวเราะลั่น ร.อ. ปานิกนันทน์ทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“คุณสงวน ! คุณบังอาจดูหมิ่นแม่ทัพเชียวหรือนี่ ?”

อาเสี่ยขมขี้มยักคิ้วแผล็บ

“เป็นอะไรไปครับ หลานชายแท้ ๆ”

ผู้บังคับฝูงคอยหันหลังตาปี

“เจ้าคุณแม่ทัพนะรี เป็นหลานชายคุณ ?”

กิมหงวนอ้าปากหวอ

“ว้า – ไข่เมื่อไหร่ล่ะครับ ผมตั้งหากเป็นหลานชายของท่าน”

“อ้าว – ยังงั้นหรือ ?”

“ก็ยังงั้นนะซีครับ ฟังไม่ได้ศัพท์จับเอามาทักหู”

ร.อ.ศิริ ขบกรามเล็กน้อย มองดูนายเรือตรีสูงชลุคจากศิริษะจรดปลายเท้า แล้วเขาก็คำรามออกมาเบา ๆ

“ฮึ่ม ! ประเดี้ยวพอด –” พูดยจนผู้บังคับฝูงก็ผลุนผลันไปจากที่นั่น

พลคว่าอกเสี่ยกิมหงวนเข่า

“อ้ายหงวน ! แกนี่เคราะห์จะร้ายเสียแล้ว ท่านเพิ่งมาเป็นนายเราใหม่ ๆ เสือกกะเซ้าท่านทำไม ?”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ลองดูความเข้มแข็งของท่านนะซิวะ คนที่จะมาเป็นนายอ้าวจะต้องบึกบึนอดทน ม่ายยังงั้นก็ปกครอง
กันไม่อยู่”

นายพัชราภรณ์พะยักหน้าหงิก ๆ

“เออ, ระวังให้ดีเถอะ แกจะต้องกลายเป็นพลทหารในไม่ช้า”

“อ๊ะ ! ถอดกันง่าย ๆ ได้หรือวะ ยศนายเรืออากาศรีนะยอมแสดงถึงความสามารถอาจหาญของกันหรือไงเพื่อน ?”

ร.ต.ทองใบ เดินเข้ามาจับแขนกิมหงวน

“น้องชาย ถ้าคุณนับถือผมเหมือนอย่างที่พูด ก็ขอให้คุณ – อ๊า – ขอโทษนะครับ เลิกทะเล้ง แล้วก็เครื่องครัดต่อระเบียบแบบแผนของทหารให้อีกกว่านี้”

เสียงหงวนทำหน้าบูเลี่ยน ๆ

“ขอบพระคุณครับ ผมขออน้อมรับโอวาทของคุณครูใส่ไว้ในดวงหทัยประเทศของผม” แล้วกิมหงวนก็ก้มศีรษะโค้งคำนับแบบชาวสเปญ

นิกรยกเท้าถีบก้นอาสาเลี่ยปิ้งเข้าไป อาเลี่ยเซเซต ๆ หกล้มป้าบ พวกนักบินพากันหัวเราะลั่น กิมหงวนพรวดพราดลุกขึ้น หันมาแยกเขี้ยวยิงฟันขมมีอึ้งหน้ากะดิ่งทอง

“อ้ายกร ! มึง – มึงถีนนายทหารสัญญาบัตรเชียวหรือนี่ ?”

นายการุณวงศ์หัวเราะหึ ๆ

“เออ !”

กิมหงวนสูดปากเบา ๆ

“ดีละวะ ถีนหาย”

ร.ต.ธวัชชัยหัวเราะก๊าก ยกมือกอดคออาสาเลี่ย

“ไม่เจ็บนำคุณ นิด ๆ หน่อย ๆ เป็นอะไรไป สะ-สะ คุณสามคนไปป่วยเสียวครึ่งเดือน ทำให้พวกเราหงอยเหงาไปมาก ที่นี้กองบินคงจะครีกรึ้นเช่นเดิม”

อาสาเลี่ยยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ผมเองก็คิดถึงพวกเรานอนไม่หลับ จริง ๆ ครับ ทุก ๆ ครั้งที่เครื่องบินผ่านโรงพยาบาล ผมจะต้องชะโงกหน้าต่างมองดูเสมอ ถ้าไม่ได้ข่าวคราวจากเพื่อน ๆ ที่ผลัดกันไปเยี่ยม ผมก็คงกลุ้มใจตาย”

ทองใบยิ้มสดชื่น ยกมือเสยผมให้เรียบร้อย

“ไปหาอะไรดื่มแก้คอแห้งที่สโมสรเถอะคุณ ไป – ผมขอเชิญทุก ๆ คน”

นิกรพูดเสริมขึ้นทันที

“เหล่าผมไม่กินนะครับ คุณครู

‘เสื่ออากาศ’ ขมวดคิ้วเล็กน้อย

“อ๊ะ – คุณเลิกดื่มแล้วหรือนี่ ?”

“ครับ – ได้กลืนเหล้าเข้าพาลจะอาเจียนเลยครับ” แล้วนิกรก็ทำกะอักกะอ่วน “อ๊ะ ! เอื่อก -- “

พลยกเท้าเตะเพื่อนเกลอดังพับ

“อ้ายเวร – พอพูดถึงเหล้าเท่านั้นรังใจไม่อยู่เชียว” แล้วพลก็หันมาทาง ร.ต.ทองใบ “อย่าไปเชื่อมั่นครับคุณครู ถ้าอ้ายกรเลิกกินเหล้า โลกก็อแตกเท่านั้น”

ทองใบหัวเราะ

“นั่นนะซี ผมก็กินอย่างนั้นเหมือนกัน ไป – ไปเถอะครับ วันนี้ผมเลี้ยงเอง เรามีชีวิตเพื่อรบ พรงนี้เราจะตายหรือจะอยู่เราไม่รู้ได้ แต่วันนี้และเดี๋ยวนีเรายังมีชีวิตอยู่ ฉะนั้น เราต้องดื่มหาความสดชื่นรื่นเริงในเวลาว่างเพื่อเตรียมตัวรับมือกับข้าศึกต่อไป เชิญ – เชิญไปหย่อนใจกันที่สโมสรทุก ๆ คน”

แล้วทหารอากาศไม่ต่ำกว่า ๑๕ คน ก็พากันเฮโรตาม ร.ต.ธวัชชัยออกจากสนามบินตรงไปสโมสร

บ่ายวันนั้น.

๑๕.๓๐ น. เครื่องบินขับไล่ฮ็อกพับฐานประมาณ ๒๐ เครื่อง จอดอยู่กลางสนามใต้ทางลมในลักษณะเตรียมพร้อม ช่างอากาศกำลังเติมน้ำมันเชื้อเพลิง บ้างก็ทำความสะอาด และตรวจตราเครื่องยนตร์ให้เรียบร้อยเพื่อความปลอดภัยของนักบิน

‘กะทิงเปลี่ยว’ หมายเลข ๓ หรือ ‘อ้ายหางดำ’ จอดอยู่หน้าเพื่อน จ.อ.ทองแดง กับ จ.ท.แอ๊ด กำลังช่วยกันบรรจุสายกะสุนปืนกล งานของพวกเขาช่างอากาศเป็นงานจุกจิกและละเอียดถี่ถ้วนมาก เขาจะต้องระมัดระวังเครื่องบินลำที่อยู่ในความรับผิดชอบของเขา ไม่ให้มีอะไรชำรุดได้ อะไรควรซ่อมก็ต้องซ่อม และอะไรควรเปลี่ยนก็ต้องเปลี่ยน ทำงานกันโดยไม่มีเวลาว่างมือ จะพักผ่อนได้ก็ต่อเมื่อเครื่องบินลำนั้นออกเดินทางไปทำการ

ร.ต.กิมหงวน ไทยแท้ ในเครื่องแต่งกายกางเกงขาสั้นสวมถุงยาว และเจ็ตแจนสันมีอินทนูบนบ่า เดินลัดดัดสนามตรงมาที่เครื่องบินประจำตัวเขา ในมือถือหมวกและแว่นตา ใบหน้าของอาเลี่ยเคร่งขรึม เขาได้ไปพบท่านผู้บัญชาการทหารอากาศเมื่อสักครู่นี้ เพื่อขออนุญาตนำเครื่องบินคู่วิวิตเดินทางไปสู่รบกับ ‘จอมเวหา’ ตามคำท้าทาย แต่คุณพระควงสว่างฯ ไม่อนุญาต ดังนั้นเสี่ยหงวนจึงตัดสินใจยอมฝ่าฝืนวินัยอย่างร้ายแรง ในอันที่จะนำเครื่องบินหนีไปรบกับ ร.อ.วิ้วมา พี่ชายของ ‘อ้ายหางเขียว’ นักบินเรื่องนามที่เป็นผู้มีชื่อเสียงที่สุดในบรรดานักบินเมืองขึ้นแห่งอัฟริกาของฝรั่งเศส

กิมหงวนรู้ดีทีเดียวว่า การที่จะนำเครื่องบินไปโดยไม่ได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชานั้น นับว่ามีความผิดอย่างออกนอกโทษ ถ้าในเวลาปกติจะต้องถูกลงโทษจากประจำการทันที ส่วนในเวลาสงครามเช่นนี้ อาจจะถึงกับส่งตัวฟ้องศาลทหารก็ได้

จะอย่างไรก็ตาม กิมหงวนก็ต้องไปตามคำท้า ถึงแม้กลับมาจะมีโทษติด อาเลี่ยก็ยอม ทั้งนี้เพื่อจะแสดงให้เห็น ‘เสื่ออากาศ’ ของฝรั่งเศสเห็นว่า เขาไม่ได้เกรงกลัวมันเลย

อาเลี่ยเข้ามาหยุดยืนข้าง ‘อ้ายหางดำ’ ของเขา แล้วกะแอมเบา ๆ ช่างอากาศทั้งสองหันหน้ามามองดูเขาต่างซัดเท้าตรงกระทำความเคารพด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“สวัสดีมีชัยครับ คุณสงวน” จ.อ.ทองแดง ปฏิสันถารเป็นอย่างดี

“สวัสดี พี่ชาย” พูดจบอาเลี่ยก็เข้ามาเกาะแขนช่างอากาศ มองซ้ายมองขวาเสียก่อน จึงพูดกับทองแดงเบา ๆ “นี่ – ลือช่วยเหลือน้อยได้ไหมวะ ?”

ช่างอากาศแสดงที่ทำแปลกใจเล็กน้อย

“ทำไมครับ จะให้ผมเป็นนายหน้าหาเงินให้คุณหรือครับ ?”

กิมหงวนหลับตาปี แล้วหัวเราะก๊าก

“โธ่ – ลือควรจะเข้าใจอ้อมานานแล้ว มีอย่างหรือวะ นายเรืออากาศตรีกิมหงวน มหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย จะถึงกับต้องกู้เงินเขาใช้”

จ.อ.ทองแดง ยิ้มแห้ง ๆ

“เอ๊ะ – คุณเป็นเศรษฐีหรือครับนี่ ?”

อาเลี่ยยิ้มแก้มตุ่ย

“ถูกแล้ว พี่ชาย, กันรวอย่างฉิบหายเชียวแก อ้า – เรื่องที่อ้าวจะให้ลื้อช่วยนั่นก็คือ ช่วยหมุนใบพัดให้อ้าว แล้วอ้าวจะได้นำเครื่องบินไปฟาดกับจอมเวหา เพื่อให้รู้ตัวรู้ซัวว่า เราหรือมันแน่ที่เป็นจอมเวหา ได้ไหมทองแดง ช่วยกันนึกเถอะน่า”

จ.อ.ทองแดง ทำคอร่น หันมาทางเพื่อนเกลอของเขา

“เฮ้ย – แอ๊ด อยู่ดี ๆ เฮียหงวนแกจะให้ข้าอ้าวติดตรวนไว้”

จ.ต.แอ๊ด หัวเราะหึ ๆ

“ก็แกยังไม่เคยไม่ไซรี ลองดูซิ ?”

ทองแดงสะดุ้ง เปลี่ยนสายตามาที่ ‘ปรตเวหา’

“ไม่ – ไม่รับประทานละครับ ผมจีนช่วยเหลือคุณผมก็หลงจึงเท่าเจ้งเท่านั้น”

อาเสี่ยขมวดคิ้วนิ้วหน้า

“ไซ้ – อ้ายเพื่อนยาก ลื้อจะให้ฝรั่งเสสมันดูถูกข้าเหยียบเกียรติยศพวกเราหรือวะ แกก็รู้ดีแล้วนี่นา ว่ามันทิ้งจดหมายลงมาทำทายกันให้ไปสู้กับมันสี่โมงเย็นวันนี้ นี่ก็สามโมงครึ่งกว่าแล้ว”

ช่างอากาศสั้นศิริยะ

“ไม่ไหวครับ ถ้าเป็นเรื่องอื่นผมก็พอจะช่วยเหลือคุณได้”

กิมหงวนล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกง หยิบธนบัตรใบละ ๑๐ บาทออกมาปึกหนึ่ง ในราว ๓ - ๔ ฉับ ชัดเอียดส่งให้ทองแดง

“อ้า – เอาไปแบ่งกันกับแอ๊ดก็แล้วกัน ลื้อจะต้องกลัวอะไรวะ เกิดเรื่องลื้อก็ซัดอ้าวว่า อ้าวบอกลื้อว่าได้รับคำสั่งให้บินไปรบกับจอมเวหา หรือจะมีวิธีปรักร้าอ้าวให้ลื้อสองคนรอดพ้นความพิศอย่างไรที่สุดแล้วแต่ปัญญาของลื้อ”

ทองแดงทำตาปริบ ๆ มองดูธนบัตรในมือ แล้วหันมาปรึกษาเพื่อน

“หยวนเหอะ ?”

แอ๊ดขี้มเอียงอาย

“ทำไรวะ ?” เขาถามเป็นเสียงกะซิบ

จ.อ.ทองแดง นับธนบัตรทีละใบ แล้วบอกจำนวนให้เพื่อนทราบ

“ไปยจับไว้ย ชั่งนึ่งพอดี”

แอ๊ดทำหน้าที่แบ่ สั้นศิริยะซ้ำ ๆ

“ม่ายหวย” เขาพูดลากก้าม “อย่างน้อยตางตะหริดคนละหนึ่งเดือนเชียวนาแก”

กิมหงวนชักฉิว ล้วงกระเป๋าหยิบธนบัตรปึกบื้อเริ่มออกมา แล้วส่งใบละร้อยให้จำอากาศเอกทองแดงอีก

๑ ฉับ

“อ้า – หมูไม่กินแกก็กินจี้ก็ตามใจ”

ทองแดงหันมาขอความเห็นเพื่อน

“ว่าไง ?”

จ.ต.แอ๊ด หัวเราะอาย ๆ

“ลื้อละ ?”

ทองแดงหัวเราะ เปลี่ยนสายตามาที่อาเสี่ย

“เชิญคุณขึ้นประจำที่นั่งซีกรับ ผมจะหมุนใบพัดให้ หมุนชนิดทีเดียวดิดเลย” แล้วเขาก็ร้องเพลงอย่างครื้นไจ “เดิน – เดิน – เดิน อ้ายเสตลิบหาย ขอให้ไทยเจริญ เดิน – เดิน – เดิน ขึ้นไปซีคุณ ผมจะหมุนให้เครื่องเดิน ไชโย ไชยะ ให้คุณชนะตลอดตลอดกับ ยี่ปี!”

อาเสี่ยตบหลังช่วงอากาศประจำเครื่องบินของเขา จัดแจงสวมหมวกและแว่นเรียบร้อย

“อย่างช้าอีกหนึ่งชั่วโมง กันจะต้องกลับมาพร้อมด้วยชัยชนะนะ”

ทองแดงยิ้มเป็น เก็บธนบัตรใส่กระเป๋า

“ถ้าคุณฆ่าจอมเวหาได้ ผมก็กรองพันตาราง อ้า – ผมกับแอดอยู่ทางนี้จะภาวนาเอาใจช่วยคุณครับ”

กิมหงวนหัวเราะ ปีนขึ้นไปบนปีกเครื่องบิน และก้าวเข้าไปในที่นั่ง ดิดสายรัดตัวกับเครื่องบินเสี่ยเรียบร้อย

เมื่ออาเสี่ยพร้อมแล้ว จ.อ.ทองแดง ก็หมุนใบพัดคิดเครื่องยนตร์ ‘อ้ายหางดำ’ ส่งเสียงคำรามลั่นสนาม พวกนักบินและช่างอากาศที่นั่งจับกลุ่มคุยกันอยู่นอกสนามต่างพากันชะเง้อคอมองดู

พล, นิกร วิ่งเข้ามาในสนาม ขณะที่ ‘อ้ายหางดำ’ ค่อย ๆ แล่นออกจากที่ นายพัชรภรณ์ป๋องปากตะโกนลั่น

“หงวน! หงวนไว้อย่าไป”

อาเสี่ยหันมาโบกมือให้เพื่อนเกลอทั้งสอง แล้วเร่งเครื่องยนตร์เต็มที่ กะทิงเปลี่ยววิ่งปราดทวนลมไปอย่างรวดเร็ว ส่วนหางค่อย ๆ ยกขึ้นทีละน้อย แล้วมันก็ขึ้นพ่นพ่นดิน

ฐานลูกล่อถูกยิงขึ้น ‘อ้ายหางดำ’ แผลเสียงกึกก้อง เจ็ดหัวขึ้นหาระดับสูง สักครู่ก็มองเห็นลำเล็กนิดเดียว กิมหงวนพาเครื่องบินของเราไปปรัง ‘จอมเวหา’ อย่างรีบเพื่อให้ทันตามกำหนดเวลาตามนัด

เส้นทางบินจากศรีโสภณไปสู่จุดนัดพบ อาเสี่ยชำนาญแล้ว อาศัฎมิประเทศเบื้องล่างนั่นเอง ตลอดทางที่เขาพาเครื่องบินไปนั้น อาเสี่ยเต็มไปด้วยความกระหายที่จะได้พะเชียวหน้ากับ ‘จอมเวหา’ และมันใจว่าเขาจะต้องได้ชัยชนะอีก ถ้าหากว่าเขาปราบนายเรืออากาศเอกวิวัฒน์ชื่ออีกคนหนึ่ง ชื่อเสียงของเขาก็จะระบือไปทั่วโลก

เข็มนาฬิกาในเครื่องบินผ่านไปอย่างล่าช้า นาฬิกาหนึ่งเหมือนกับชั่วโมงหนึ่ง อาเสี่ยใจร้อนมากเกินไปนั่นเอง เครื่องยนตร์เคอร์ทิสฮ็อกต้องทำงานอย่างเต็มที่ รวดเร็วยาวกับลมสลาดัน

ในที่สุด ‘เปรดเวหา’ ก็มาปรากฏตัวอยู่เหนือดินแดนราชศัตรูของเรา อาเสี่ยมองเห็นบ้านช่องราษฎรและร้านตลาดเป็นหย่อม ๆ บรรดาอาคารกับสถานที่สำคัญ ซึ่งเป็นประโยชน์ในการรบของข้าศึกสลักหักพังเหลือแต่ทราก ด้วยอำนาจลูกระเบิดของเครื่องบินไทย สนามบินชั่วคราวมองเห็นอยู่ข้างหน้าลิบ ๆ

กิมหงวนนำเครื่องบินบินต่ำลงมากอีก เขากะพุ่มมือให้ระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายให้คุ้มครองป้องกันเขา

บินมาถึงสักครู่หนึ่ง กิมหงวนก็แลเห็นเครื่องบินขับไล่ลำหนึ่ง บินตรงมาหาเขาอย่างรวดเร็ว อาเสี่ยใจเต้นทิกทัก เครื่องบินลำนี้คงเป็น ‘จอมเวหา’ แน่ ๆ เสี่ยหงวนเตรียมพร้อมที่จะปล่อยกะสุนปืนกลทั้งสองกะบอกต้อนรับเสื่ออากาศของฝรั่งเศส

ใกล้เข้ามา และใกล้เข้ามา อาเสี่ยมองเห็นเครื่องบินลำนั้นอย่างถนัด ทาสีแดงตลอดลำ เป็นเครื่องบินขับไล่ที่ทันสมัยและมีความเร็วมาก รูปร่างคล้าย ๆ กับสะปีทไฟร์ของอังกฤษ

‘จอมเวหา’ ทะยานเข้าไป ‘เปรตเวหา’ ในฐานะที่เป็นศัตรูของเขา และระคมยิงมาหนึ่งชุดเป็นปฐมฤกษ์ โดยเจตนาจะทำลายขวัญกิมหงวนด้วย แต่อาศัยหัวรู้สึกประหวั่นพรั่นใจไม่ เขาบังคับเครื่องเลี้ยวเป็นเส้นตั้งฉาก ออกนอกจากปืนคู่ต่อสู้ แล้วอาศัยก็ยิงตอบไปบ้าง

การต่อสู้ระหว่างเสือต่อเสือเริ่มต้นแล้ว

‘จอมเวหา’ เซ็ดหัวขึ้นสูง และจิกหัวลงมาพร้อมกับยิงปืน กะสุน ๒ - ๓ นัดถูกปีกบนอ้ายหางคำทะเล กิมหงวนหกละเมนแล้วพลิกท้องหลายกลับ คู่ต่อสู้เข้าประชิดระคมยิง ไม่เปิดโอกาสให้ตั้งมั่นได้

กะสุนนัดหนึ่งถูกทรวงอกกิมหงวน ตรงกับหัวใจพอดี

“ปุง”

อาเสี่ยสะอื้นเล็กน้อย เสียขวัญนิดหน่อยอันเป็นธรรมดาของคนที่ไม่รู้ตัวว่าตนถูกยิง เขาก็มองมองดูรอยกะสุน พร้อมกับยกมือกุมหน้าอก กิมหงวนแปลกใจอย่างยิ่งเมื่อไม่แลเห็นบาดแผล เขารีบปลดกะสุนเสื้อเช็ดตอกมองดูในเสื้อแทนที่หน้าอกเขาจะทะลุ กับปรากฏแต่เพียงรอยไหม้เป็นจุด ๆ หนึ่งตรงหัวใจพอดี

ทันใดอาเสี่ยก็ขลุ่ยชู่ พระสมเด็จเจ้าวัดระฆังที่สวมคออยู่นี่เองช่วยคุ้มครองป้องกันเขาให้แคล้วคลาดอยู่ยงคงกะพันยิ่งฝันไม่เข้า กำลังใจของกิมหงวนดีขึ้นทันที อาเสี่ยมองดูเครื่องบินทาสีแดงแล้วหัวเราะลั่น

“ฮ่า - ฮะ - ฮะ ๆ ๆ มา - ฮ้าววมา วันนี้เป็นวันตายของมึงละ วู้ป! ฎหนีขยแล้วโว้ย ไซโย! ยิงมึง บ้างละทีนี้”

แล้ว ‘อ้ายหางคำ’ ก็ทำท่าพลิกใบไม้หงายท้องยิงคู่ต่อสู้ ‘จอมเวหา’ ยิงสวนมาทันที เครื่องบินทั้งสองลำพุ่งเข้าหากัน แล้วก็หลบกันไปอย่างน่าหวาดเสียว ต่างฝ่ายต่างหาวิธีที่จะให้อีกฝ่ายหนึ่งเป็นเป้ากะสุนปืนของตน

กิมหงวนรู้สึกว่าร.อ.ว้าวมา มีความฉลาดและเล่ห์เหลี่ยมเหนือ ‘อ้ายหางเซีย’ มากนัก มันบินผาดโผนอย่างน่าชม การยิงปืนก็แม่นยำมาก ทุกครั้งที่ยิงมา ‘อ้ายหางคำ’ ต้องทะเล ๑ - ๒ หรือ ๓ รู

ครั้งหนึ่ง ‘จอมเวหา’ บังคับเครื่องหกละเมนเป็นรูปครึ่งวงกลมและปีกหัวดิ่งไปข้างล่าง อาเสี่ยรู้ว่ามันกำลังเอาเปรียบเขาโดยเลียนแบบการต่อสู้ของริชโรเฟน เจ้าอากาศสมัยสงครามโลก คือเซ็ดหัวขึ้นยิงคู่ต่อสู้ซึ่งอยู่สูงกว่า

อาเสี่ยพา ‘อ้ายหางคำ’ ติดตามลงไปทันที ‘จอมเวหา’ กับ ‘เปรตเวหา’ พ่นกะสุนปืนกลออกจากลำกล้องพร้อม ๆ กัน

‘ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรมเสมอ’

กะสุนปืนของ ‘จอมเวหา’ เกิดติดขัดยิงต่อไปไม่ได้ ร.อ.ว้าวมา เสียขวัญทันที มันพยายามแก้ไขแต่ก็ไม่สำเร็จ ถ้ากะสุนไม่ขัดลำกล้อง เครื่องบังคับในการยิงก็คงเกิดการชำรุดขึ้น

‘เปรตเวหา’ ไม่ยอมปล่อยให้เวลาผ่านไปแม้แต่วินาทีเดียว เขาจับเครื่องบินที่อ้าวเข้าใส่ข้าศึก ระคมยิงอย่างหนักหน่วง มุ่งหมายที่จะเด็ดชีพ ‘จอมเวหา’ ของฝรั่งเศส

ร.อ.ว้าวมา หมดความสามารถที่จะต่อสู้ได้ต่อไปแล้ว เครื่องบินทาสีแดงบินผาดโผนหลบหลีกกะสุนปืนของกิมหงวน แล้วผลจากการรบบินหนีไปเหมือนกับหมาถูกน้ำร้อน

เสี่ยหงวนยิ้มเป็น เร่งเครื่องยนตร์เต็มที่ไล่ติดตาม ‘จอมเวหา’ ไปทันที เหมือนกับเล่นโปลิสจับขะโมย กิมหงวนสนุกสนานมาก ความมั่นใจว่าตนคงกะพันนั่นเอง ทำให้อาเสี่ยรู้สึกว่าการต่อสู้กับ ‘จอมเวหา’ คล้ายกับสัพยอกหยอกล้อกับเพื่อน ๆ

ฝ่ายหนึ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต ฝ่ายหนึ่งไล่กะชั้นชิดเข้าไป แต่เครื่องบินทั้งสองมีความเร็วเท่า ๆ กัน ดังนั้น เมื่อ ร.อ.วัมมา เร่งเครื่องขึ้นเครื่องเต็มที และกิมหงวนเร่งเครื่องขึ้นเครื่องเต็มทีแล้ว ระยะห่างของเครื่องบินทั้งสองจึงไม่ต่างกันหรือใกล้เข้าไปอีก ถึงกระนั้นกิมหงวนก็ยังไม่เลิกติดตาม ‘จอมเวหา’

อีกสักครู่ก็เข้าเขตสนามบินชั่วคราวของข้าศึก ป.ต.อ.ภาคพื้นดินเริ่มส่งกะสุน ๓ นิ้ว ขึ้นมาต้อนรับอาลัย มั่นแหวกอากาศเป็นควันขาว แล้วระเบิดห่างจากอาลัยราว ๑๐๐ เมตร อันเป็นรัศมีอันตรายของกะสุน ป.ต.อ.

‘อ้ายหางดำ’ ผ่อนความเร็วลงทันที กิมหงวนมองลงไปข้างล่าง เขาเห็นกลุ่มควันพุ่งออกมาจาก ป.ต.อ.กะบอกหนึ่งที่หน้าโรงเก็บเครื่องบิน อาลัยบังคับเครื่องบินจิกหัวลงอย่างรวดเร็ว มุ่งหมายที่จะทำลายทหารประจำปืนกะบอกนี้ พอได้ระยะต่ำ กิมหงวนก็ปล่อยกะสุนปืนกลออกไปทันที

ทหาร ป.ต.อ. สัมระเนระนาด บางคนก็วิ่งหนีที่กำบัง ปืนกลหนักหลายกะบอกช่วยกันระดมยิง ‘อ้ายหางดำ’ อย่างหนาแน่น

‘จอมเวหา’ กำลังนำเครื่องบินร่อนลงสนาม กิมหงวนต้องการแสดงความสามารถของนักบินไทยให้ฝรั่งเศสเห็นเป็นขวัญตา เขาจึงกางฐานลูกล้อออก บังคับเครื่องบินเฉียงตะแคงปีก จิกหัวลงสนามบิน พร้อมกับโปรยกะสุนปืนกลแจกจ่ายพวกนักบินและช่างอากาศ ซึ่งพากันวิ่งหนีซุลมุน

การยิงคราวนี้ได้ผลมาก ‘ปรตเวหา’ ทำลายชีวิตทหารฝรั่งเศสได้เกือบ ๒๐ คน อาลัยฮึกเหิมเชื่อมั่นในคุณพระคุ้มครองเขา ‘กะทิงเปลี่ยว’ หมายเลข ๓ ลงถึงพื้นสนามบินข้าศึก วิ่งไปตามสนามที่เข้าหารถยนต์คันหนึ่ง พอเข้ามาระยะใกล้ กิมหงวนก็ดึงคันบังคับหัวเครื่องบินขึ้น กะโดดข้ามรถคันนั้นเหมือนกับเล่นกีฬากระโดดข้ามรั้ว ความเก่งกล้าสามารถของ ‘ปรตเวหา’ ทำให้พวกข้าศึกตื่นตะลึงไปตามกัน

‘อ้ายหางดำ’ เลี้ยวกลับ ปีกข้างหนึ่งระพีพื้นดิน ถึงแม้ข้าศึกจะระดมยิงปืนกลมาสักเท่าใดก็หาถูกกิมหงวนไม่ แต่เครื่องบินประทุหลายสิบลู อาลัยบังคับเครื่องบินคู่ชีวิตวิ่งเข้าไปหาปืนกลหนักกะบอกหนึ่งซึ่งกำลังยิงเขา พลประจำปืนกลต่างวิ่งปูล่ลง ๆ หนีเอาตัวรอด ‘อ้ายหางดำ’ ไล่ชนพวกข้าศึกซึ่งวิ่งไปเป็นกลุ่ม แล้วกิมหงวนก็ใช้ปืนพกยิงทหารฝรั่งเศสอย่างสนุกสนาน การกระทำเช่นนี้กล้าหาญอย่างที่สุด ไม่มีนักบินคนใดที่จะกล้าเสี่ยงอันตรายอย่างนี้

กิมหงวนสัฟฟอกหอกล้อพวกข้าศึกพอมปากหอมคอแล้ว ก็เร่งเครื่องขึ้นนำ ‘อ้ายหางดำ’ ผ่านโผนขึ้นสู่อากาศ อาจหาญราวกับพระยาสิทธิ์ราช พวกทหารฝรั่งเศสมองตาค้าง ไม่นึกไม่ฝันเลยว่า กองทัพอากาศแห่งประเทศไทยจะมีนักบินที่กล้าหาญเด็ดเดี่ยวอย่างนี้

“ลาก่อน จอมเวหา วันหลังเราจะพบมึงอีก คุย ! อ้ายซีเรื่อน นึกว่าจะเก่งกาจสักเพียงไหน นักบินที่ตื่นยังงั้นจะมาปราบนักบินไทย ยิ่งกันยังไม่ทันไรก็วิ่งหนีหางจุกตุคุดแล้ว ภูนี้แหละเฮ้ย พ่อของอ้ายจอมเวหา วู๊ปี ! กลับบ้านเรดีกว่าโว้ย”

ตลอดทางที่บินกลับ กิมหงวนร้องเพลงแข่งกับเสียงเครื่องบินอย่างครึกครื้น ไม่ต้องสงสัยว่าอาลัยจะดีอกดีใจสักเพียงใด บัดนี้ เขาได้ทราบว่ ‘จอมเวหา’ ไม่มีมีความเก่งกาจไปกว่าเขา และข้อสำคัญ เนื้อหนังของเขาทนกะสุนปืนกลได้อย่างน่าประหลาดใจนัก เมื่อก่อนสงคราม กิมหงวนไม่ได้สนใจกับการอยู่ยงคงกะพันนั้นเลย เพราะคิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ แต่เดี๋ยวนี้เขาเชื่อมั่นแล้ว พระข่มขุมครองผู้ที่เคารพนับถือท่าน

เข้มนาฬิกาในเครื่องบินบอกเวลา ๑๗.๓๐ น.

อาเลี่ยมองแลเห็นสนามบินศรีโสภณอยู่ข้างหน้า เมื่อนึกถึงเพื่อน ๆ นักบินคงกำลังรอคอยเขาด้วยความ เป็นห่วง กิมหงวนก็เร่งเครื่องยนตร์ให้เร็วขึ้นอีก

‘กะทิงเปลี่ยว’ ทำท่าผาดโผนหกคะเมนตีลังกาแล้วจิกหัวร่อนลงสนามบินโดยสวัสดิภาพ บรรดาทหาร นักบินและช่างอากาศต่างโล่งใจไปตามกันที่กิมหงวนกลับมาได้ แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่วายวิตกเป็นทุกข์ เพราะอา เลี่ยมคิดวินัยอย่างร้ายแรง นำเครื่องบินเดินทางไปโดยไม่ได้รับอนุญาต จ.อ.ทองแดง และ จ.ต.แอ๊ด ถูกคุมตัวไป สงบอารมณ์ในซังเตแล้ว ในฐานะที่ช่วยเหลือให้อาเลี่ยมกระทำความผิด

‘ปรตเวหา’ ก้าวลงจากเครื่องบิน กะโดดลงมาข้างล่างด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส เขารู้สึกแปลกใจ เล็กน้อย ไม่มีใครวิ่งไปต้อนรับเขาเหมือนอย่างคราวก่อนเลย นอกจาก น.ท.พระคงสว่างเวहन ผู้บัญชาการ ทหารอากาศ กับ ร.อ.ศิริ ปานิกนันท์ ผู้บังคับฝูง ซึ่งกำลังพากันเดินเข้ามาด้วยใบหน้ามึนทึบ พลกับนิกร ตามมาห่าง ๆ

ใบหน้าที่ยิ้มแย้มของกิมหงวนกลายเป็นซีดเผือด เขานึกขึ้นได้ว่า เขาคงถูกผู้บังคับบัญชาเล่นงานแน่ ๆ ในฐานะฝ่าฝืนวินัย กิมหงวนผิวปากเบา ๆ แกล้งเดินไปอีกทางหนึ่ง ทันใดนั้น ผู้บังคับฝูงได้ร้องตะโกนเรียกเขา

“คุณสงวน !”

อาเลี่ยมสะดุ้งโหยงหยุดชะงัก เงยหน้ามองดูท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง

“มานี่ ! “ คุณพระเอ็ดตะโรลั่น “จะไปไหนหา ?”

เลียหงวนยิ้มแหย ๆ

“ผมจะรีบไปถ่ายอุจจาระครับ”

ผู้บัญชาการทำปากขี้น นัยตาถมึงทึง

“มานี่ !” ท่านตะโกนราวกับข้างร้อง

กิมหงวนทำหน้าปุ่เถียน ๆ เหงื่อไหลซิก หัวใจของเขาเต้นซ้างลง เขาเดินกะมิดกะเมี้ยนเข้ามาหาคุณพระ คงสว่างฯ

ท่านผู้บัญชาการขบกรามแน่น นัยตาถมึงทึง

“เธอรู้ไหมว่าเธอได้ฝ่าฝืนวินัยอย่างร้ายกาจ ?”

อาเลี่ยมกลืนน้ำลายเอือก หน้าตาชอบกล จะยิ้มก็ไม่ใช่ จะร้องไห้ก็ไม่เชิง

“ครับผม ปกเกล้าปกกระหม่อมกระผมผิดไปแล้วครับ งาม – เอาเถอะครับ จะเอาผมเข้าตะราง จะถอด ผมเป็นพลทหาร หรือจะกะทียบขอดอกผมก็ตามใจ แต่ฟังผมเล่าถึงการรบระหว่างผมกับอ้ายจอมเวหาเสียก่อน เอะครับ”

“ไม่ฟัง !” คุณพระตวาดเว็ด แล้วพูดเสียงอ่อย “ไหน – เล่ามาซิ เธอได้ต่อสู้กับมันรี ?”

กิมหงวนขมมือปิดปากหัวเราะกึกกัก หันไปพูดกับเพื่อนเกลอทั้งสองซึ่งยืนอยู่ข้างหลังท่านผู้บัญชาการ

“เฮอะ – ไม่ฟังแต่ทำให้เล่าเฮอะ “

คุณพระขมมือตบหน้ากิมหงวนคังเพียะ

“นี่แน่ะ, ทะเล้นนั๊ก แก – ฉันทจะเอาแกเข้าห้องขัง”

‘ปรตเวหา’ อมยิ้มคล้ายๆ ปรต

“อ้อ – อ้ายเรื่องห้องขังนะผมรู้ล่วงหน้าแล้วละครับ เท่าที่ผมฝ่าฝืนวินัยนำเครื่องบินไปโดยพลการก็เพื่อ เกียรติยศของผมและของกองทัพอากาศไทย ผมได้ไปพบกับจอมเวหาแล้ว ในที่สุดก็หนีผม ให้อัดดินตายซีครับ ไม่ได้มดเท็จเลย”

พระควงสว่างฯ นั่งอิงไปสักครู่

“เล่าให้ฉันฟังให้ละเอียด”

“ครับ – ผมจะเรียนให้ทราบเดี๋ยวนี้ ขอถอนนุหรีให้ผมเถอะครับ”

คุณพระซ่อนมือที่คืบนุหรีไว้ข้างหลังทันที

“ฉันเพิ่งจุด” ท่านพุดยิ้มๆ

“ก็จุดเอาไหมซีครับ วัฑธอ – จีเหนียวไปได้ยาตัวเดียวเท่านั้น”

“วะ – มันหาซื้อยากนี่หว่า เอ้า – เอาไป”

กิมหงวนรับนุหรีจากท่าน ยกขึ้นดูเพื่อนควนอย่างเอรีดอระย แล้วเขาก็บรรยายผลการรบระหว่างเขากับ ‘จอมเวหา’ ให้ท่านฟัง เล่าพลางแเอ้ทำไปด้วย.

ตอนสุดท้ายกิมหงวนว่า “ผมได้นำเครื่องบินบินลงไปในสนามบินของข้าศึก และไล่ชนอ้ายพวกนักบินฝรั่งเศสอย่างสนุกเชียวครับ อ้ายพวกสัตว์นรกเหล่านั้นช่วยกันกระหน่ำผมด้วยปืนกล แต่อ้ายหางดำรับเคราะห์แทนผมไปหมด ได้เข้าเข้าไปคูสิครับอย่างน้อยตั้งห้าสิบลู แหม – ถ้าเจ้าพลกับเจ้ากรไปด้วย ผมคงจะกะโดดลงจากเครื่องบินจับอ้ายจอมเวหามัดมือไขว้หลังเอามาฐานทัพเราให้จงได้ แต่นี่ผมคนเดียวกลัวจะถูกมันรุมกะที่บเลยไม่กล้า นอกจากไล่ชนมันเล่น แล้วผมก็นำเครื่องบินเดินทางกลับ แฮะ – แฮะ กรุณาภาคทัณฑ์ไว้สักครั้งได้ไหมครับ ถึงแม้ว่าผมจะฝ่าฝืนวินัย ผมก็ได้แสดงความสามารถอาจหาญให้พวกนักบินอ้าฟริกาเมืองขึ้นแลเห็นฤทธิ์เดชของนักบินไทย”

ท่านผู้บัญชาการถอนหายใจเบาๆ

“อ้า – กิมหงวน เท่าที่เธอเล่าให้ฉันฟังนี่เป็นความจริงทั้งหมดหรือ ?”

อาสาชักริ้ว ขว้างก้นนุหรีทิ้งทันที แต่แล้วเขาก็รีบก้มลงหยิบมันขึ้นมาดูต่อไป

“แล้วกันซีครับได้เท่า ให้ผมรากลือตกลงแดงตายสิเอ้า ปู้โธ่ ผมจะมาต่อแหลกกับได้เท่าเอาตะหัวกตะบวยอะไรกัน”

คุณพระควงสว่างฯ ทำปากจู๋

“หน้อยแน่ ยังจะพุดจาโอหังอีก”

เสี่ยหงวนยิ้มแห้งๆ

“แฮะ - แฮะ ไหน ผมก็คิดไปแล้วครับ ได้เท่านั้นจะกรุณาขโทษให้ผมสักครั้ง”

ท่านผู้บัญชาการ สันสิริษะซ่าๆ

“เสี่ยใจ เวลานี้เป็นเวลาสงครามไม่ใช่เวลาปกติ ฉันจะต้องรายงานความผิดของเธอไปตามทางการ การขโทษหรือลงโทษเธอนั้น ต้องแล้วแต่ท่านผู้บัญชาการทหารทั่วไปจะวินิจฉัย ไหน – ขอฉันดูหน่อยซิ ที่เธอว่าเธอถูกยิงเป็นรอยไหม้”

อาสาชักริบปลดกะคุมเสื้อเช็ดเบะออกทันที คุณพระควงสว่าง, ร.อ. สิริ กับพล.นิกร ต่างเข้ามาดูรอยกระสุนปืนกลอย่างแปลกใจ นิกรชะงักหน้าลงไปดูจนกระทั่งทำทอยของเขา อยู่ห่างไปหน้าพระควงสว่างฯ ไม่นานพอ คุณพระปลัดสิริษะกะดิ่งทองเต็มแรง

“ทะเล้ง ! ออกไปห่างๆ” แล้วท่านก็พุดกับผู้บังคับฝูง “แปลกมากคุณศิริ การอยู่ยงคงกะพันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย”

ผู้บังคับฝูงยิ้มอ่อน โชน

“ครับผม แต่การรบคราวนี้ ทหารราบของเราถูกข้าศึกยิงในระยะเผาขน แล้วไม่เป็นอันตรายมีอยู่หลายคนเสียชีวิต พวกฝรั่งเศสถึงกับเรียกว่า กองทัพปีศาจหรือกองทัพหุ่นเหล็ก”

คุณพระหัวเราะเบาๆ

“เอาละ คุณศิริ คุณพาทิมหงวนไปขังไว้ที่กองรักษาการณ์ก่อน”

“ไอ้ย่า” อาเสี่ยคราง “เริ่มต้นตั้งแต่เดี๋ยวนี้เชียวหรือครับ”

ท่านผู้บัญชาการพะยัคหน้า

“ก็เดี๋ยวนี้นะซี ฉันทน่ะหวั่นใจเหลือเกิน น่ากลัวเธอจะได้เป็นจำอวดอากาศโทตามเดิมก็ไม่รู้”

เสี่ยหงวนหน้าจ้อย ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ผู้บังคับฝูงยกมือจับแขนเขา

“ไป – นื่องชาย วิสัยทหารเมื่อทำผิดแล้วก็ต้องยอมรับผิด อย่างมากก็สิบวันเท่านั้น”

กิมหงวนร้องไห้ ทำปากเบะ ยกหลังมือเช็ดน้ำตา มองดูพล กับนิกร

“ฮือ – ฮือ กันเข้าซังเดแล้ว”

พลพุดขึ้นเบาๆ

“ก็แกเสี่ยอกบินไปทำไมเล่า ไม่ต้องเสี่ยอกเสี่ยใจวะ แล้วกันจะไปเยี่ยมที่ห้องขัง ซื่อขนมข้างดัมไปฝาก”

กิมหงวนสะอื้นดังๆ

“ฮือ – เอาเหล่าไปฝากด้วยนะพล โห ๆ ๆ อี้น่าชายหน้าเหลือเกิน เป็นนายทหารแต่เข้าซังเด”

พล, นิกรหัวเราะลั่น ท่านผู้บังคับฝูงพาอาเสี่ยออกจากสนามบิน ตรงไปที่ตึกกองรักษาการณ์ อันเป็นที่คุมขังนายทหารชั้นประทวนและสัญญาบัตร.

ท่านผู้บัญชาการจำต้องทำตามหน้าที่ ส่วนน้ำใจจริงนั้น ท่านพอใจในความกล้าหาญของกิมหงวนมาก.

เสียงหวูดสัญญาณภัยทางอากาศได้ดังกรวยครางขึ้นทั่วจังหวัดศรีโสภณ

ประชาราษฎร์ได้ยินจนชินหูเสียแล้ว ต่างไม่รู้สึกรู้สึกระสรวนหวาดกลัวอย่างไร นอกจากพากันเข้าที่หลบภัยภายในบริเวณหลังบ้านของตน หรือในที่สาธารณะซึ่งทางการจัดสร้างไว้

ยามอากาศได้รายงานทางโทรศัพทสนาม แจ้งมาว่าเครื่องบินโจมตีและเครื่องบินขับไล่ของข้าศึกประมาณ ๓๐ ลำ กำลังเดินทางบ่าหน้าเข้ามาจังหวัดนี้

แต่เดี๋ยวก่อนเกิดเหตุสำคัญลั่นสนามบิน

ผู้บังคับฝูงสั่งเครื่องบินขับไล่ทั้งหมด ให้ขึ้นทำการขัดขวางต่อสู้โดยด่วน บรรดานักบินต่างวิ่งไปประจำเครื่องบินของตน ดูสับสนอลหม่านไปทั่ว อย่างช้าอีก ๑๐ นาที เครื่องบินข้าศึกก็จะมาถึงแล้ว ดังนั้นฝูงบินขับไล่ของเราจะซัดเข้าไม่ได้เป็นอันขาด

เคอร์ทิสอีกแบบ ๑๘ トラวิ๊วะทิง ถูกเข็นออกมาจากโรงเก็บอย่างรวดเร็ว พวกช่างอากาศทำงานกันอย่างแคล่วคล่องว่องไว

แล้วชั่วเวลาไม่ถึง ๕ นาที

กะทิงเปลี่ยวก็นำนักบินผู้กล้าหาญของเรา ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า เสียงเครื่องยนต์คำรามกึกก้อง นักรบทุกคนเตรียมตัวที่จะประจัญบานกับข้าศึก ซึ่งได้ข่าวว่านักบินฝรั่งเศสที่ส่งมาจากอิตาลีนี้ แต่ละคนล้วนแต่สามารถอาญา พวกเรากระหายอย่างยิ่งที่จะพบกับมัน เพื่อจะได้เห็นประจักษ์แก่ตาว่า นักบินอิตาลีเมื่อขึ้นในบังคับบัญชาของ ‘จอมเวหา’ จะเก่งกาจสักเพียงไหน

ฝูงจับไล่ที่ ๕ ของเราบินออกหน้าเพื่อน ร.ต. ธวัชชัยบินนำหมู่ ทางขวาคือ พล.นิกร ทางซ้าย จ.อ. สมบัติ กับจ.ท. เกษม ซึ่งเกษมถูกส่งมาแทนกิมหงวนชั่วคราวเพราะอาศัยยังอยู่ในจังหวัด ความผิดที่ฝ่าฝืนวินัย ท่านแม่ทัพใหญ่ภาคเขมร คือเจ้าคุณปัจจุบันฯ นั้นเองเป็นผู้สั่งขังกิมหงวน ๑ วัน และวันนี้เป็นวันครบกำหนดโทษแล้ว พรุ่งนี้เช้าเขาก็จะเป็นอิสระ.

ฝูงเครื่องบินขับไล่ของเรา กระจายหมู่บินไปทางทิศตะวันออก ที่ขอบฟ้าข้างหน้าโน้น พวกเราต่างแลเห็นฝูง ‘เหยี่ยวอากาศ’ ของฝรั่งเศสกำลังบินตรงเข้ามา ฝรั่งเศสเพิ่งเปิดฉากยุทธนาวีทางอากาศในเวลากลางวันเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่เริ่มสงครามมา ทั้งนี้เพราะมันเชื่อมั่นในความเก่งกล้าของนักบินเมืองขึ้นแห่งแอฟริกา ซึ่งเพิ่งเดินทางมาถึงวัน ๒ วันนี้

เครื่องบินขับไล่ ๑ ฝูง ในบังคับบัญชา ‘จอมเวหา’ เริ่มแปลแถวเป็นหน้ากระดาน ทำหน้าที่คุ้มครองเครื่องบินโจมตีให้ทิ้งระเบิดได้โดยสะดวก

‘กะทิงเปลี่ยว’ ของเราทะยานเข้าไปอย่างอาจหาญ ฉากการรบอย่างดุเดือดกลางอากาศเริ่มต้นอีกแล้ว ต่างฝ่ายต่างปฏิบัติกันด้วยกะสุนปืนกล

‘เหยี่ยวอากาศ’ ลำหนึ่งถูกนิกรยิงหัวที่มลงข้างล่างเป็นปฐมฤกษ์ กระดิ่งทองอิมแป้น นึกถึงในฝีมือยิงปืนของตนและอยากจะเข้าใจว่า อ้ายหมคนั้นถูกกะสุนของเขาอย่างพลุ๊กที่สุด

มันเป็นการต่อสู้ที่ตื่นเต้นน่าดูอย่างยิ่ง ฝูง ‘กะทิงเปลี่ยว’ กับฝูง ‘เหยี่ยวอากาศ’ ต่างทำท่าผาดโผนหาเล่าห์เหยี่ยวเอาชนะกัน เสียงเครื่องยนต์และเสียงปืนกลดังลั่น ‘กะทิงเปลี่ยว’ ลำหนึ่ง เข้าชน ‘เหยี่ยวอากาศ’ ระเบิดสนั่นหวั่นไหว เกิดเพลิงไหม้และควงสว่างลงสู่พื้นดินด้วยกันทั้งคู่

การประจัญบานกลางหาวผ่านพ้นไป ๑๐ นาที ฝรั่งเศสเสียเครื่องบินขับไล่ ๒๒ เครื่อง ฝ่ายเราเสียไป ๖ เครื่องเท่านั้น กำลังใจของพวกเราทรหดอดทนอยู่เสมอ นักบินไทยกล้าหาญอย่างที่สุด เลือดของเขาทุกๆ หยดคือเลือดนักรบ ทุกคนรบอย่างใจเย็น ไม่ตั้งอยู่ในความประมาท การตัดสินใจอย่างรวดเร็ว และมีมืออันแม่นยำ ทำให้ฝูงบินขับไล่ของฝรั่งเศสถูกยิงตกทวิจำนวนขึ้น ถึงแม้ฝ่ายเราจะเพลิงพลั่วลงบ้าง ก็หาทำให้คนอื่นเสียขวัญไม่

‘จอมเวหา’ อาละวาดอยู่ท่ามกลาง ‘กะทิงเปลี่ยว’

ร.อ. วัวมา พยายามแสดงความกล้าหาญให้สมนามของมัน เครื่องบินทาสีแดงบินผาดโผนอย่างคล่องแคล่ว ‘จอมเวหา’ ยิงเครื่องบินไทยไปพลุกตกลงมาลำหนึ่ง แต่นักบินผู้กล้าหาญของเราจะโคจรร่มชูชีพออกจากเครื่องบินได้และลอยลงในดินแดนของเราโดยสวัสดิภาพ

ร.ต. ทองใบ ธวัชชัย นำเครื่องบินของเขาเข้าประจัญหน้า ‘จอมเวหา’ ทันที ‘เหยี่ยวอากาศ’ ของเราปล่อยกะสุนปืนกลออกไปหนึ่งชุด ‘จอมเวหา’ บังคับเครื่องบินส่ายเฉียงขวาซ้าย หลบหลีกกะสุนปืน และพลิกกลับ ๒ รอบ จิกหัวเครื่องบินดำดิ่งลงมาข้างล่าง เมื่อได้ระยะต่ำพอควรก็เชิดหัวขึ้น แล้วยิง ‘กะทิงเปลี่ยว’ หมายเลข ๓๐

กะสุนปืนกลทะลุผ่านจากแพนหางเรือขึ้นมาจนถึงปีกเครื่องบิน ด้วยการยิงอันแม่นยำที่สุด ทองใบรู้สึกเสียเปรียบที่ไหล่ขวา เขายกมือกุมหัวไหล่ทันที โลหิตสีแดงข้ามไหล่ชุ่มโชก พอรู้ว่าเขาถูกยิง แทนที่ ‘เหยี่ยวอากาศ’ ของเราจะมูทุล เขากลับระมัดระวังตัวขึ้นอีกพยายามจะพินาศ ‘จอมเวหา’ ให้ได้

ร.อ. วัวมาบินที่อเข้าหาทองใบอีก และยิงกราดไม่หยุดยั้ง พล พัคราภรณ์อยู่ในระดับสูงกว่า ‘จอมเวหา’ มองแลเห็นถนัด พอเครื่องบินทาสีแดงผ่านเขาไป พลก็ผลัดคันบังคับให้เครื่องบินของเขาจิกหัวลงตามหลัง ‘จอมเวหา’ ทันที นายพัชราภรณ์เริ่มยิงอย่างดุเดือด ‘กะทิงเปลี่ยว’ หมายเลข ๑ พุ่งลงมาเกือบจะชนกับ ‘จอมเวหา’ แล้วพลก็บังคับมันเชิดหัวขึ้นพลิกตัวกลับ

กะสุนของพลนัดหนึ่ง ทะลุหลังของ ‘จอมเวหา’ ตัดข้าวหัวใจพอดี พี่ชาย ‘อ้ายหางเขียว’ สะดุ้งสุดตัว ปล่ยมือจากคั่นบังคับพุบหน้าลงกับที่นั่ง ร.ต. ทองใบล้มคาโพลง ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าศิษย์ของเขาจะยิงปืนได้ แม่นยำอย่างนี้

‘จอมเวหา’ ตายคาที่!

เครื่องบินสี่แดงหมุนคว้างเมื่อไม่มีใครบังคับ มันทำท่าพลิกใบไม้และควงละลิมลงสู่พื้นดิน นายพัชราภรณ์หัวใจพองโต แน่นนอนและความปิติยินดีอย่างสูงสุดได้บังเกิดแก่เขาเหลือที่จะประมาณ ‘จอมเวหา’ ถูกเขาลบชื่อเสียแล้ว

พลบังคับ ‘กะทิงเปลี่ยว’ จิกหัวตาม ‘จอมเวหา’ ลงมา จนกระทั่งระยะต่ำประมาณ ๒๐๐ เมตร เขาก็บินในท่าธรรมดา เครื่องบินทาสีแดงกะแทกพื้นดินพังละเอียดไฟลุกโชน หัวปีกแพนหางชี้ขึ้นข้างบน แลเห็นธงฝรั่งเศสอย่างถนัด ทหารไทยและตำรวจสนามราว ๒๐ คนวิ่งเข้ามาที่ทราบเครื่องบินนั้น บางคนได้โบมมือให้พลอวยชัยให้พรเขา

‘กะทิงเปลี่ยว’ หมายเลข ๑ ทะยานเข้าหาฝูงเครื่องบินโจมตี ซึ่งกำลังทิ้งระเบิดขนาด ๑๐๐ ก.ก. ลงมาข้างล่างตลาดศรีโสภณพังทะลาย และวัดท้ายเมืองถูกระเบิดไม่มีชิ้นดี สุขศาลาประจำจังหวัดกำลังเป็นเหยื่อถูกระเบิด ถึงแม้ทางการได้ปฐรงกาชาติผืนใหญ่ไว้บนหลังคาแล้วก็ตาม นักบินฝรั่งเศสเหี้ยมโหดยิ่งกว่าสัตว์ป่า ไม่มีศีลธรรมประจำใจ

แลเห็นโบสถ์แห่งพระพุทธศาสนากลายเป็นกองอิฐ พลก็บ้าเลือดขึ้นมาทันที เขาขับเครื่องบินเข้าประชิดเครื่องบินโจมตีลำหนึ่ง ยิงกราดด้วยปืนกลคู่ที่ปีกบน เครื่องบินโจมตีลำนั้นต้องเป็นเหยื่อของพลอีก กะสุนปืนทะลุถึงน้ำมันทำให้เกิดเพลิงไหม้ลุกลามอย่างรวดเร็ว พลแลเห็นพยายามจะกะโคตรัม แต่แล้วเสียงระเบิดอย่างสนั่นหวั่นไหว ‘เหยื่ออากาศ’ ละเอียดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย นักบินกับพลปืนกลหลังเนื้อตัวขาดเป็นท่อนๆ หาชิ้นดีไม่ได้

นายพัชราภรณ์ยิ้มแป้น เขาไม่ยอมให้เวลาผ่านไป พลกวาดสายตามองไปรอบๆ นำเครื่องบินคู่ชีวิตเข้าต่อสู้กับเครื่องบินโจมตีอีกลำหนึ่ง

ข้าศึกเหลือเครื่องบินอีกเพียง ๖ เครื่องเท่านั้น บรรดาเครื่องบินขับไล่ถูกยิงตก เหลือเพียง ๒ เครื่อง อีก ๔ เครื่องคือเครื่องบินโจมตี ฝรั่งเศสชาติซี้ซลาดตาขาวต่างเสียชีวิตไม่มีแก่ใจสู้รบ นักบินเมืองขึ้นแห่งอัฟริกาซึ่งขึ้นชื่อลือนามนักหนา อุตสาห์รีบร้อนเดินทางมาอินโดจีน เพื่อจะปราบนักบินไทย แต่แล้วนักบินผู้กล้าหาญของเราก็ได้ข่มมันร่วงเป็นผุยผง อ้ายพวกสัตว์รุกรฝรั่งเศสนึกไม่ถึงว่า นักบินไทยจะสามารถเอาชนะอย่างนี้ปะทะกันเพียง ๒๐ นาทีที่รู้ตัวว่า ความสามารถและกำลังน้ำใจของพวกมันนั้นเป็นรองเรามาก พวกมันทุกคนยอมยกให้ ‘จอมเวหา’ เป็นนักบินชั้นครู แต่แล้ว ‘จอมเวหา’ ก็ถูกยิงตก ฉะนั้นพวกที่เหลือตายจึงไม่คิดที่จะสู้

‘เหยื่ออากาศ’ ทั้งหกเครื่อง รีบบินหนีผลจากการรบพันที่ เร่งเครื่องยนตร์เต็มที่หนีอย่างไม่คิดชีวิต ฝ่ายเราไม่ได้ติดตามไป เพราะกะสุนปืนจวนจะหมดแล้ว บางลำก็หมดเกลี้ยง อนึ่งการไล่ติดตามยอมไม่สู้จะมีประโยชน์ เพราะเครื่องบินของมันก็กับของเรามีความเร็วทัดเทียมกัน

ดังนั้น ฝูงกะทิงเปลี่ยวก็เข้าชะบวนตามหมู่ของตนบินเลี้ยวขวาเป็นวงกว้างตรงมาสนามบิน

การรบทางอากาศครั้งนี้ เราเสียเครื่องบินเพียง ๖ เครื่องเท่านั้น ส่วนนักบินผู้กล้าหาญได้สละชีพไป ๔ คน อีก ๒ คนปลอดภัยเพราะร่วมชูชีพ

เครื่องบินขับไล่พากันบินย่อยๆ ลงสนาม เสียงไซโยโห่ร้องของนักบินและช่างอากาศ ซึ่งยื่นออกันอยู่หน้าโรงเก็บดังสนั่นหวั่นไหว กะทิงเปลี่ยวแล่นมาจดตามหมู่ของคุณ นักบินผู้กล้าหาญต่างกระโดดลงจากเครื่องบินด้วยกิริยาร่าเริง และยิ้มแย้มแจ่มใส

ร.ต. ทองใบ วิ่งเข้ามากะโจนกอดนายพัชรภรณ์ เขาจูบพลอย่างเต็มรัก

“คุณพล ! คุณเก่งอะไรอย่างนี้ คุณเป็นผู้ฆ่าจอมเวหา” แล้วเขาก็จูบพลอีก

นายพัชรภรณ์ใจหายวาบ เมื่อแลเห็นเลือดที่ไหลขวาร.ต. ธวัชชัย

“คุณครู คุณครูถูกยิงหรือครับนี่”

ทองใบยิ้มแป้น

“ไม่เป็นไรคุณนิคหน้อยเท่านั้น ยังไกลหัวใจมาก มันยังผมถูกไหล แต่ผมก็ฟาดมันลวงหนึ่งลำ” พูดจบทองใบก็ร้องตะโกนลั่น “พวกเรา! มาทางนี้เร็วมาช่วยกันแสดงความยินดี ที่คุณพล พัชรภรณ์ได้พิฆาต จอมเวหาด้วยฝีมือยิงปืนอันแม่นยำของเขา”

พาท่านผู้อ่านมาที่กองรักษาการณ์กองทัพอากาศ ซึ่งเป็นตึกเล็กๆ อยู่ข้างประตูเข้าออก อันเป็นเขตต์ของกองบิน

ภายในห้องชั้นล่างห้องหนึ่ง ซึ่งกว้างขวางพอควร มีเครื่องนอนเครื่องใช้ไม้สอยพร้อม ห้องนี้แหละคือห้องสำหรับชั้นนายทหารชั้นประทวนและชั้นสัญญาบัตร พวกทหารรักษาการณ์ทุกๆ ผลัดที่มาอยู่ที่นี่ ในระยะสามวันนี้ ต่างพากันบ่นอุ้อไปตามกัน ทั้งนี้เพราะนายทหารนักบินคนหนึ่งถูกขังอยู่ในห้อง ะอะอะอาละวาดตลอดวัน มีการแหกปากร้องเพลงบ้าง, เอากะโถนทุ้มประตูบ้าง, บางทีก็แกล้งร้องตะโกนว่าไฟไหม้ มิฉะนั้นก็ขอน้ำบ้าง, ขออะไรต่ออะไรบ้าง, ม่ายก็วานซื้อบุหรี่ยี่ห้อกาแฟ ไม่ซื้อให้ก็พาลด่า

นายทหารอากาศที่ถูกขังอยู่ที่นี่คือ นายเรืออากาศตรีภิมหงวน ไทยแท้แน่นอน อาเสียกลุ่มใจแทบเป็นบ้า ทุกครั้งที่เครื่องบินของเราบินขึ้นจากสนามบินไปทำงานตามหน้าที่ เสียงหงวนก็อะอะอาละวาด ชกบานประตูหน้าต่าง ม่ายก็ตีกอกกหัวตัวเอง จนกระทั่งพวกทหารรักษาการณ์เข้าใจว่าเขาวิกลจริต

วันนี้ ภิมหงวนอาละวาดมาตั้งแต่เช้า ผู้บังคับกองรักษาการณ์ต้องตัดใจซื้อวิสกีให้หนึ่งขวด อาเสียจึงหายคลั่ง

ขณะนี้เขาอนใจว่าห่างกะดึกเฝ้าอยู่คนเดียว อ่านหนังสือขุนช้างขุนแผนเสียงแจ้ว ซึ่งหนังสือเล่มนี้เพื่อนนักบินคนหนึ่งที่มาเยี่ยมได้อามาให้อ่านแก้เหงา

“ ครั้นถึงอ่างวางอยู่ที่นอกชาน

สองสำราญขึ้นนั่งบนเตียงดำ

จึงไขน้ำจากบัวตะกั่วทำ

น้ำก็พร่าพรายพรดุคะเซ็น

เจ้าพรายซักชายสะไบห่ม

น้องอายนมไ้หม่อมมะอย่าเล่น – “

ภิมหงวนหยุดอ่านเพียงเท่านี้ ขว้างหนังสือไปทางมุมห้อง

“ไม่เป็นเรื่อง” เขาเอ็ดตะโรลั่น “ลงนางเอกจ๊อขายแล้วป่วยการอ่านเสียเวลา อ่านมาตั้งปีไม่เห็นรบกันสักนิด ไว้ย ! ราคาญจริงไว้ย อีกคืนเดียวเท่านั้น”

ทันใดนั้น พล,นิกร กับนายสิบทหารรักษาการณ์คนหนึ่ง ได้ปรากฏตัวขึ้นที่หน้าห้องซัง อาเสี่ยพรวด
พราดลุกขึ้นนั่งมองผ่านซี่ลูกกรงออกไป

“โอ – พล สวัสดิ์ไวยี่ กร! ฐึปี กัันกำลัังนึ้กถึงแก่อู่เชียว” พุดจอบอาเสี่ยก็วิ่งจู๊ดมาเกาะซี่ลูกกรง

“ไง – สบายดีเระอะ?” นิกรถามเสียงอ่อยๆ

กิมหงวนทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“สบาย? โธ – อ้ายห้ำร้อย คนติดตะรางมึงยังถามว่าสบายดีรี?”

นิกรหัวเราะก๊าก

“ไม่รู้เระอะ บางคนเขาติดตะรางเขาบอกว่าสบายนี้หว่า กินแล้วก็นอนไม่ต้องทำอะไร”

อาเสี่ยค้อนปะหลังปะเหลือก

“อย่า – อย่ากะเข้าไวยี่ ประเดี๋ยวมันเดือคขึ้นมามันก็จะตะเอง่างๆ”

กะคิงทองชักคิ้วแผลลึบ

“มา – ออกมาตะอ้ายหงวน ติดตะรางแล้วยังจะอวดเก่งอีก”

กิมหงวนทำปากหุบหมิบ

“ดีว่าออกไปไม่ได้นะชีวะ” แล้วเขาก็พุดกับนายพัชรารักษ์ “หอบอะไรมาวะอิรุงตุงนังเชียว ของเยี่ยม
กันเระอะ?”

พลอมยิ้ม

“เออ – ตราคำสองขวด หมูแผ่นกับมะม่วงคิบ สัปรส แล้วก็ข้าวคังเมียงลาว ครีมแคร็กเกอร์ บา – จะส่ง
เข้าไปยังไงไวยี่?”

กิมหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่

“แก้อ้อออกส่งเข้ามาทีละอย่างไวยี่ แหม – อิดอัดใจมิบหายเลย เจ้าคุณอาทำได้ เจ็บใจนัก ผิดนึกเดียวซัง
เสี่ยสามวัน ออกไปต้องเอาชีหมาละเลงหัวให้ได้”

นายพัชรารักษ์หัวเราะก๊าก

“อย่าไปโกรธเคืองท่านเลยว้า” พุดจอบก็ทรุดตัวนั่งแก้อ้อของออกส่งลอดซี่ลูกกรงเข้าไปให้กิมหงวนทีละ
อย่าง “เจ้าคุณอาเน่ถึงท่านเป็นอาของเรา แต่ท่านก็เป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของเราด้วย เมื่อแกผิดท่านก็ต้อง
ลงโทษแถมตามโทษานุโทษ เพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่นักบินทั้งหลาย”

“อย่าพุดเลยวะ พุดแล้วเจ็บใจ อ้ายกันมันทำคุณบูชาโทษ นี่แหละเขาว่าปิดทองในตุ๊ดพระ”

พลสะตุงโฮยง

“พุดเสี่ยให้ถูกไวยี่ ปิดหลังไม่ใช่ปิดตุ๊ด”

“ตุ๊ด!” อาเสี่ยพุดเฮ็ดตะโร “ปิดหลังมันยังมองเห็น ส่วนปิดตุ๊ดไม่มีใครเห็น จริงไหมละ กันเน่กลุ่มใจจะ
ตายโหงตายห้าอยู่แล้ว ตะกัันนี้กันได้อินเสียงเครื่องบินครางกะหึ่มลั่นสนามไปหมด แล้วทหารรักษาการณ์คนหนึ่ง
บอกว่า อ้านเศสรุกรานเราทางอากาศ กันได้อิน ป.ต.อ.และได้อินเสียงระเบิดไกลๆ เล่าให้กันฟังหน้อยซี แกกับเจ้า
กรขึ้นรบกับมันหรือเปล่า อัยากรู้เรื่องจ้งไวยี่ เออ,อ้ายหมูแผ่นนี้กินกะเหล้าเข้าที”

“นั่งลงซีกันจะเล่าให้ฟัง เอ้า – อ้ายกรนั่งลงซีชะ ยืนค้ำกะบานอยู่ได้”

นิกรกับกิมหงวนทรุดตัวนั่ง สองเกลออยู่นอกห้องซัง ส่วนกลมที่สามอยู่ข้างใน มีประตูกองเหล็กกัน
เป็นเขตต์

“แกขึ้นพาดกับมันด้วยรี เป็นยัง ไงบ้าง, อ้ายพวกเหี้ยอากาศวังหางจุกตุ๊ดไปแล้วกะมัง”

พลพะยัคหน้า

“อ้อ! สนุกจังแกเอ๊ย ร.อ.วัณมาพี่ชายอ้ายหางเขียว นักบินผู้มีฉายาว่าจอมเวหา ถูกกันขังออกทะเลมุ้งมุ้งไป
แล้ว”

เสี่ยหงวนตคตะลึงอ้าปากค้าง

“หา! แกฆ่าอ้ายจอมเวหา?”

นายพัชราภรณ์ยิ้มเป็น

“ถูกแล้ว”

กิมหงวนรู้สึกหัวใจของเขาเต้นแรง ใบหน้าของเขาแดงระเรื่อ อาเสี่ยตื่นเต้นยิบตอยอย่างที่สุด เขาร้องขึ้น
ดังๆ

“อ้ายเพื่อนรัก ถ้าเช่นนั้นแกก็คือ ขอดนักบินแห่งกองทัพอากาศของเรา ไชโย! ไชโยสองร้อยครั้งไว้
ปี! แกคือจอมเวหาแห่งจอมเวหา ไชโย! ไชโย! จับมือที่ไว้ เด๋ยเด๋ย!” แล้วกิมหงวนก็ยื่นมือออกมานอกลูกกรง

สองสหายบีบมือกันแน่น กะดิ่งทองถือโอกาสอดมือเข้าไปเขกกะบานกิมหงวน ๑ โป๊กโดยไม่มีเหตุผล
อาเสี่ยรีบชักมือออกยกมือกุมศีรษะสุดปากเบาๆ จ้องมองดูหน้านิกรราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ

“อ้ายกร! แกเขกกะบาลข้าทำไม?”

นายการุณวงศ์ชักคิ้วแฉับ

“อยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำนี่หว่า”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“อ้อ – เลยเขกกะบานข้าแกก็สู้มึง – คีละมึง พรุ่งนี้พอออกจากตาราง พ่อจะกะทียบมึงห้าสิบแปดที”

นิกรหัวเราะก๊าก

“ทำไมไม่มีเศษยังงั้นด้วยล่ะ?”

อาเสี่ยขมขี้ม

“ฮ่าว – เท่ากับอายุของพ่อแกยังงั้นแล้ว เช่จริงอ้ายนี่” พุดจบเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่พล “เล่าเรื่องการรบ
ทางอากาศเมื่อตะกี้ให้กันฟังหน่อยเถอะวะ พวกเรายังมันตลกก็เครื่อง และพวกเรตายกี่คน?”

พลบรรยายให้กิมหงวนฟังโดยละเอียด อาเสี่ยตื่นเต้นมาก นึกเสียดายโอกาสที่เขาไม่ได้ขึ้นเครื่องบินรบ
กับข้าศึก เพราะต้องติดห้องขัง อย่างไรก็ตาม, กิมหงวนยังรู้สึกปลาบปลื้มใจที่สุดในการที่เราได้ชัยชนะทาง
อากาศอย่างใหญ่หลวง ดีใจอะไรก็ไม่เท่ากับที่พลได้พิฆาต ‘จอมเวหา’ ได้.

ตอนสุดท้ายพลได้พูดถึง ร.ต.ทองใบ รัชชชัย ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาการบินให้กับเขา

“จากการรบทางอากาศในวันนี้ ครูของเราถูกยิงที่ไหล่ขวามีบาดเจ็บเล็กน้อย แต่ชาติเสือก็ต้องไว้ลาย
เสมอ ครูทองใบพาอ้ายเสดล่องไปหนึ่งเครื่องเหมือนกัน”

“น่าน – มันต้องยังงั้น” กิมหงวนพูดเอ็ดตะโร “เสือต้องเป็นเสือเสมอ ชาติเสือต้องไว้ลาย ชาติควายต้อง
ไว้หาง พับผ้า, อย่างครูทองใบของเราไม่น่าเป็นนายเรืออากาศตรีเลย”

พลพะยัคหน้า

“จริง, อย่างน้อยควรเป็นนายเรืออากาศเอก”

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วย่น

“นายเรืออากาศเอกก็ยังไม่สม อีตาพระคงสว่างน่ะ นะแกทำอะไร ดีแต่สั่งพวกเราให้ขึ้นเครื่องบินไปลาดตระเวนไปทั้งระเบิด และไปอะไรต่ออะไรอีก แกยังหวดนายนาวาอากาศโท ครูทองไปอย่างขี้หมูขี้หมาก็ควรเป็นจอมพลอากาศเอก มหาอำมาตย์นายกทองใบ ธวัชชัย”

นิกรทำคอขยับ ขกพื้นรองเท้าให้กิมหงวนดู

“นี่แน่ะ”

อาเลี่ยหลับตาบ๊ี้ แล้วสามเกลอก็หัวเราะก๊าก ขณะนั้นพลตาไวแลเห็นรถยนต์คันหนึ่ง แล่นมาหยุดหน้ากองรักษาการณ์ เขาได้ยินผู้บังคับกองรักษาการณ์บอกแถวทำความเคารพ ต่อจากนั้นนายพลโททหารบกปร่างอ้วนเตี้ยคนหนึ่ง แต่งเครื่องสนามสวมหมวกเหล็ก ก็ก้าวลงจากรถด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

นายพัชรภรณ์รีบบอกกิมหงวนทันที

“เฮ้ย – คุณอามาไว้อย”

อาเลี่ยสะอึ้งโหยง

“เจ้าคุณอารี ดีแล้ว ต้องยกให้กับท่านเสียหน่อย”

พลจู่ย์ปาก

“อย่าเฮ้ย ไม่ดีนี่ แกควรจะภูมิใจให้มากกว่าท่านมาเยี่ยมแก มีอะไรมาฝากแกด้วยซี อย่าโกรธท่านเลยวะ เชื้อกันเถอะ”

การสนทนาหยุดชะงักเพียงเท่านี้ ท่านเจ้าคุณปัจจนิกพิณาศ เดินนำหน้าพาผู้บังคับกองรักษาการณ์เดินตรงมาที่ห้องขัง พล,นิกรลุกขึ้นยืนตรงกระทำความเคารพ ส่วนกิมหงวนนั่งกินหมูแผ่น และร้องเพลงเบาๆ

“คูซิดู ซูริยา จากฟ้ากระไรแดงแจ๋ คูซิดูให้แน่ แดงแจ๋เป็นมันแผ่นดินเขียว โอ-ซูริยา จะจากฟ้าทำหน้าเขียว น้ำพริกใส่ลูกมะกอกเดียวจะอ่อย – หรือโฉน ซ่อมะปราง ดิดตะรางไมใคร่สบายใจ กรรมเวรของใครก็คงไม่เหมือนอ้ายหางคำ ตีตุ๋ตีตี ต่ำราตี ตาหว่าตีตา”

“เฮ้ย!” ท่านแม่ทัพเอ็ดตะโรลั่น

กิมหงวนค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองดูเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“อ้อ – สวัสดิ์มีชัยครับ” พูดแล้วเขาก็ลุกขึ้นยืน “คุณอามาเมื่อไหร่ครับ?”

“มาเดี๋ยวนี้ะซี อ้ายเปรต” พูดจบท่านก็หันมาทางผู้บังคับกองรักษาการณ์ “คุณทวีไขกุญแจห้องขังออก”

ร.อ. ทวียกมือวันทยาหัตถ์รับคำสั่ง ล้วงกระเป๋าหยิบพวงกุญแจเหล็กไขเปิดบานประตูออก

อาเลี่ยเดินขนาดออกมาจากห้องขังด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“คุณอาจจะมารับโทษแทนผมหรือครับ แหม – เป็นพระคุณอย่างยิ่งเชียวยครับ ผมอีค้อดใจจะตายอยู่แล้ว”

เจ้าคุณทำตาปริบๆ

“ใครบอกพ้อมึงล่ะ?”

กิมหงวนขกมือปิดปากหัวเราะกิ๊กก๊ก

“นั่นอะไรครับ ของฝากผมใช่ไหม?”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มออกมาได้

“เออ!” แล้วท่านก็ส่งถุงกระดาษสีน้ำตาลให้เขา “ไม่รู้จะซื้ออะไรไว้เลย ซื้อเม็ดถั่วจี่มาให้ห้าห่อ ขนมหครกสามดั่ง แล้วก็บุหรี่ยี่สิบห้าซองหนึ่งซอง ส้มเขียวหวานสองลูก มะพร้าวเผาหนึ่งใบ”

เลี่ยหงวนทำหน้ากะเรียะระดชอบกล เขาถอนหายใจเอือกใหญ่

“เอาละครับ ดีกว่าไม่ได้ซื้ออะไรมาเลย ขอบพระคุณครับ” พุดจบลก็หันมาทนายทหารรักษาการณ์
“ไฉน – คุณทวี่อย่างนี้เข้าส้วมต้องถือคิมเข้าไปด้วยไหมครับ?”

ท่านแม่ทัพครองเท้าตะหนัาแข็งอาเสียดังก็ออก

“นี่แน่ะ ซื่อมาให้แล้วยังจะว่าขี้เหนียวอีก ประเดี๋ยวพ่อขังต่อเสียดีกสิบวันหรือ” แล้วท่านก็หัวเราะ
“ยังไฉนวะ อ้ายหงวน สามวันนี้คุณแกค้ำค้ำไปมาก แกนะถูกอ้ายพลลบตำแหน่งเสื่ออากาศเสียแล้วรู้ไหม?”

กิมหงวนอมยิ้ม

“ทราบแล้วครับ อ้ายพลฆ่าจอมเวหาตาย แต่ไม่แปลกหรือครับ ผมไม่ได้วิจารณ์เขาเลย ตรงกันข้าม ผม
กลับปีติยินดีอย่างยิ่ง”

เจ้าคุณยกมือตอบว่ากิมหงวนเบาๆ

“ดีมาก – อ้ายหลานชาย ถูกแล้ว แกจะต้องไม่อิจฉานในโชคชัยอันใหญ่หลวงของเจ้าพล เพราะว่าพลได้
ทำลายศัตรูสำคัญของชาติเรา” พุดจบท่านก็เหวี่ยงศอกกลับกะแทกหน้าอกนิกรดังอีก แล้วคว่ำคอกุญเขยของท่าน
เขย่า “ผลอไม่ได้ ผลอเป็นล้วงกะเป้า แกนี่กว่าคนอย่างฉันน่าจะเซอให้แกล้วงยังงั้นรี ไม่ได้แถมหรือว่า”

“ครับ” นิกรพุดขานกลาง ดิ่งซองธนบัตรที่เหน็บพุงไว้ออกมาดู

เจ้าคุณนัยตาเหลือก

“เฮ้ย! ของข้า” แล้วรีบตะครุบแย่งเอาไป

กะดิ่งทองขี้มเป็น

“ก็ไหนคุณพ่อว่าไม่ได้แถมยังงั้นละครับ?”

ท่านแม่ทัพหัวเราะแหะๆ

“อ้อ – อ้ายนี้ไฉนจะปรอท ไป – ออกไปยืนห่างๆ” แล้วท่านก็หันมาพุดกับกิมหงวน “อ้ายหลานชาย,
อดทนไปอีกคืนหนึ่งก็แล้วกัน อาจะปล่อยแกให้มีอิสระก่อนพ้นกำหนดโทษก็ไม่ได้ อย่างน้อยออกน้อยใจเลยจะ
นานๆ ได้เข้าขังเตศกครั้งมันไถ่กันน้อยอยู่หรือ” นิ่งเงิบไปสักครู่ ท่านก็กล่าวกับสามเกลอ “นี่ – อ้ายหลานชายทั้ง
สาม”

อาเสียดอดขึ้น

“หมายความว่าผมด้วยหรือครับ?”

“เออ! แหม – อ้ายปรตนี่กวนโทโสจริงแสะ ฟังนี้, ฉันมีข่าวลือที่จะบอกแกสามคนให้รู้”

สามเกลอหูฟัง ต่างรู้สึกรู้ว่าหัวใจของตนเต้นแรง

“ข่าวอะไรครับ?” พล, นิกร, กิมหงวนพุดขึ้นพร้อมๆ กัน

เจ้าคุณหัวเราะก๊าก

“อ้า – เดี่ยวไฉน จุคนหูรูดก่อน”

“ฮึ!” กิมหงวนร้องลั่น “ชกทำจริงแสะ ให้คืนตายซี!”

ท่านแม่ทัพทำตาเขียว

“มีงว่าใคร อ้ายหงวน?”

“ว่าคุณอนันต์แหละครับ” อาเสียดพุดหน้าตาเฉย

เจ้าคุณขบเขี้ยวเกี้ยวพินกรอดๆ ยกเท้าถีบกิมหงวนปิ้งเข้าให้เซอตาเข้าไปในห้องขัง แล้วท่านก็ปิดประตู
ลั่นกุญแจฉับ

“อยู่ในนั้นแหละ ทะลึ่งนั๊ก อย่าออกมาเลย”

กิมหงวนหน้าแบ้ ยกมือไหว้ปะหลกๆ

“โธ – ไหว้ผมออกไปคุยกับคุณอาข้างนอกเถอะครับ ทีนี้ผมไม่ทะเล้งจริงๆ ให้ตายโหงตายห้าชีเอ้า”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ยิ้มออกมาได้

“ฉันไม่เชื่อน้ำมนตร์แเกหรือก”

“น่า – คนดี – คนดี ชีครับ ผมอยู่ในนี้้อัดอัดเหลือเกิน”

เจ้าคุณทำปากหุบหมิบ หันมาพูดกับพล, นิกรต่อไป

“ข่าวดีที่อาจะบอกแก่ก็คือว่า แกสามคนจะ ได้ย้ายไปเป็นนักบินนาวิประจำฐานทัพอากาศที่สัตตหีบ ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป คำสั่งด่วนมาแล้วนี่เอง”

นิกรกะ โศดตัวลอยร้องตะ โจนลั่น

“ไชโย ! วู๊ป” แล้วเขาก็โศเข้ากอดเจ้าคุณปัจฉินึกๆ จูบท่านหนึ่งฟอด พร้อมกับดึงปากกาเซฟเฟอออกมา จากกระเป๋า “คุณพ่อครับ ผมดีใจจังเลย”

เจ้าคุณตบศิรัษะลูกเขยของท่านเบาๆ

“แเกจะดีใจอีก ถ้าแเกได้ทราบข่าวดีอีกข่าวหนึ่ง” พุดจบก็ล้วงกะเป๋าทหีบของขาพหีบสี่ตราครุฑออกมาส่ง ให้พล “เอ้า – อ่านดูซี นี่คือคำสั่งย้ายพวกแเกสามคนพร้อมด้วยโชคลากอันแสนประเสริฐ”

นิกรมองดูพวงกุญแจในมือของเขา ซึ่งล้วงเอามาจากกะเป๋าสู้บังคับกองรักษาการณ์เดี๋ยวนี แล้วรีบไข กุญแจเปิดประตูห้องข้าง กิมหงวนเดินออกมาตะครุบหนังสือคำสั่งไปจากมือพล

ร.อ. ทวีอำปากหโว เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ยืนตะลึงต่างมองดูกิมหงวนด้วยความแปลกใจ

“เฮ้ย – ทำไมแเกออกมาได้?” เจ้าคุณพุดเร็วปรือ

อาเสี่ยชักคิ้วแผลลึบ

“อ้ายกรรมันไขกุญแจเปิดให้ผมครับ”

ท่านแม่ทัพกับผู้บังคับกองรักษาการณ์ต่างหันควับมาทางอ้ายเสี่ยมือเกาว นิกรส่งพวงกุญแจให้ ร.อ.ทวิ อย่างนอบน้อม

“นี่ครับ ทีหลังละอย่าผลอนะครับ ผมไม่ชอบคนผลอ”

ผู้บังคับกองรักษาการณ์ทำปากจู๋

“เธอ – เธอล้วงเอาไป?”

นิกรหัวเราะก๊าก

“ก็ล้วงนะชีครับ ม่ายจะไขเอาอ้ายเปรตนี่ออกมาได้ยังงิง?”

ร.อ. ทวิกลิ้นน้ำลายเอือก มห้ศจรรัยใจอย่างอิ่ง เขาเลิกเสื้อชั้นนอกขึ้น แก้เข็มขัดปลดกะดุมกางเกงออก หย่อนพวงกุญแจลงไปในกะเป๋ากางเกงชั้นใน โดยเกรงว่าประวัติศาสตร์จะซ้ารอยอิก

สามเกลอหัวเราะลั่น อาเสี่ยโบกมือให้เพื่อนสงบปากเสียง ดิงกระดาดในซองออกมาคล้ออ่านข้อความ ดังๆ

“(ด่วนมาก)

ที่ ท. ๑๑๓๔/๘๔ กองบัญชาการรบทั่วไป

วันที่ ๑๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๘๔

เรื่อง ให้ย้ายนักบินไปประจำฝูงบินนาวิ – “

เสียงหงวนหยุดอ่านรำป้อ แล้วร้องล่ำดัดเสียงแจ้ว
“ทิงโจ๊ะถัดทิง หัวล้านหัวลิง ต้ามะทิงโย้นกบ เป๊กพ้อ!”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลั่นหมัดขวาวิ่งเข้าให้ ถูกชอกคางกิมหงวนเซเซ่ตๆ แล้วท่านก็ยกเท้าขวาเตะปลักเข้า
ให้ถูกซี่โครงกิมหงวนเต็มแรง

“นี่แนะ – หัวล้านหัวลิง โธ่ – ประเดี้ยวพ่อค้าแม่เลย อ้าย - - - “

“ฮะ !” อาเสี่ยวร้องลั่น “เดี้ยวก็เดี้ยวซึกรับ แน่ – จะค่าแม่ฟรีๆ อ้าว – หน้าตาดีๆ ค่าแม่คนเล่นง่ายๆ”

ท่านแม่ทัพกะซากปิ่นพอกออกจากซอง จ้องตรงระดับเอวกิมหงวน

“อ้ายหงวน – ถ้าแกขึ้นทะเลลั้งกับฉันอีกนิดเดี้ยว ฉันยิงแกออกทะเลเลย ไม่เชื่อก็ลองดู?”

ใบหน้าของอาเสี่ยวซีดเผือดเหมือนกระดาษ เขาอ่านคำสั่งต่อไป มั่นใจห้าร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า อย่างไรก็ตามเขาก็
คงได้เดือนขศเป็นนายเรืออากาศโทแน่ๆ

“เรื่อง ให้ย้ายนักบินไปประจำฝูงบินนาวิ

จาก ผู้บัญชาการทหารทั่วไป

ถึง ผู้บัญชาการกองบินใหญ่ระเทศสยาม

หนังสือของท่านที่ ท.อ. ๑๕๗/๘๔ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ศกนี้ เสนอรายงานนักบินแห่งฝูงขับ
ไล่ที่ ๕ สามนายคือ ร.ต. สงวน ไทยแท้ พ.จ.ท. พล พัชรารักษ์ และ จ.ท. นิกร การณวงษ์ เพื่อจะจัดส่งไปประจำ
ฝูงบินนาวิ ณ ฐานทัพเรือสัตตหีบ ตามที่ผู้บัญชาการกองทัพเรือ ขอให้ส่งไปเพิ่มเติม นั้น ได้รับทราบแล้ว

อนุญาตให้ท่านส่งนักบินที่กล่าวมานี้เดินทางไปสัตตหีบได้ และให้ออกเดินทางในวันที่ ๑๕
นี้ โดยเครื่องบินประจำตัวของเขา ให้ท่านโทรเลขแจ้งให้ผู้บังคับฝูงบินนาวิทราบล่วงหน้า และมอบหนังสือนำตัว
ไปกับนักบินทั้งสาม เมื่อได้จัดการไปแล้วประการใดให้รายงานให้ข้าพเจ้าทราบโดยด้วย

ขอแสดงความนับถือ

พล ต.

เสนอ มท. ภาคเขมรเพื่อทราบ

ร.อ. ประดับ ดาวเรือง

สำเนาขึ้นรับรองว่าถูกต้องกับต้นฉบับเดิม

ร.ต. ขจร พิมพ์, ทาน”

พล, นิกร, กิมหงวน ยิ้มแป้น

“เราคงมีโอกาสได้ไปบอมบ์เรือรบฝรั่งเศสในคราวนี้” พลพูดด้วยความดีใจ

กิมหงวนผู้ขี้ปากให้นายพัชรารักษ์หยุดพูด แล้วหันมาถามเจ้าคุณปัจจนิกฯ เขาๆ

“ทำไมถึงไม่ได้เดือนขศล่ะครับ?”

เจ้าคุณอมยิ้ม

“อ้ายเซ่อ พลิกคู่อีกฉบับซี เขาเอาเข็มหมุดกลัดติดไว้เห็นไหมล่ะ ฉบับนี้เป็นสำเนาคำสั่งที่
กองบัญชาการรบทั่วไป ส่งมาให้เอาตามระเบียบ”

กิมหงวนรีบพลิกดูทันที เขาแลเห็นหนังสือของท่านผู้บัญชาการทหารทั่วไป มีมาถึงเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ในนามแม่ทัพใหญ่ภาคเขมร อาเลี้ยกะแอม ๒-๑ ครั้ง แล้วอ่านข้อความดังๆ

“ที่ ท. ๑๒๕๒/๘๔ กองบัญชาการรบทั่วไป

วันที่ ๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๔

เรื่อง เลื่อนยศนักบิน

จาก ผู้บัญชาการทหารทั่วไป

เรียน มท. ใหญ่ภาคเขมร

รายงานด้วยของผู้บัญชาการฝูงบินใหญ่ ๘๖๖/๘๔ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ศกนี้ แจ้งรายละเอียดการรบทางอากาศ ในตอนบ่ายวันนี้ไปยังข้าพเจ้านั้น ได้รับทราบแล้ว

ข้าพเจ้ารู้สึกปลื้มใจอย่างยิ่ง ที่นักบินผู้กล้าหาญของเรา ได้ต้านทานฝูงบินข้าศึกอย่างทรหดจนกระทั่งได้ชัยชนะอย่างงดงาม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พ.จ.ท. พล พัทธราภรณ์ ได้ทำลายชีวิตนักบินฝรั่งเศสผู้มีชื่อเสียง ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถจะกล่าวคำชมเชยได้ถูกต้อง

ฉะนั้น เพื่อตอบแทนความกล้าหาญของนักบินแห่งฝูงบินใหญ่๘๖๖/๘๔ ข้าพเจ้าจึงได้เลื่อนยศให้นักบินผู้ที่มีนามดังต่อไปนี้ –”

อาเลี้ยหยุดอ่าน ยกคำสั่งขึ้นแนบอก แสดงกิริยาตื่นเต้นยินดีแล้วหัวเราะลั่น

“หวานโวย กันหวดนายเรืออากาศโทแน่ๆ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ยิ้มเล็กน้อย

“อย่าเพิ่งดีใจให้มากนัก อ่านต่อไปให้จบเสียก่อน”

เสี่ยหงวนส่งคำสั่งให้นิกร

“แกอ่านทีเถอะวะ กันดีใจจนพูดไม่ถูกแล้ว” แล้วกิมหงวนก็กะโจนเข้ากอดเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ใช้มือทั้งสองจี๊สะเอวท่าน”

“อุเว๊ก!” ท่านแม่ทัพร้องเอ็ดตะโร “อย่าเล่น เฮ้ย จ๊กกะจี้ อุ๊วัก! อย่าเล่น”

กิมหงวนปล่อยมือออก ตั้งอกตั้งใจฟังกะดิ่งทองอ่านคำสั่งเลื่อนยศต่อไป นิกรยกหลังมือเขี่ยปาก แล้วอ่านเสียงลั่น

“๑. ร.ต. ทองใบ รัชชชัย เป็น ว่าที่นายเรืออากาศโท

๒. พ.จ.ท. พล พัทธราภรณ์ เป็น ว่าที่นายเรืออากาศตรี”

กะดิ่งทองยกมือขวากล้าหัวใจของเขา แล้วส่งคำสั่งให้พล

“อ่านทีเถอะวะพล กันเห็นชื่อและยศใหม่ของมันแล้ว กันอ่านไม่ได้หรอก” แล้วนิกรก็กะโดดตัวลอย “ไชโย!”

พลหัวเราะหึๆ อ่านคำสั่งต่อไป

“๓. จ.ท. นิกร การุณวงศ์ เป็น นายเรืออากาศตรี

๔. พ.จ.ท. ถนอม วนานนท์ เป็น พันจ่าอากาศเอก

๕. พ.จ.ต. ฉลวย นิรภัย เป็น พันจ่าอากาศโท

๖. จ.ต. สวัสดิ์ ศรีเสวต เป็น จ่าอากาศเอก

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป และนักบินที่ได้เลื่อนยศ หมายเลข ๑ ถึงเลข ๓ ให้ประดับสายแดงเป็นเกียรติยศ เงินเดือนมกราคมรับตามยศใหม่

อนึ่งขอแจ้งให้ท่านทราบว่า ร.ต. สงวน ไทยแท้ ซึ่งมีความดีความชอบในการโจมตีจังหวัดไซ่ง่อนนั้น ความจริงน่าจะได้อเลื่อนยศ แต่คณะกรรมการผู้พิจารณาความชอบทหารต่างลงมติเห็นพ้องกันว่า ร.ต. สงวนได้ฝ่าฝืนวินัยอย่างร้ายแรง ตามที่ท่านได้สั่งกักขัง ๓ วัน ฉะนั้น คณะกรรมการจึงพิจารณาความชอบเท่าที่ ร.ต. สงวนได้ทำไว้ในครั้งหลัง แต่ให้สิทธิพิเศษประดับสายแดงได้

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

พล ต.....”

พลโทเข้ากอดนิกรเพื่อนรักเพื่อนเกลอของเขา ทั้งสองต่างกะโดดโลดเต้นแสดงกิริยาดีอกดีใจ ส่วนกิมหงวนยืนนิ่งเหมือนรูปหุ่น หยาดน้ำตาไหลพรากออกมาเป็นทาง อาเสี่ยสะอื้นเบา ๆ และแรงขึ้นตามลำดับ ในที่สุดก็ร้องไห้โฮ

นิกรมองดูกิมหงวน พลาถกะเซ้า

“ตะเร็งเต่งตุม ตะเร็งเต่งตุม เต็งตรงเต็งเต่ง ตะเร็งเต่งตุม”

“สันตินแนะ!” อาเสี่ยตะโกนลั่น แล้วสะอื้นอีตื้อๆ เหมือนลูกหมาเดินร้องไห้เข้าไปในห้องขัง เจ้าคุณแม่ทัพ, ผู้บังคับกองรักษาการณ์และพลนิกรหัวเราะลั่น กิมหงวนทรุดตัวนั่งบนเตียงนอน ยกฝ่ามือทั้งสองปิดหน้าเสียดอกเสียดใจที่ตนฝ่าฝืนวินัย จนต้องถูกลงโทษ และถูกพิจารณาความดีความชอบ

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เดินเข้าไปหากิมหงวน ยกมือตบเบาๆ

“ไม่ต้องเสียใจ อ้ายหลายชาย โอกาสที่แกจะสร้างคุณดียังมีอีกมากนัก จำไว้เป็นบทเรียนเถอะ นักบินที่เก่งกล้าสามารถ จะต้องหมายความว่าเขามีวินัยอันดีงามด้วย” พุดจบท่านแม่ทัพก็นั่งลงข้างกิมหงวน

ร.ต.ไทยแท้ เลื่อนตัวจากเตียงลงนั่งคุกเข่าบนพื้น พูบหน้าลงบนตักเจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วสะอึกสะอื้น

เจ้าคุณตบศิรัษะเขาเบาๆ นัยตาของท่านชักแดงๆ และริมฝีปากเบะเล็กน้อยด้วยความสงสารกิมหงวน

“อย่าร้องไห้เลยวะ ประเดี๋ยวข้าก็จะอดร้องไห้ไม่ได้ โถ – น่าสงสาร ไม่ควรนี่นา อ้ายคูก็ระยำดันสั่งขังเสียดสามวัน”

กิมหงวนปลอ่ยโฮ แล้วกักขาอ่อนเจ้าคุณปัจจนิกฯ เต็มแรง

“โอ๊ย!” ท่านแม่ทัพร้องสุดเสียง ตบหน้าอาเสี่ยจาดเข้าให้ ยกเท้ายันปิ้งร่างอันสูงชะลูดผงะงายหลังตั้ง

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลูกขึ้นขยับจะตะกิมหงวนซ้ำอีก อาเสี่ยยกมือไหว้ร้องเอ็ดตะโร ผลุดลุกขึ้นยืนหัวเราะ

ก๊าก

“นั่นแน่ ผมกักนิดเดียว ทั้งตบทั้งถีบ แล้วยังจะตะอีก”

ท่านแม่ทัพยกมือลูบคลำขาอ่อนของท่าน

“นิดเดียว? มึงกักกูเนื้อแทบหลุด อ่อย – จิบหาย”

เสียดหงวนหัวเราะกึก เจ้าคุณเดิน โขยกเขยกออกมาจากห้องขัง ออกคำสั่งกับผู้บังคับกองรักษาการณ์

“ใส่กุญแจ”

“ครับผม” ร.อ. ทวีรับคำสั่ง และปิดประตูใส่กุญแจทันที

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หันมาพูดกับพล, นิกร

“ข้ากลับละไว้ หวังเสียเสียแล้ว แกสองคนกลับหรือยังละ จะได้นั่งรถไปด้วยกัน ข้าจะเลยไปหาพระควง
สว่างฯ ด้วย”

พลยิ้มอ่อนโยน

“ไปสิครับ”

ต่อจากนั้น พล, นิกร ก็พูดกับกิมหงวนอีก ๒-๓ คำ แล้วพากันเดินตามท่านแม่ทัพออกไปจากกอง
รักษาการณ์

อาเลี่ยมมีตราค่า ๒ ขวด กับแก้มอีกหลายอย่าง ฉะนั้น จึงไม่ต้องการหวังเหนี่ยวเพื่อนให้อยู่คุยกับเขา
ถึงแม้เขาไม่ได้เลื่อนยศ เลียหงวนก็รู้สึกใจที่เพื่อนทั้งสองได้เป็นนายทหารสัญญาบัตรเช่นเดียวกับเขา

ต่อด้วยตอน “ปีกนาวิ”